ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น

เล่มที่ 1 โดย ธ. ธีรทาส.

道仙禪

ฉบับเดิมมี 11 บท - เล่มนี้พิเศษมี 13 บท.

อุทิศเป็นสมบัติของห้องสมุด (ชมรมธรรมทาน ทาง ป.ณ.)

231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330

คณะกรรมการ พุทธสมาคม เป๊าเก็งเต๊ง กทม.

พ.ศ. 2556

1. นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ นายกพุทธสมาคม
2. นายทวี สุขนารักษ์ อุปนายก
3. นางสาวเสาวนีย์ ธโนฆาภรณ์ อุปนายก
4. นางศินีนารถ พรสวาท กรรมการและบรรณารักษ์
5. นางสาวสุรีย์ แซ่เจี่ย กรรมการและปฏิคม
6. นายเจริญ เตชะพานิช กรรมการและนายทะเบียน
7. นางสาวสุดารักษ์ รักษ์ศิริวณิช กรรมการและโฆษณา
8. นางสุภาพร วงศ์โพธิ์พระกุล กรรมการและเหรัญญิก
9. นายชูกูล แซ่เล้า กรรมการและเลขาธิการ

วันที่ 20 มิถุนายน พ.ศ. 2556

231/1 ถนนพระราม 4 ซอยปลูกจิต 2 แขวงลุมพินี

เขตปทุมวัน กทม. 10330

ท่านเจ้าคุณ พระอาจารย์ ดร. พุทธทาสภิกขุ
พอเห็นหน้าข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส ทีไร...
ท่านแบมือยื่นออกมาเป็นปริศนา...ท่านทวงว่าหนังสือ?
คือ ศิษย์–เต๋า–เซียน–เซ็น เล่มนี้ออกแล้วหรือยัง?
ครั้งหนึ่งได้เคยให้ท่านอาจารย์ช่วยติติงชี้แนะหนังสือเล่มนี้
ท่านพูดว่า ทีแรกคิดว่าเป็นสำนวนของนักประพันธ์ทั่วไป
พอถึงบทที่ "ชมต้นหลิว" มีเสน่ห์เป็นเพชรน้ำเอกตระกูลหนึ่ง
จะเป็นอมตะเหมือน สูตรของเว่ยหล่าง และ ฮวงโป

ธ. ธีรทาส.

ชาติอยู่–ศาสนาอยู่–พระมหากษัตริย์–ทรงพระเจริญ.

เวลานี้มี พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช ฯ ทรงเป็นพระเจ้าแผ่นดินตัวอย่างองค์เดียวในโลกนี้ ที่ทรงพระราชูปถัมภ์ทุก ๆ ศาสนาในเมืองไทย และเคารพปราชญ์สรรเสริญบัณฑิต พระองค์ทรงเป็นห่วงถึงความทุกข์และสุขอาณาประชาราษฎร์ของพระองค์ทุก ๆ จังหวัด เจริญทศพิธราชธรรม 10 ประการ.

ธ. ธีรทาส.

ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น

เล่มที่ 1

เรียบเรียงโดย ธ. ธีรทาส

มี 13 บท

ขอมอบมรดกทางปัญญาของพุทธ-เต๋า-ขงจื๊อ

บทที่ 1 เจ้าแม่กวนอิม-เรียนธรรมะวันแรก
บทที่ 2 ความเป็นอมตะของต้นหลิว แทนพระกวนอิม
บทที่ 3 กรรมวิธีสอนเด็กที่ไม่ยอมเรียนหนังสือ
บทที่ 4 สอนขันธ์ 5 อย่างฉับพลันให้เด็กเหลือขอ
บทที่ 5 พระพุทธศาสนาไม่ใช่ศาสนาและไม่ใช่ปรัชญา
บทที่ 6 เรื่องวิชา-ตัวเบา-กายเบา-ใจว่าง
บทที่ 7 พรหมวิหาร 4 สำหรับปุถุชนโพธิสัตว์
บทที่ 8 บุญได้แต่บาปอยู่ (ทำบุญได้ผสมบาปไว้)
บทที่ 9 พระพุทธศาสนาอย่างเซ็น (ฌาน) เข้าเมืองจีน
บทที่ 10 บุญไม่มี-บาปไม่มี-ชาติหน้าไม่มี-ตายแล้วสูญหมด. (มองต่างมุม)
บทที่ 11 ศิลปการชมต้นไม้-ภาพวิวทิวทัศน์ (20 กรรมวิธี) (แก้โรคประสาทอ่อนกลัวฟ้าผ่า-กลัวฟ้าร้องเปรี้ยง!)

เปิดทาง "โพธิสัตว์" จะบังเกิดผล คือ "โพธิญาณ"

พลังนิ่งเงียบเร้นลับของจักรวาล โบราณใช้เจริญสมถะวิปัสสนาญาณ. (ถ้าใช้เป็นยังทันสมัยอยู่เสมอแล...)

"ตำราจิตแพทย์ ของ พระพุทธเจ้า
คือ–ทำให้กล้ามเนื้อหยุดเกร็งตัวลง
ทำให้ประสาทหยุดความตึงเครียดลง
ผลได้–คือตัวเบา–กายสงบ–ใจว่าง
จิตเข้าช่องว่าง หยุดความคิดปรุงแต่ง
สูตรอนิจจัง–ทุกข์ขัง–อนัตตา–สุญตา."

ส. โพธินันทะ

(เสถียร โพธินันทะ)
พ.ศ. 2501

ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น

เล่ม 1

เรียบเรียงโดย ธ. ธีรทาส

จากนายธีระ วงศ์โพธิ์พระ
ผู้จัดการ ชมรมพิมพ์หนังสือธรรมทาน (ทางไปรษณีย์)
(จ.ม. ขอได้ฟรี ท่านละ 1 เล่ม)
231/1 ซอยปลูกจิต 2 (บ่อนไก่) ถนนพระราม 4 กทม. 10330
แต่ จ.ม. ส่งมาที่ พุทธสมาคม เบ้าเก็งเต๊ง
ถ้าท่านจะร่วมกองบุญ ส่งธนาณัติรับเงิน ป.ณ. คลองเตย.
(ชื่อผู้อุทิศธรรมทานจารึกท้ายเล่ม)

โอ... อมิตาพุทธ! ผ่านมาโลกนี้พักเดียว จะโง่หรือฉลาด
ถ้าเห็นคนเลวเรายังไม่สบายใจ (เรายังผิดอยู่)
ถ้าเห็นคนชั่วมากเรายังทนอยู่ไม่ได้ (เรายังตกนรก)
เขาจะเลวชั่วรับกรรมของเขาเป็นทุกข์อยู่แล้ว (เราอุเบกขา-เฉย)
ผู้ที่จะปฏิบัติทางจิตจะต้องไม่เลวชั่วตามเขาไป (เราฝึกคุมใจ)
ถ้าเห็นเขาได้ดีเราพลอยยินดี ไม่อิจฉา มิตรใจสบายใจ (สวรรค์)
ทั้งเขาและเรายังเป็นทุกข์ใจ เพราะจิตมีอัตตา–ตัวตน (ในจิตเป็นเหตุ)
ฝึกแปรธาตุจากอัตตา–ให้เป็นอนัตตาลงก่อน เริ่มคลายเกลียววัฏจักร (จิตเบา)
ฝึกแปรธาตุจากอนัตตา–ให้เป็นสุญตา–จนพบความว่างจิตหยุดปรุงแต่งลงอีก (นิพพาน)
สูตรนี้ยังเป็นทางออก เป็นทางเอกสงบเย็นว่างเบากายใจทุก ๆ วัยชีวิตแล...

จากพระธรรมาจารย์ เหลาฮั้วเสียง โจวซือ

ที่วัดปทุมคงคา กทม. พ.ศ. 2496

ครั้งหนึ่ง นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง นายกอเฮี่ยงยู้. นายตันกิมซ้ง. กับคณะชาวพุทธจีน ได้ไปถามปัญหาธรรมะ เรื่อง "บาปและบุญ" ตามหลักธรรมทางฝ่ายเถรวาท กับ ท่านเจ้าคุณพระอาจารย์ พุทธทาสภิกขุ.

ท่านอาจารย์ พุทธทาสภิกขุ ตอบว่า ถ้าวัตถุ หรือ เงินทองนั้นได้มาโดยที่ผิดศีล 5 มาก หรือได้มาโดยทางที่ไม่ดีแล้ว ในระยะยาวนานจะมีพลังงาน คือแรงกรรมวิบาก เช่นเอาเงินทองนั้นไปซื้อของมากินเข้าไปในร่างกายเรา ก็จะไปสร้างเลือดเนื้อกระดูกเส้นเอ็นต่าง ๆ ที่ไม่ดี ไปปรุงแต่งสังขาร (ร่างกาย) ที่ไม่ดี. แล้วกรรมวิบากนั้นยังจะส่งผลถึงการถ่ายทอดทางวิญญาณ คือไปสร้างอนุสัยจิตใจให้แก่ลูกหลานสืบภพชาติไปอีกด้วย.

บันทึกธรรม โดย ธีรทาส.

โอ... อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างที่ไม่มีสิ้นสุด) ญาติโยมและศรัทธาชนทั้งหลาย ถ้าท่านไม่สนใจธรรมะ ที่ให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจแก่ตนเองกันบ้างเลย ไม่เอาธรรมะอย่างนี้แล้ว

บุคคลนั้นป่วยการที่จะมานับถือพระพุทธศาสนาและก็ไม่ต้องมากราบไหว้บูชา แล้วมัวแต่วิงวอนเพื่อขอลาภยศสรรเสริญโลกียสุขต่าง ๆ จากฉันเลย! เสียเวลาในวัฏสงสาร เพราะว่า "โลภะ-โทสะ-โมหะ" ของฉันได้ถูกใช้ไปทางโลกีย์จนหมดแล้ว จึงไม่มี "โลภะ-โทสะ-โมหะ" ที่จะให้ใคร ๆ อีกแล้ว

ฉันเป็นพระภิกษุ ที่สิ้นหวัง หมดหวังทางโลกียภพแล้ว หมดแรงกายใจที่จะไปก่อบาปและสร้างบุญแล้ว จงไป! จงไป!!

จาก เต็กเต๋า เหลาซือ

ภูเขาถ้ำมังกร สำนักสายวัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่) จีน

องค์เซียนผู้มีอายุ 120 พรรษา ผู้สอนคัมภีร์วัชรกาย-วัชรจิต.

“ปุถุชนจิต – กลัวความตาย – แต่ไม่กลัวความเกิด

พระอริยเจ้า – กลัวความเกิด – แต่ไม่กลัวความตาย

เพราะจิต – รู้แจ้งสัจจธรรม – มีเกิด – ย่อมจะมีตาย.

พระอรหันต์ – จิตดับการเกิดได้ – แต่การตายห้ามไม่ได้

พระพุทธเจ้า – ก็ต้องตายคือละสังขารในปัจจุบันชาติ

แต่ไม่ต้องเกิดทางกาย–เกิดทางจิต–หลุดพ้นวัฏสงสาร.

สรุปถ้าอุปาทานในขันธ์ 5 ยังดับไม่ได้หมด (ไม่ว่าง)

อย่าสงสัย! บุคคลนั้นยังจะต้องก่อกิเลส–กรรม–วิบาก

แล้วจะต้องวนเวียนเกิดและตายไปในทางภพภูมิทั้ง 6

(มี–นรก–เปรต–เดรัจฉาน–อสุรกาย–มนุษย์–เทวดา)”

จาก อาจารย์เซ่งง้วน แซ่เล้า

ผู้ก่อตั้ง พุทธวิหาร โรงเจ–เป้าเก็งเต๊ง กทม.

คำนำเรื่อง
"ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น"

The Heritages of Tao-Zien-Zen

โดย ธ. ธีรทาส

หนังสือเรื่อง "ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น" ภาค 2 ชุดนี้ (มีเล่ม 1-2-3-4) เป็นหนังสือสืบต่อกันมาจาก "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) ฉบับเซียนท้อ" ภาค 1. ที่พิมพ์ออกไปแล้ว 4 เล่ม.

ความจริงแล้วเป็นวิทยานิพนธ์ของบิดาข้าพเจ้า ท่านได้พยายามสอนศิษย์ที่เป็นชาวจีน และชาวพุทธไทยที่พอจะฟังกันรู้เรื่องในธรรมาณาจักรใจนี้ ท่านได้พยายามสอนถ่ายทอดให้แก่ข้าพเจ้าไว้นานๆ ไม่ต่ำกว่า 75 ปีขึ้นไป (ทำตามคำสั่งของท่านเป็นขั้นตอน) บัดนี้ พ.ศ. 2557 ข้าพเจ้ามีอายุ 86 ปีแล้วและถึงวันเวลาบ้างแล้ว ข้าพเจ้าผู้ที่ได้เคยใช้นามปากกาเดิมทีว่า "ธ. ธีรทาส." ภายหลังๆ ใช้เรียกง่ายๆ ว่า "ธีรทาส." ได้เห็นว่าการเพาะเชื้อบุญกุศล และได้หว่านเมล็ดพืชพันธุ์แห่งพุทธะในการพัฒนาภูมิธรรมของชาวพุทธในแนวนี้ เริ่มพอมีทางรู้แจ้งสูตรศาสตร์การเจริญ "อรหัตภูมิ" ปัญญาชนมีธรรมมาธิปไตยและมีเหตุมีผล มีวิญญาณอิสระเป็นตัวของตัวเอง ที่จะฟังหรือตัดสินความคิดเห็นผิดถูกดีชั่วได้พอสมควรแล้ว

เรื่องนี้อาจารย์เสถียร โพธินันทะ บอกว่าถ้าเอาตามหลักธรรมในมหาปรัชญาปารมิตาสูตร (มหาสุญตาสูตร) ที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

(ข. 2)

ศากยมุนี ตรัสไว้ถึง 16 ครั้ง รวม 600 ผูกนำมาตัดสินจะต้องพูดเรื่องนี้ว่าได้ยกระดับจิตและภูมิธรรมขึ้นจาก "อรหัตภูมิ" ยกให้สูงขึ้นไปสู่ทาง "พุทธภูมิ" บ้างแล้ว สาธุ! บุกเบิกทาง "โพธิสัตว์ผลคือโพธิ-ญาณ" สาธุ! ผู้มองเห็นธรรมอย่างนี้จึงจะมองเห็นคุณค่าของธรรมทานนี้

คือการศึกษาธรรมะได้เข้าถึงจุดที่ ปัญญาชนชาวพุทธ พอมีทางฟังภาษาคน แยกภาษาธรรมออก จนเข้าใจเรื่องพุทธิปัญญาเบื้องสูง การใช้วิปัสสนาปัญญา คือความให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเอง เข้าเป้าหมายให้รู้กฎแห่งกรรมวิบาก มาจากอนุสัยตนและสรรพสัตว์ได้บ้าง. สูงยิ่งขึ้นไปอีก จนถึงจุดที่พอจะเข้าใจในเรื่องที่เรียกว่า "พ้นจากอนุสัย" คือพ้นจากกรรมดี พ้นจากกรรมชั่ว หรือพ้นจากบุญ พ้นจากบาป คือจิตหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ พ้นจากกฎทวินิยม (เป็นของคู่) พ้นจากความคิดปรุงแต่งในของคู่ (ของคู่–ของคู่) จนจิตพบช่องว่าง จิตเข้าช่องว่าง (สุญตา) พระนิพพานที่จะพอมีทางพบได้ก็อยู่ที่ประตูธรรมาณาจักรใจนี้ ถ้าตีแตกสูตรนี้ถึงแม้ยังไม่บรรลุธรรมเท่าที่ดี แต่พอจับใจความได้บ้าง แล้วนำเอาไปใช้ได้ตลอดชีวิตก็ยังไม่หมดเป็นปัจจัตตังตามเดิมอีก สาธุ!

แล้วในสภาวะที่เข้าช่องว่างได้นั้น คือจิตหยุดพัก ความคิดปรุงแต่งขาดตอนลง หรืออารมณ์ที่ดีและร้ายก็ขาดตอนลง ที่เขาเรียกกันว่าวิญญาณขาดตอน คือความรู้สึกแบบเดิม ๆ ขาดตอนลงชั่วแวบ ตรงนั้นคือจิตเข้าช่องว่างได้ ผลที่มีคุณประโยชน์ทางโลกีย์ ก็คือกล้ามเนื้อหยุดเกร็งตัวลงบ้าง และประสาทหยุดตึงเครียดลงบ้าง จิตเริ่มสงบเย็น ว่างกายใจ "นิพพาน" น้อย ๆ จะพบอย่างนี้ก่อนแล... สาธุ!

ถ้านักศึกษาธรรมพบจิตแบบอย่างนี้ พระอริยครูเซ็น (ฌาน) ได้สอนถ่ายทอดกันลงมาเป็นพัน ๆ ปีแล้ว ท่านสมมุติเรียกว่า **"จิตเดิมแท้หรือสภาวะที่แท้แห่งจิต"** เพื่อที่จะให้เอามาพูดกันได้บ้าง พอมีทางสอนกันรู้เรื่องได้บ้าง หรือเรียกอีกแบบหนึ่งว่า **"จิตเดิมแท้ของมนุษย์เป็นพุทธะมีความว่างเป็นพื้นฐาน"** คือว่างจากกิเลสตัณหาอุปาทาน คือจิตว่าง แล้วจิตที่ว่างที่แท้จริง ๆ นั้นไม่มีภาษาพูด ไม่มีตัวอักษรที่จะเอามาเขียน เอามาพูดให้ถูกต้องตรงสภาวะนั้นได้เลย เป็นปัจจัตตังอีกเช่นกัน นักเทศนาธรรมอย่างเก่งที่สุด ก็ได้แต่เพียงแค่อุปมาอุปมัยให้ใกล้เคียง และได้ถกเถียงกันไปนาน ๆ หน่อย ถ้าใครบรรลุถึงธรรมนั้นจริง ๆ ก็หุบปากเงียบได้ ใจนิ่งเองได้ สงบเย็นว่างได้ **"คนรู้ไม่พูด–คนพูดไม่รู้"** ท่านมหาอริยปราชญ์ **เหลาจื๊อ** กล่าวไว้อย่างนี้แล...

ข้าพเจ้า **ธ. ธีรทาส** คิดเห็นว่าพุทธิปัญญาแนวนี้ ที่ว่า "จิตเดิมแท้ของมนุษย์เป็นพุทธะ มีความว่างเป็นพื้นฐานหรือจิตว่าง" หรือพระสูตรที่ตรัสไว้ว่า **"จิตเกิด–รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด. จิตดับ–รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ."** ธรรมอย่างนี้ ถ้าใช้เป็นคงจะไม่ต่างอะไรกับวิทยาศาสตร์ยุคคอมพิวเตอร์ แต่นำไปใช้กันคนละทางเท่านั้นเอง.

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ เกิด พ.ศ. 2472 เป็นสหายทางวิญญาณมีส่วนบุญร่วมผลิตผลงานชุดนี้ ท่านดูต้นฉบับแล้ว สั่งข้าพเจ้าไว้ว่า หลังจาก พ.ศ. 2535 ไปแล้ว หนังสือ **"ศิษย์–เต๋า–เซียน–เซ็น"** ชุดนี้พิมพ์ออกไปได้ จะเป็นการช่วยบุกเบิกทางให้ปุถุชน พอมีทางรู้แจ้งการริเริ่มเจริญรอยทาง **"โพธิสัตว์ธรรม"** ให้บังเกิดผลคือ **"โพธิญาณ"**

(ฆ. 4)

ในอนาคตกาล แต่จะต้องใช้เวลาหว่านเพาะเชื้อบุญกุศลแห่งพุทธะนี้เป็น 100 ปีขึ้นไป จึงจะเกิดผลเป็นเนื้อนาบุญที่ดีได้บ้าง พระพุทธศาสนาแบบเมืองไทยสอนอยู่นั้นดีแล้ว แต่ถ้าได้เพิ่มเติมโพธิสัตว์ธรรมจักษุแนวนี้ ทศบารมีที่จะได้บรรลุถึง "พุทธภูมิ" จะได้สมบูรณ์ดีเร็วยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกมากมาย สาธุ !

แล้วบ่อเกิดของหนังสือธรรมทานชุดนี้ เป็นมรดกทางปัญญาจาก **เต๋า-เซียน-เซ็น-ขงจื๊อ** อายุไม่ต่ำกว่า 1,000 ปีขึ้นไป ต้นฉบับเดิมแท้ของบิดาข้าพเจ้า ท่านนำมาจากเมืองจีน เป็นของพระนิกายเซ็น (ฌาน) **อำเภอเท่งไฮ้ วัดซิงอำยี่** เป็นภาษาจีนโบราณ.

เตี่ยฉันกับพระมหาเอี่ยม ฯ ได้ถ่ายทอดแปลเรียบเรียงไว้เป็นภาษาไทย เมื่อข้าพเจ้า **ธ. ธีรทาส** อายุ 7 ขวบ เขียนเป็นสำนวนไทยโบราณมาก ตอนสงครามโลกครั้งที่ 2 ขนย้ายหนีภัยลูกระเบิด ถูกน้ำฝนกระดาษเปื่อยยุ่ยไป แตกกระจายไปบ้าง.

ข้าพเจ้า **ธ. ธีรทาส** อายุ 14 ปีบิดาถึงแก่กรรม วันบรรจุหีบศพของท่าน มารดาของข้าพเจ้าชื่อ **นางบุญสิน แซ่จึง** ท่านบอกให้เขาเอาหนังสือต่าง ๆ ของเตี่ยฉันใส่หีบศพฝังลงไปเลย ให้เจ้าของเขาไป คุณแม่ท่านพูดอีกว่า "ของแกเอามา ก็ให้แกเอาไป แล้วก็ไม่มีใครอ่านของแกรู้เรื่องอีกด้วย คัดเอาไว้แต่ภาษาไทย ที่ลูกชายพออ่านออกไว้ก็แล้วกัน." (กรรม !)

เมื่อข้าพเจ้าอายุ 19 ปีได้รวบรวมแล้วพิมพ์ดีดจากต้นฉบับภาษาไทยโบราณ ต้องให้ **อาจารย์เสถียร โพธินันทะ** ช่วยอ่านเดาความ ตัดสิน

ในคำขาดตอนหายไป ตอนนั้นอาจารย์เสถียร โพธินันทะ มีอายุ 18 ปี กำลังมีชื่อเสียงโด่งดังมาก. นับว่าหนังสือชุดนี้ได้ผ่านครูช่วยตรวจสอบทำเรื่องที่ตายไปแล้ว 4 ท่าน

โอ... อมิตาพุทธ! (แปลว่า–สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) จังหวะชีวิตของคนหนึ่ง ๆ ที่จะผลิตผลงานเป็นวิทยาทานอย่างนี้ ไม่ใช่ของที่ทำได้ง่าย ๆ นักเสียแล้ว วันนี้ข้าพเจ้ามีชื่อ ตามบัตรประชาชนว่า นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ เกิด พ.ศ. 2471 อายุถึง พ.ศ. 2557 ก็ปาเข้าไป 86 ปีแล้ว เล่มนี้จึงมีบุญตกไปถึงมือท่านผู้อ่านได้ เป็นบุญกรรมมากไหม?

บัดนี้ที่ได้พิมพ์ออกเร็วขึ้นหน่อย ขอขอบคุณ อาจารย์ ส. ธโนฆาภรณ์ ได้มาช่วยทางอักษรศาสตร์ ได้ช่วยตรวจแก้สำนวนให้ทันสมัยและอ่านง่ายขึ้นอีกมาก

บิดาข้าพเจ้า ชาวจีนเรียกว่า ซินแส กิมเช็ง แซ่เล้า เป็นอุบาสกถือศีล 5 สายปุถุชนโพธิสัตว์ เมื่ออายุ 12 ขวบท่านได้ไปเรียนเซ็น (ฌาน) กับ พระธรรมาจารย์ เหลาฮั้วเสียงเซียงซือ (ภิกษุจีนอายุ 85 พรรษา) วัดซิงอำยี่ ได้เรียนเต๋า กับอาจารย์เซียน ชื่อ เต็กเต๋าเหลาซือ นักพรตในลัทธิเต๋าอายุ 100 ปี ในภูเขา ถ้ำมังกร เมืองจีน 6 ปี.

พระอริยครูของท่าน ได้สั่งกับบิดาของข้าพเจ้าไว้ว่า พอเจ้าโต ๆ แล้ว จงหาโอกาสไปเมืองไทย เจ้าสมควรนำเอาหลักธรรม วิชาการเหล่านี้ไปหาวิธีถ่ายทอดธรรมนี้ไว้ให้เป็นภาษาไทยให้ได้. ซึ่งสูตรศาสตร์วิชาการเหล่านี้ "แขกอินเดียเก่งเหตุ–จีนเก่งผล" แล้วพวก "ศิษย์–เต๋า–เซียน–เซ็น" รู้จักใช้มาเป็นพัน ๆ ปีแล้ว.

(ข. 6)

ในอินเดีย มีพวกฤาษี โยคี ก่อนพุทธกาลโน้นก็รู้จักใช้มาแล้ว

ถ้านักศึกษาธรรมสนใจเรียนรู้กรรมวิธีอย่างนี้ไว้บ้าง จะรู้ตัวเองว่ามีสติหายโง่ในบางมุม ถ้านำเอาไปใช้เป็น กรรมวิธีอย่างนี้ยังทันสมัยอยู่เสมอ ๆ หรืออย่างน้อยจงฟังไว้ก่อน ฝึกหัดให้มีนิสัยรู้ศิลปเหล่านี้ไว้บ้าง บุคคลนั้นพึงรู้ตัวไว้เถิดว่า **"มีสิ่งที่หาได้ยาก-มีธาตุอันหาค่ามิได้ติดตัวไว้บ้างแล้ว"** เป็นวิญญาณอิสระของพระอริยครูโบราณหลาย ๆ ร้อยพันชั่วอายุคน ท่านได้ถ่ายทอดจากจิตถึงจิต **"จิต-ถึง-จิต"** หรือจากจิตหนึ่งไปสู่อีกจิตหนึ่ง เป็นพลังนิ่งที่ฝากติดตัวไปแล้ว ถ้าได้อ่านก็จะประทับจิต ติดวิญญาณสืบภพชาติไป จะไม่เสียชาติเกิดเป็นมนุษย์ไม่ขาดทุนชาตินี้ที่ได้พบพระพุทธศาสนาแบบอย่างนี้เลย มีแต่ให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ เกิดสติพุทธิปัญญาล้วน ๆ สาธุ!

ท่านพระอริยครูสายเมืองจีน ยังได้เทศนาธรรมสั่งไว้อีกว่า ขอรับรองผู้ที่ได้ธรรมจักษุนี้บ้างแล้ว ต่อให้บุคคลนั้นจะเป็นคนยากจนอยู่ในกระต๊อบผุพังรุงรัง หรือจะมีโอกาสไปอยู่ในบ้านเศรษฐี ในเวียงวัง ในถ้ำในวัดป่าเขาลำเนาไพร ตราบไปจนกระทั่งเข้าเมืองนรก คือห้องขังคุกตะราง บุคคลที่ได้ธรรมนี้บ้าง ก็ยังพอมีสติปัญญาช่วยตัวเองได้มากรู้กรรมวิธีที่จะใช้สูตรศาสตร์เป็นแนวคิด เป็นหลักวิชาการ นำวิถีชีวิตให้พอยังประทัง ๆ ตนเองเอาตัวรอดพออดพอทนไปจากฉากหนึ่งของละครชีวิต เพราะรู้แจ้งหลักธรรมนี้มีเพื่อนทางใจพอมีทางรู้ศิลปการทำจิตให้ว่าง ทำจิตให้พักในช่องว่าง มีวิชาการ-สติปัญญาติดตัวไปบ้างแล สาธุ!

ภาษาทางธรรมะเรียกว่า ทำจิตให้เป็นสมถะ "สมถะ" ได้เกิดผลคือ "สมาธิ" ของธรรมชาติเองได้ทุกโอกาส มีศาลาพักใจ มีมุมสงบ

อิสระวิญญาณได้ลงชั่วคราว ธรรมาณาจักรใจนี้รู้ไว้บ้าง มีแต่กำไรทุกวัยของอายุ และทุก ๆ ชีวิต บันเทิงธรรมชาติที่คนธรรมดา ๆ เข้าไม่ถึงมองไม่ออกว่าเป็นคุณประโยชน์แก่ทุก ๆ ชีวิตมากแล...

หนังสือชุด "ศิษย์–เต๋า–เซียน–เซ็น" ชุดนี้ ถ้ามีคุณประโยชน์เป็นบ่อเกิดแห่งบุญและกุศล สูงสุดถึงมรรคผลนิพพานบ้าง หรือเป็นแรงบันดาลใจทางโลกีย์ ได้สร้างค่านิยมให้แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ เร้าใจให้คิดถึงการสร้างสรรค์ เช่นสวนป่าไม้ โน้มน้าวใจให้คนอ่านเกิดอารมณ์ชอบคิดศิลปในการปรับปรุงความเจริญ เช่น สวนหิน สวนทราย สวนป่าไม้เขียวสดใสใบงามตาเย็นใจต่าง ๆ ทำให้ชาติบ้านเมืองนั้นสะอาดสงบเย็น ยังอาณาจักรใจให้เกิดความเมตตากรุณาธรรมบารมีเอาไว้ช่วยคุ้มครองชีวิตสัตว์โลกที่น่ารัก และเป็นดุลยถ่วงโลกให้มีสันติภาพสงบทางวิญญาณระยะยาว ๆ นาน ๆ ได้เกิดขึ้นแก่โลกนี้บ้างแล้ว สาธุ ! นั่นเป็นบุญร่วมของสรรพสัตว์แล...

หรือดังวันที่ข้าพเจ้า "ธีระ วงศ์โพธิ์พระ" ตอนอายุ 23 ปี เกิดโพธิจิตคิดตัดสินใจว่าจะต้องทำงานนี้ จึงเดินทางไป นมัสการ ท่านเจ้าคุณ พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ที่ สวนโมกข์ฯ วัดธารน้ำไหล อ. ไชยา แล้ววันสุดท้าย ท่านพระอาจารย์ ได้กล่าวกับข้าพเจ้าไว้ว่า **"ธีระ–จะทำอย่างไรดี จงหาวิธีปลุกแนวคิดของอุดมคติแบบโพธิสัตว์ภูมิ ที่ตายไปนานแล้ว และความกตัญญูกตเวทีที่มันแทบจะสูญพันธุ์ไป ให้กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาในยุคนี้อีกที จะทันสมัยได้ช่วยแก้ไขสถานการณ์ของโลกให้สงบเย็นลงได้บ้าง"**

(ช. ๘)

ข้าพเจ้าผู้เป็นบุตรทางวิญญาณ รับช่วงอุดมคติทางใจของบิดา และครูบาอาจารย์แนวทางสายนี้ทั้งหลาย บัดนี้ลูกได้ทำหน้าที่ของนักบุญบ้างแล้ว จึงขออุทิศส่วนแห่งบุญกุศล ที่เกิดจากหนังสือธรรมทานชุดนี้ให้แก่บุพพาจารย์ทุก ๆ ท่าน และผู้ที่ได้สนับสนุนผลงานธรรมทานต่าง ๆ และผู้ที่ได้ช่วยอุปถัมภ์ค้ำจุนช่วยชีวิต "**นักบุญธีรทาส**" ให้อยู่รอดมาถึงทุก ๆ วันนี้ และท่านที่กำลังได้อ่านหนังสือธรรมทานชุดนี้ และขอแบ่งปันไปยังสัตว์โลกทุก ๆ ชีวิตที่ยังต้องการ ความรู้แจ้งทางอนุสัยสงบเย็นจิตใจ เพื่อความดับทุกข์กายทรมานใจ ด้วยธรรมะ "**อัตตาบุญ–อนัตตาบุญ–สุญตาทาน**" นี้อีกด้วยแล.... สาธุ!

แล้วถ้าเกิดเป็นบาปกรรมอะไร ๆ ขึ้นมาบ้าง ข้าพเจ้า "**ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)**" ใจกว้างขอยินดีน้อมรับบาปกรรมนั้นไว้แต่ผู้เดียวหมดเลย (คือถ้าเป็นบุญแล้วยกให้สรรพสัตว์) แล้วขอยิ้ม! ฟ้าดินช่วยเป็นพยาน ข้าพเจ้าขอพลีชีวิตกายใจนักบุญนี้ เพื่อบูชาผลงานธรรมทานนี้ให้เป็นพลังงาน "**อลังการพุทธเกษตร**" ให้เกิดขึ้นในสหายโลกธาตุนี้สืบไปทุกชาติภพ ตราบจนกระทั่งข้าพเจ้าได้บรรลุ "**พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ**" ในโลกมนุษย์นี้อีกด้วยเทอญ สาธุ!

นับถือคุณธรรมในดวงจิต ที่ท่านได้มองเห็นธรรมจักษุทานนี้ สาธุ!

จาก

ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)

(ผู้จัดการ ชมรมพิมพ์หนังสือธรรมทาน ทางไปรษณีย์ กทม.)

สารบัญ
ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น. เล่ม 1
เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส

หน้า

บทที่ 1

เรื่องเจ้าแม่กวนอิม ไปขอเรียนธรรมะวันแรก. ชีวประวัติย่อของ เจ้าฟ้าหญิงกวนอิม (เมี่ยวเสี่ยง) ประสูติในพระราชวังสวนไม้หลิว เป็นราชธิดาองค์เล็ก (องค์ที่ ๓) ของ พระเจ้าเมี่ยวจวง (เมี่ยวจังอ๊วง) อินเดีย วันแรกที่เจ้าหญิงกวนอิม ไปขอศึกษาธรรม ได้นำเอากิ่งไม้หลิวสด คือยอดใบหลิวสดที่ทรงโปรดไปถวายครูบูชาท่านพระอาจารย์ แห่งสำนักสงฆ์ภิกษุณี วัดนกขาว (เป๊ะเฉียกอำ) แล้วเจ้าหญิงจะขอออกบวชทันที ท่านเจ้าอาวาสวัดนกขาว (เป๊ะเฉียกอำ) ท่านไม่ยอมรับ ไม่บวชให้ทันทีตามที่เจ้าหญิงต้องการ ท่านพระอาจารย์เปลี่ยนเป็นให้ทดลองรับศีล 5 ซึ่งเป็นฆราวาสธรรมและให้ใช้ศีล 5 เป็นอารมณ์ฝึกกรรมฐานดูไปก่อน. พระอาจารย์ให้เป็นปริศนาธรรม (โกอาน) ให้นำกลับไปขบคิด และเจริญสมถะจนเกิดผลได้สมาธิ ถัดไปจึงยกจิตขึ้นสู่ "วิปัสสนาปัญญา" จนรู้แจ้งทางอนุสัย ด้วยธรรมจักษุมีปริศนาธรรมดังนี้ "ไม่มีคน-เป็นอนัตตา-ไม่มีลักษณะ-ไม่มีความว่าง-จงปฏิบัติไปจะบรรลุมรรคผล ที่แท้จริง" 1-17

(ฌ. 10)

หน้า

บทที่ 2

เรื่องประวัติต้นไม้หลิว เป็นไม้ที่อมตะ กิ่งหลิวที่โค้ง ๆ ใบเวลาลู่ลมดูอ่อนช้อยงามตา นักปราชญ์จีนว่าได้ลดความแข็งกระด้างของจิตใจคนลงบ้าง เป็นไม้เมตตามหานิยม โบราณถือว่าต้นหลิวไม้มงคลเป็นสัญญลักษณ์แทน เจ้าแม่กวนอิม ดังเช่น ต้นโพธิ์ แทน พระพุทธเจ้า ความยิ่งใหญ่เป็นพัน ๆ ปีอย่างนี้ 18–21

บทที่ 3

เรื่องกรรมวิธีสอนเด็กที่ไม่ยอมเรียนหนังสือ. โลกีย์จะมีบุญเท่าไร ๆ ก็จะมีบาปเท่านั้น. โลกีย์จิตคิดปรุงแต่งก่อโลกียกรรมสืบวัฏสงสาร จึงจบไม่ลง. โลกุตระจิตหยุดคิดปรุงแต่งเข้าช่องว่าง (นิพพาน) จึงจบลง. ดับโลกียรมณ์หมดชาติ–ขาดภพ–ตัดวัฏ-สงสาร–นิพพานแล . . . 22–32

บทที่ 4

เรื่องสอนขันธ์ 5 อย่างฉับพลันให้เด็กเหลือขอ. เด็ก 5 ขวบ ขันธ์ 5 ยังไม่สมบูรณ์. พระธรรมาจารย์ปอจี้เซียงซือ (คือพระจี้กง) ท่านเป็นพระราชครูของพระเจ้าเหลียงบู๊ตี่. ตั้งแต่มีสังคมโลกมนุษย์มานั้น "สัตว์โลกนี้จะต้องมีกรรม เสียสละชีวิตหนึ่ง เพื่อให้อีกชีวิตหนึ่งอยู่รอดไป ก็ว่าได้" เพราะกรรมร่วมหนักอย่างนี้เอง มนุษย์ทุกคนจึงหลุดพ้นวัฏสงสารทันทีไม่ได้หมด 32–48

หน้า

บทที่ 5

เรื่องพระพุทธศาสนาไม่ใช่ศาสนา และไม่ใช่ปรัชญา (งมงายชนอ่านหรือฟังแล้วสะดุ้ง!) เพราะว่าคำสอนของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าชั้นโลกุตรธรรม อยู่สูงกว่าศาสนาและสูงกว่าปรัชญาที่เกิดขึ้นในสมัยนั้น. ถ้าเป็นศาสนาแล้วมักจะงมงายเชื่อถือแบบศรัทธาจิตง่าย ๆ ไร้เหตุผล. ขาดหลักวิชาการเป็นอวิชชา ขาดสติปัญญาที่ถูกต้องตามหลักสัจธรรม (เป็นอวิชชา) ถ้าเป็นปรัชญาโลกีย์แล้วมักจะยังคาดคะเน ยังเดาสุ่มอยู่บ้าง ปรัชญาโลกีย์ยังไว้ใจไม่ได้หมดเป็นอวิชชา. ถ้าปัญญาคู่กับสัจจะ. ถ้าศรัทธาคู่กับงมงาย. โลกียธรรม เป็นคำสอนที่มีอยู่ทั่วไป จิตคิดปรุงแต่งก่อโลกียกรรมจึงจบไม่ลง.

ส่วนโลกุตรธรรมจิตหยุดความคิดปรุงแต่งจึงจบได้ลง หลุดพ้นวัฏสงสาร. เป็นของพระพุทธศาสนา ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้เองคือ โลกุตรธรรม และไม่มีอยู่ในศาสนาอื่น ๆ 49-74

บทที่ 6

เรื่องวิชาตัวเบา-กายว่าง-ใจว่าง พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา นำมาถ่ายทอดไว้ในเมืองจีน. แก้นิมิตหลอก. จิตหลอนตัวเอง. สมาธิแตก. กรรมฐานรั่ว. เรียนรู้แต่วิธีเกาะ-แต่ไม่ได้เรียนวิธีแกะ. พอเกาะติดมาก ๆ แล้ว ก็แกะไม่ออก เพราะว่ากรรมนั้นมีจริง ๆ เหตุอย่างไร-ผลอย่างนั้น. เล่นนิมิตเพ่งกสิณต่าง ๆ เป็นมีดสองคม มีคุณและมีโทษต้องระวัง ๆ อย่าประมาท. กรรมวิธีแก้คือแผ่เมตตากรุณาจิต อุทิศส่วนบุญกุศลไป 74-87

(ฎ. 12)

หน้า

บทที่ 7

เรื่องพรหมวิหาร4สำหรับปุถุชนโพธิสัตว์. อุบาสก อุบาสิกา ก็เป็นพระพุทธเจ้าได้ ตั้งต้นจากการถือศีล 5 ไปก่อน. มุ่งบำเพ็ญบารมีเท่าที่ตนจะทำได้ มีจังหวะชีวิตพร้อมเท่าที่จะทำได้ "ปุถุชนโพธิสัตว์" เป็นฆราวาสธรรมถือศีล 5 เท่านั้น. พลังงานที่ผูกจิตคน คาถาที่ชนะใจคน เช่น "**พูดเขาฟัง–ทำเขาเชื่อ–เรียกเขามา–ใช้เขาไป.**" แยกธาตุดูแรงกรรมวิบากอย่างนี้ หรือมีบารมีอย่างนี้ จะต้องมาจากการบำเพ็ญบารมี เรื่องพรหมวิหาร 4 ประการ เป็นเหตุมาก่อน โพธิสัตว์ศีลสูตร กล่าวไว้ว่า "**เราเป็นของสรรพสัตว์–สรรพสัตว์ก็มาเป็นของเรา**" เป็นพลังงานดึงดูดจิตใจ เป็นกรรมวิบากระยะยาวนาน ๆ จนข้ามภพข้ามชาติไป. แขกอินเดียโบราณเก่งเหตุ. จีนโบราณเก่งผล. คือเหตุที่สร้างกรรมอะไร ๆ แล้วเป็นผลอะไร ๆ ไม่เกิดทางกาย ก็ต้องเกิดทางจิตทางวิญญาณ อินเดียเก่ง. ส่วนทางจีนนั้นเก่งตรงดูผลของทางวิญญาณ ผลที่มันเกิดขึ้นไปแล้ว เช่นมองดูหน้าคน แยกธาตุต่าง ๆ พอเดาอนาคต (ดูโหงวเฮ้ง). วัตถุกรรมบางอย่างบันดาลใจคน ให้ทำชั่วเป็นร้อย ๆ ปีหรือบันดาลใจคนให้คิดทำดีเป็นร้อย ๆ ปี เป็นพันปีก็ได้. เป้าหมายของพระพุทธศาสนานั้น อยู่ที่ต้องการ "**ลดอัตตา–ไปสู่อนัตตา–ลดเพียงได้ครึ่งเดียว (50%) ก็จะเบากายสงบเย็นใจลงไปตั้งครึ่งหนึ่งแล้ว**" มองให้ทะลุลงไป

หน้า

อีกนั่นก็ "สุญตา" เข้ามาแทนที่ไว้โดยปริยายครึ่งหนึ่งเหมือนกัน "สุญตาคือความว่าง" 88-111

บทที่ 8

เรื่องบุญได้แต่บาปอยู่ทำบุญแต่ผสมบาปไว้ เรียกว่า หลงผิดแบบอมตะอีกด้วย เช่นหลงผิดไปว่าการทำบุญนั้นก็คือการปฏิบัติธรรมแล้ว. หลงผิดไปอีกว่า การทำบุญนั้นก็คือการล้างบาปแล้ว. แท้จริงเป็นคนละเรื่องเลย การทำบุญนั้นก็เป็นขณะจิตหนึ่งเวลาหนึ่ง. การปฏิบัติธรรมนั้นก็เป็นอีกขณะจิตหนึ่ง. แล้วการทำชั่วนั้นมันก็ชั่วอยู่ในตัวขณะที่กระทำชั่ว แล้วการทำดีนั้นมันก็ดีอยู่ในตัวขณะที่กระทำดี. เจตนาคือกรรมประทับจิตติดวิญญาณไป (แล้วมองต่างมุมกัน.) 112-128

บทที่ 9

เรื่องพระสังฆราชโพธิธรรม มหาครูบา (รูปภาพจับมังกร) อายุ 120 พรรษา. (รูปภาพถือรองเท้า) อายุ 150 พรรษา. คณะราชทูตพบเจ้าเมืองงุ่ย. ได้นำ พระพุทธศาสนาอย่างเซ็น (ฌาน) เป็นโลกุตรธรรม และบาตรจีวร สังฆาฏิ เป็นปูชนียวัตถุของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เข้าเมืองจีน ได้เฝ้า พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้สาธุคุณท่าน ได้นำลังกาวตารสูตร เข้าไปยืนยันว่า การฆ่าสัตว์ทำบุญ เป็นบาป การเซ่นไหว้วิญญาณด้วยชีวิตสัตว์เป็นบาปกรรมอย่างหนัก ไม่ได้บุญเลย ล้มความเชื่อถือที่หลงผิดสัจธรรม

(ฐ. 14)

หน้า

จนงมงายอารมณ์ของจีนมาเป็นพันปี ยืนยันว่า ชาวพุทธแท้ พระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระ-โพธิสัตว์ พุทธสาวกทั้งหลายรู้แจ้งกฎแห่งกรรมวิบาก จึงถือมังสวิรัติ ไม่เสพเนื้อสัตว์ สัตบุรุษมีแต่ประกาศเมตตากรุณาธรรม โปรดสรรพสัตว์อย่างแท้จริงแล... 129–141

บทที่ 10

เรื่องคำตัดสินชี้ขาด–บุญไม่มี–บาปไม่มี–ชาติหน้าไม่มี–ตายแล้วสูญหมด (ไม่เกิด). 4 อย่างนี้เป็นธรรมะโลกแตก! (มองต่างมุม)

(1) บุญไม่มี–พูดถูกต้องแล้ว แต่ต้องเป็นพระอรหันต์ท่านพูดเองนะ!

(2) บาปไม่มี–พูดถูกต้องแล้ว แต่ต้องเป็นพระอรหันต์ท่านพูดเองนะ!

(3) ชาติหน้าไม่มี–พูดถูกต้องแล้ว แต่ต้องเป็นพระ-อรหันต์ท่านพูดเองนะ!

(4) ตายแล้วสูญหมด (หรือตายแล้วไม่เกิดอีก) พูดถูกต้องแล้ว แต่ต้องเป็นพระอรหันต์ท่านพูดเองนะ!

ถ้าปุถุชนคนโลกีย์กันแล้ว 4 ข้อนี้ตรงกันข้ามหมดเลย. คือ สำหรับปุถุชนนั้น ต้องพูดว่า "มีบุญ–มีบาป–มีชาติหน้า–มีตายแล้วเกิด" อย่าสงสัย! เพราะว่ากิเลสตัณหาอุปาทานยังมีอยู่ เป็น

หน้า

เหตุก่อกรรมต่าง ๆ เพราะมีองค์ธรรมมันบังคับตัวไว้ จึงทำให้ต้องเกิดทางกาย ต้องเกิดทางจิต อย่าสงสัย! ส่วนพระอรหันต์นั้น ท่านพ้นบุญ พ้นบาป จิตท่านหลุดพ้นจากกิเลสตัณหาอุปาทานแล้ว ต่างกันเพียงแค่นี้เอง. จงจดจำหัวใจธรรมะนี้ไว้ให้ดี จะได้หยุดการถกเถียงจบลงเอยได้แล.... 142–161

บทที่ 11

เรื่องศิลปการชมต้นไม้ 20 กรรมวิธี. ค้นหามุมมองป่าไม้เพื่อเจริญ"สมถะ"ให้เกิดผลคือ "สมาธิ" ชมภาพวิวทิวทัศน์มีพลังงานเร้นลับ ถ้าใช้เป็นมีเพื่อนทางใจทุก ๆ วัย. สูตรที่สอนแก้โรคเด็กประสาทอ่อน ที่กลัวความมืด กลัวฟ้าร้อง กลัวฟ้าผ่าเปรี้ยง! ชมดอกไม้. ชมสวนใบไม้. ชมป่าโปร่ง. ชมทุ่งนา. ชมภูเขาเขียว. ชมน้ำตกพลิ้ว. ดูฮวงจุ้ย–ดินมีชีวิต–ภูเขามีวิญญาณ. ชมหมู่เมฆฝูงนกบินทะเลทรายแห้งแล้ง นักพรตสงบนิ่ง. ชมเมืองลับแล. ชมต้นไม้หลิว สวนหลิวสะกดอารมณ์คนได้นาน ๆ ชมต้นไม้แบบขงจื้อ-แบบเต๋า-เซียน-เซ็น. นักเกษตรกรรมพูด. นักทำลายป่าพูด. พระแท้พูด. กรรมวิธีสอนคนไม่รู้จักหนังสือรู้ธรรมะ. ชมเพชรน้ำค้าง. ชมเสียงสวรรค์. ชมสวนหลิวไม้เมตตามงคล. ชมไม้กระถาง (ดูบอนไซ). ชมเรือใบทะเลลอยแพเท้งเต้งแล.... 161–210

บทสวดมนต์บูชาพระโพธิสัตว์ 233–234

หน้า

บทพิเศษ

บทที่ 12

จากศิลาจารึกบนฝาผนังโบสถ์เก่า–พันปี โดยครูกิมเช็ง แซ่เล้า. นำมาสู่ภาษาสยาม 31 ตุลาคม พ.ศ. 2484

โอ ! โชคดีเก็บตกมรดกวิชาการ ถ่ายทอดพระบรมธรรม สากลที่อมตะ จะเป็นพ่อคน–เป็นแม่มนุษย์–ต้องมีอุดมคติทางใจ ให้สูงไว้ก่อน. มีตำราให้ดูลูกหลาน ๆ เหลน ๆ ดูนิสัยเด็ก ดู ลักษณะศาสตร์ คือดูโหงวเฮ้ง–นิสัยเด็กต่าง ๆ ของท่านราชครู อ้วงเซี่ยงเหลาโจ้ว สำนักคงท่งซัว–จีน.

โปรดทราบการพิมพ์ "ศิษย์–เต๋า–เซียน–เซ็น" ได้พิมพ์ เล่ม 1 นี้แจกทานไปแล้ว 3 ครั้ง แต่ไม่มีบทพิเศษที่ 12–13 นี้ ธ. ธีรทาส. เก็บตกมรดกวิชาการ ที่เตี่ยสอนไว้ เสียดาย เพราะ ว่าปีนี้ ฉันมีอายุ 86 ปีแล้ว จะไม่ได้พิมพ์แจกทานไปอีก 3,000 ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ ขออภัย จึงเอามาฝากพิมพ์ต่อ ท้ายเล่มที่ 1 การพิมพ์ครั้งที่ 4 นี้ไว้เลย... สาธุ ! 211–213

บทที่ 13

คัมภีร์สูตรทดสอบดูสติปัญญาชน (ข้อสอบไล่) ของสำนัก ราชอริยครู อ้วงเซี้ยงเหลาโจ้ว–จีน. เรื่องพิสูจน์ว่า คนตายแล้ว ยังต้องเกิดอีก หรือตายแล้วสูญ ไม่เกิดอีก. เรื่อง–ผี–วิญญาณ

ยังมีจริงไหม ? สอนการตายของมนุษย์ 4 อย่าง. แบบปุถุชนคนโลกีย์ตายอย่างง่าย ๆ สอนให้ฝึกทุกคืนก่อนนอน 1 ปี จิตใจเปลี่ยนแปลงบ้างจะหายกลัวผี–หายกลัวตายไว้ก่อน ถ้าทำจริง ๆ ได้ผลมาก

ตายแบบนักปราชญ์อริยครูบาท่านเข้ารูปฌานตาย นั่งสมาธิตัวแข็งแห้งพระศพอยู่ได้เป็นพัน ๆ ปี สาธุ ! คำตอบที่ระเบิด ! พังภูเขาใหญ่ แห่งความเชื่อ–หลงงมงายในอารมณ์คนทุกชาติภาษามาเป็นพัน ๆ ปี ดับวูบลงได้บ้าง. สูตรได้แพร่หลายไปสู่นักคิดปรัชญา ครูสอนธรรมทาน หมอรักษาโรค แต่งตำราหมอดู ตำราดูโหงวเฮ้ง ตำราเทวะนิยมต่าง ๆ ชอบอ้างอิงถึงสูตรนี้มาก บางแห่งก็ต่อเติมแปลงเรื่องแบบไซอิ๋ว 214–221

โดย ครูกิมเซ็ง แซ่เล้า

ย่อความสูตรนี้มาสู่ภาษาสยาม พ.ศ. 2483 พระมหาเอี่ยม ผู้บันทึกธรรม.

พ.ศ. 2500 ส. โพธินันทะ ผู้ตรวจสอบธรรมเทศนาเล่มนี้

พ.ศ. 2553 ธ. ธีรทาส. เก็บตกมรดกวิชาการ.

พ.ศ. 2557 ส. ธโนฆาภรณ์ ผู้จัดการส่งห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัดเป็นธรรมทานตัวอย่างสืบไป สาธุ !

ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น

เล่ม 1

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส

道仙禪 (二集)

บทที่ 1

เจ้าแม่กวนอิม-เรียนธรรมะวันแรก

พระภิกษุตี๋หุย (พระปัญญา) ได้บันทึกพระธรรมเทศนาไว้อย่างนี้ สมัยหนึ่ง หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสี่วเซียนซือ) ได้เทศนาธรรมอบรมสอนสานุศิษย์เป็นจำนวนมากไว้ว่า เรื่องชีวะประวัติย่อของเจ้าหญิง ชื่อ พระกวนอิม ได้ไปขอเรียนธรรมะวันแรกในชีวิต ณ สำนักสงฆ์ภิกษุณี "วัดนกขาว (เป๊ะเฉียกอำ)" ท่านพระอริยครูหลาย ๆ ยุคกล่าวไว้ว่า มีธรรมะเป็นคติเตือนใจชาวพุทธได้ดีมาก

สมัยที่ยังไม่ได้ออกบวช มีพระนามว่า เจ้าหญิง เมี่ยวเสียง (เมี่ยวซัน) แล้วธรรมะครั้งแรกที่เจ้าหญิงได้รับจากพระอาจารย์จนนำเอาไปปฏิบัติเกิดผลบรรลุธรรม ชาวพุทธทั้งหลายสมควรเจริญรอยตามบ้าง หรือผู้ที่จะแสวงหาว่าสิ่งใดเป็นบุญ สิ่งใดเป็นกุศล เพื่อหวังให้เกิดความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ จงรับไว้ศึกษา

จะไม่ผิดหวังเพราะเป็นแนวทางปูพื้นฐานที่จะให้ศึกษาธรรมชั้นสูง ๆ ได้ง่ายขึ้นไปอีก จะได้ไม่เข้าใจผิดทาง ไม่เข้าใจในแง่เขว เดินทางลัดตรงเข้าหาสัจธรรม ไม่เสียเวลาไร้เหตุผลในชีวิตมากเกินไป เพราะอายุคนไม่คอยใครและมีน้อยมาก

เข้าสุภาษิต คนแก่มักจะถามหาคนเก่า หาเพื่อนเก่า ๆ และชอบของเก่า ๆ ลายคราม หรือว่าคนแก่ชอบเก็บสะสมของเก่า ๆ เอาไว้ให้ลูกหลานเหลนดูเล่น ๆ

แล้วยังมีบางคนชอบพูดว่า คนแก่ "โลภ" คนแก่ช่างโลภมาก. แต่ฝ่ายคนแก่ท่านมักจะตอบว่า เปล่า ๆ ฉันชอบเก็บเอาไว้ให้พวกเธอมีใช้ มีของใช้ในวันข้างหน้า ๆ โน้นต่างหาก !

แล้วยังมีบางคนชอบพูดว่า คนแก่ "ขี้เหนียว" คนแก่ช่างขี้เหนียวมาก. แต่ถ้าให้พวกคนแก่ ๆ ทั้งหลายได้พูดบ้าง ท่านมักจะตอบว่า ไม่ใช่ ๆ ฉันชอบรวบรวมเอามาไว้ให้เป็นที่เป็นทางป้องกันขโมย และเพื่อให้คนรุ่นหลัง ๆ จะได้ดู ได้ศึกษาต่างหาก !

เอ้า ! หรือว่ามีเหตุมีผลด้วยกันทั้งสองฝ่าย มันถูกกันคนละมุม มองต่างมุมกันจะว่ายังไง ? จะยอมกันได้บ้างไหม ? สามัคคีธรรมในครอบครัว ในสังคมโลกมนุษย์จึงจะเกิดมีขึ้นบ้างแล...

ดังตำนานเก่า ๆ ของจีนที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากอินเดียเป็นของโบราณมากได้กล่าวสอนฝากสืบ ๆ กันลงมาบันทึกไว้หลาย

ภาษา ทุกภาษามีชีวประวัติเจ้าหญิง เมี่ยวเสียง (เมี่ยวชัน) ออกบวชแล้ว ภาษาอินเดีย เรียกว่า พระอวโลกิเตศวร หรือ บางนิกายจารึกไว้ว่า พระมหาโพธิสัตว์ อวโลกิเตศวร ก็มี ซึ่งแปลไว้เป็นภาษาจีนทั่วๆ ไป นิยมเรียกว่า "เจ้าแม่กวนอิม" ไป[1]

หลักฐานที่จารึกไว้ในหลายภาษา ได้กล่าวเรื่องนี้ตรงกันว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี แห่งอินเดีย ได้เทศนาธรรม เรื่องนี้ไว้ว่า พระกวนอิม มหาโพธิสัตว์ มีพระมหาเมตตา กรุณาธรรมบารมีที่สูงยิ่งใหญ่มาก ท่านได้สร้างสมคุณธรรม บำเพ็ญโพธิสัตว์บารมีมามากชาติแล้ว เริ่มต้นชั้นแรกๆ ก็มาจาก (1) ปุถุชนโพธิสัตว์. (2) ได้ผ่านสูงขึ้นไปถึงชั้นอริยโพธิสัตว์[2]. (3) ได้ผ่านสูงยิ่งๆ ขึ้นไปอีกถึงชั้นสุดยอด มหาโพธิสัตว์. (4) ซึ่งคอยเพียงอีกชั้นเดียว ก็จะได้บรรลุถึงชั้นพิเศษสูงสุด พุทธภูมิ

คือการบรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นพระสัมมา-สัมพุทธเจ้า. ต้องผ่านภูมิธรรมทั้ง 4 ชั้นยิ่งใหญ่อย่างนี้ สาธุ!

แล้วผลงาน พระกวนอิมๆ ในชาติที่ยิ่งใหญ่ๆ ทำผลประโยชน์โปรดสัตว์ได้มากที่สุดนั้น คือได้เกิดเป็นเจ้าหญิง สาวสวยในราชตระกูล ประสูติในพระราชวังสวนหลิว เป็นราช

1 ทางพม่า เรียกว่า พระบัวเข็ม

2 อริยโพธิสัตว์ เริ่มจากพระโสดาบันไป

ธ. ธีรทาส.

ธิดาองค์เล็ก ของ พระเจ้าเมี่ยวจวง (เมี่ยวจังอ้วง) อินเดียโบราณ. มีพระสิริโฉมงามที่สุดแห่งยุค เจ้าหญิงพระองค์นี้มีอนุสัยจิตชอบแต่การศึกษาปรัชญา และธรรมของศาสนาต่าง ๆ มีพระเมตตากรุณาจิตสูงมากมาแต่เยาว์วัย

แล้วเบื้องต้นของชาติที่ได้เกิดเป็นเจ้าหญิงนั้น ตำนานที่จีนแปลเก็บเรื่องไว้มักจะเป็นกึ่งเทพนิยาย แต่ทางสายนิกายเซ็น (ฌาน) เก็บเรื่องไว้มีแต่หลักธรรมที่ดีมาก ได้กล่าวไว้จนแพร่หลายว่าวันที่เจ้าหญิงกวนอิม ไปขอศึกษาธรรม พระองค์ได้นำกิ่งยอดหลิว ยอดหลิวสดไปบูชาพระอาจารย์ (ขึ้นครู) ขอถวายตัวเป็นศิษย์ ณ สำนักสงฆ์ภิกษุณี แห่ง "วัดนกขาว (เป๊ะเฉียกอำ)" แล้วเกิดความศรัทธาจิต จะขอออกบวชทันที

พระอาจารย์ เจ้าอาวาส "วัดนกขาว (เป๊ะเฉียกอำ)" ไม่ยอมรับ ท่านขอเปลี่ยนใหม่ให้เป็นการถือศีล 5 รับปุถุชนโพธิสัตว์ศีลไปดูก่อน เพราะว่าผิดพระวินัย ยังไม่ได้รับอนุญาตจากพระบิดาพระมารดาเสียก่อน. ความเป็นมาอย่างนี้ จิตรกรจึงนิยมเขียนรูปพระกวนอิม ๆ ปั้นรูปพระองค์ท่านเป็นเจ้าหญิงสาวสวยถือกิ่งไม้หลิว[1] หรือที่แจกันปักกิ่งยอดหลิวสดโค้ง ๆ อ่อนช้อยงามตา เป็นสัญลักษณ์ของความเมตตากรุณาบารมี

1 รูปภาพ พระกวนอิม ๆ ที่แจกันมักจะปักกิ่งไม้หลิวสด สถานที่วัดมีพระกวนอิมจึงนิยมปลูกต้นหลิว ทำสวนหลิวริมบ่อน้ำ หลิวเป็นสัญลักษณ์แทนเจ้าแม่-กวนอิม ถ้าต้นโพธิ์แทน พระพุทธเจ้า สืบมาเป็นพัน ๆ ปีแล้ว

ธ. ธีรทาส

(ตอนต่อจากนี้ไปสำคัญมากนักศึกษาธรรมะสมควรรู้ไว้บ้าง)

พระอาจารย์ เจ้าอาวาสวัดนกขาว (เป๊ะเฉียกอำ) ได้สอบอารมณ์กรรมฐาน ดูอนุสัยจิตแล้วได้กล่าวว่า เจ้าหญิงมีรากเหง้าแห่งพุทธะ "พุทธนิสัย" ได้หยั่งรากฝังไว้ลึกมาก เจ้าหญิงได้เคยสร้างสมบุญกุศล ที่เป็นปัจจัยแห่งโพธิสัตว์ธรรมทานบารมีไว้กับ "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า" แห่งอดีต ๆ มากมายหลาย ๆ พระองค์แล้ว อาศัยกุศลผลบุญบารมีอย่างนี้ จึงเป็นเหตุได้ส่งผลให้ เจ้าหญิงได้เกิดมาในราชตระกูล และมีพระปัญญาบารมีสูงพอที่จะรับคุณธรรมอย่างนี้ไว้ได้. แต่ฉันเห็นว่า เพราะเนื่องจากจังหวะชีวิตของเจ้าหญิงนั้น ตอนนี้ยังไม่ถึงวันเวลา พร้อมที่จะออกบวชได้ทันที ต้องคอยไปอีกสักพักหนึ่งดูก่อน.

พระอาจารย์ ได้กล่าวต่อไปอีกว่า การที่จะมีโอกาสมาวัดได้มาถือศีลกินเจ ถือศีล 8 ข้อ (อุโบสถศีล) จีนเรียกว่า "โป้ยกวงเจก่าย" ซึ่งสำหรับฆราวาสมีโอกาสทำได้บ้าง ได้สร้างมหาเมตตากรุณาธรรมทานบารมี ได้ช่วยตนเอง และโปรดสัตว์รอดตายไปในตัวเป็นของดีมาก เป็นบุญที่สูงมาก ยังเป็นบุญที่เป็นเยี่ยงอย่างนำให้ผู้อื่น ๆ เห็นแล้วเกิดกุศลจิต เห็นผู้ถือศีลบริสุทธิ์ ประทับจิตติดวิญญาณสืบไป แล้วในวันหนึ่ง ๆ ข้างหน้า ๆ หรือชาติหน้า ๆ เขาอาจจะเกิดจิตคิดเจริญรอยตามบุญทานแบบนั้นบ้าง ทำไปมาก ๆ มีแต่การให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ

มีสติปัญญารู้แจ้งธรรมชาติจักษุเข้าทางมรรคผลนิพพาน ยังพระ-โพธิญาณให้เกิดขึ้นเป็นบุญกุศลดีล้วน ๆ

พระอาจารย์ได้เทศนาธรรมไว้เสมอ ๆ ว่า บุคคลใด ๆ ก็ตามที่จะคิดศึกษาธรรม เจริญธรรมอย่างนี้จริง ๆ กันแล้ว ไม่จำเป็นต้องออกบวชเป็นพระทันทีก็ได้ หรือไม่จำเป็นต้องไปอยู่ที่วัดอยู่ในสังฆารามต่าง ๆ ทุก ๆ คนก็ได้. คือจะอยู่ในบ้านเรือนของตนเองก็ศึกษาธรรมะได้ บางครั้งยังสงบสะดวกดีกว่าวัดก็มี. ถ้าอยู่ที่บ้านตนสะดวกดีกว่าวัด ก็จงถือศีล 5 ข้อ ให้บริสุทธิ์จริง ๆ ก็ยังมีสิทธิ์บรรลุธรรม ยังจะเจริญมหาเมตตากรุณาธรรมทานบารมีอย่างนี้ไปก็ได้ดีเหมือนกัน ปุถุชนโพธิสัตว์ถือฆราวาสธรรม

ส่วนการที่ได้ออกบวชนั้นเป็นของดี เป็นของสูงยิ่ง แต่พระอาจารย์เห็นว่า การที่จะห่มผ้ากาสาวพัสตร์นั้นเป็นของง่าย ๆ คือห่มผ้าสีเหลือง ๆ นั้นไม่ยาก แต่บุคคลนั้นจะถือศีลกินเจ ตามหลักธรรมวินัยของแต่ละวัดนั้นให้ได้ดีเหมาะสมหมดทุกประการ และยังสำรวมกายวาจาใจให้อยู่ในสายกลางดีได้ตลอดไปนั่นซิ ! ยากมาก ช่างยากมากเหลือเกิน เพราะมันฝืนกิเลสตัณหาอุปาทานของปุถุชนคนโลกีย์ แทบทั้งหมดเลยก็ว่าได้น่ะ !

ถ้าไม่บอกให้รู้ไว้ก่อน หรือฝึกฝนให้พอมีความรู้กฎของวัดมีความเคยชินไว้บ้างแล้ว บางคนไปไม่รอด อดทนไปไม่ไหว แล้วตนเองก็จะเสียใจผิดหวัง ทางวัดก็จะเสียชื่อเสียงตามไปด้วย.

เพราะว่าการปกครองชนหมู่มากนั้น จะต้องมีแบบแผน เป็นระเบียบวินัยของสำนักหรือของวัดนั้น ๆ ย่อมจะไม่เหมือนแบบของทางบ้าน ทางโลกีย์วิสัย ซึ่งเป็นแบบที่ทุก ๆ คนมักจะพอรู้และเคยชินมาแล้ว ขอให้เจ้าหญิง จงฟัง และคิดดูอีกที่ก่อนพระวินัยของวัดนั้น ปฏิบัติยากมาก.

เช่นออกบวชแล้ว จะกลับบ้าน จะกลับวัง ตามใจชอบไม่ได้ ความยากลำบากฝืนจิตใจเกิดขึ้นทันที ถ้าบุคคลใด ๆ ที่จะออกบวชไม่ได้ฝึกหัดเรียนรู้ระเบียบวินัยของวัดไว้ก่อน ให้มีนิสัยของพระไว้บ้าง ให้มีอุดมคติทางใจที่มั่นคงไว้บ้าง หรือการเรียนรู้แจ้งอนุสัยจิตตนเองไว้ก่อนบ้าง การบวชของบุคคลนั้น ๆ มักจะมีปัญหาที่แก้ไม่ตก

เพราะเป็นการฝึกจิตใจ ฝืนอารมณ์ตนเองมากเกินไป จะต้องอดทน อดทนถือศีลวินัยต่าง ๆ ไม่ใช่การปีติยินดี ชอบใจถือศีลนั้นเท่าไรนัก ตรงนี้สำคัญมาก บางคนไม่เข้าใจแรงบุญกุศล กรรมวิบากของศีลที่ดีแล้ว เขาจะเห็นว่าเป็นการทรมานกายใจไปเลย ไม่เห็นมีดีที่ตรงไหน ๆ เลย ไปทางโน้นเลย.

ถ้าเข้าใจอย่างนี้แล้ว บุคคลนั้นไม่สมควรออกบวช การบวชไปก็ไม่เจริญก้าวหน้าในธรรม จะไม่เป็นเนื้อนาบุญที่ดีได้ เพราะยังขาดความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ไม่เห็นคุณธรรมของการบำเพ็ญ "ศีล–สมาธิ–ปัญญา" ว่าจะส่งผลแก่ตนเองและสรรพสัตว์อย่างไรยังไม่สมควรออกบวชทันที

พระอาจารย์ ได้เทศนาอบรมหลักธรรมวินัยต่าง ๆ ให้เจ้าหญิง แล้วจึงได้รับไว้เป็นศิษย์ แต่ให้ถือเพียงแค่ ศีล 5 ข้อ. รับศีล 5 เป็นเบื้องต้นของ "โพธิสัตว์ศีล" เป็นฆราวาสธรรม ให้เจ้าหญิงนำเอาไปปฏิบัติดูก่อน.

พระอาจารย์ยังได้สอนธรรมะเรื่อง "ขันธ์ 5 ว่าง ทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด" เป็นครั้งแรกที่เจ้าหญิงได้ฟังธรรม ได้รับหลักธรรมด้วยจิตถึงจิต "จิต-ถึง-จิต" สาธุ!

พระอาจารย์ ได้เทศนาต่อไปอีกว่า เจ้าหญิงชอบชมต้นไม้ต่าง ๆ ก็จงฉวยโอกาสนั้นนำเอามาใช้ให้เป็นประโยชน์ ในทางเจริญธรรมเสียเลย คือจงเอาต้นไม้เหล่านั้น นำมาใช้เจริญ "สมถะ" ให้เกิดเป็นผลคือ "สมาธิ" ตอนหนึ่งดูก่อน.

แล้วถัดไปยกจิตขึ้นสู่ "วิปัสสนาปัญญา" คือการให้ความรู้แจ้งทางอนุสัย จิตเห็นแจ้งในสัจธรรมไป หรือจะเพ่งดูพิจารณาพระไตรลักษณ์ คือ "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา" ไปก่อน ถ้าจิตหลุดพ้นได้แล้วจึงจะเป็น "สุญตา" สุญตาคือความว่างไปได้ ธรรมะอย่างนี้ ถ้าเห็นว่าสูงเกินไปจงฟังไว้ก่อน

ขอสรุปให้ฟังง่าย ๆ ก็คือการให้ความรู้แจ้งอนุสัยตนเองให้เห็นแจ้งในจิตใจตนเอง เพ่งพิจารณาดูค้นหา "หน้าตา-

ดั้งเดิม[1]" ค้นหาหน้าตาดั้งเดิม จนพบอนุสัยเดิมของตนเองดูก่อน ถ้าพบอนุสัยเดิมจริง ๆ แล้ว จิตจะเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงจากร้อนมาเป็นสงบเย็นลงบ้าง

ข้อสำคัญต้องให้พบหน้าตาดั้งเดิมของตนเอง จนรู้จักอนุสัยเดิม รู้ว่าอนุสัยเดิมของตนเอง เป็นมาอย่างไรก่อน ภาษาจีนแต้จิ๋วเรียกว่า "ปึ้งแส่" คืออนุสัยเดิม ที่เราทำผิดอยู่เป็นทุกข์กายใจ เพราะเราไม่รู้เรื่อง "อนุสัยเดิม (ปึ้งแส่)" นี้เป็นส่วนมาก ถ้ารู้อนุสัยเดิม[2] จนพบหน้าตาดั้งเดิมบ้างแล้ว จะทำผิดน้อย จะปรับตัวเข้ากับธรรมชาติเดิมได้ง่ายขึ้น จะวางตัวได้ถูกต้องสัจภาวะธรรม สังขารชีวิตจะอยู่รอดได้ง่ายเบากายใจ คือผลบุญกุศลบารมีในเบื้องต้น ของบุคคลที่เจริญธรรมทานนี้จะได้รับบ้างอย่างนี้

แล้วจงใช้สติปัญญาธรรมจักษุ พิจารณาออกไปอีก จนมองเห็นทะลุไปว่า สรรพสิ่งในร่างกายเรา และภายนอกร่างกายเรา หรือในโลกนี้อยู่ในลักษณะที่ไม่มีแก่นสารก่อน เป็นอนิจจังคือไม่เที่ยงไม่แน่นอน เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ๆ เพียงแต่ให้เราอาศัยอยู่แค่ลมหายใจเข้าออก ข้ามฝั่งไปนิพพาน ถ้าคิดอย่างนี้ทำใจได้อย่างนี้ โรคประสาทตึงเครียดเป็นน้อยปัญหาชีวิตมักจะแก้ตกอยู่รอดได้มาก.

---

1 หน้าตาดั้งเดิม ปึ้งไล้มิ่งมัก 本來面目

2 ปึ้งแส่ 本性

ธ. ธีรทาส.

แต่มีบางคนเป็นโรคไม่ได้อย่างใจ "โรคไม่ได้อย่างใจคิด" เป็นเอามาก ๆ เช่น คิดถึงเรื่องอดีต ๆ ก็เศร้าใจ คิดถึงศัตรูเก่าเป็นทุกข์ใจ[1] อยากจะไปสู้เขา ไปฆ่าชีวิตเขาก็มี

บางคนจิตเกิดแบบนี้ มีกรรมทันที เช่นคิดถึงที่ไรก็ปวดหัวทันที คิดถึงทีไรก็แน่นหน้าอก เจ็บปวดหัวใจ ตกนรกทันทีแล้วยังไม่เฉลียวใจ ยังไม่ได้สติปัญญาคิดแก้กรรม เหตุเพราะว่า อภัยทานในเรื่องนั้นไม่ได้ กรรมจึงเป็นอย่างนั้น เท่ากับยังไม่สำนึกบาป ยังไม่ได้ชำระบาปกรรมเก่า ๆ ให้ลดน้อยเบาบางลงไปก่อนทุกข์ทางใจจึงเล่นงาน ดับอารมณ์ร้าย ๆ ไม่ลง ทำใจว่างไม่ได้จึงตกนรกเพราะจิตวุ่นกลัดกลุ้มใจ[1] ทางแก้ทุกข์คืออภัยทานเขาไป เรื่องมันแล้วไปแล้วจะเอากลับคืนมาไม่ได้ หรือคิดเสียแต่ว่าชาติก่อน ๆ คงจะทำเขาไว้ก่อนหรือเป็นหนี้เวรกรรมอะไร ๆ อย่างหนึ่ง ชาตินี้พอกันทีทุกข์จะได้ดับไม่ขังไว้แล...

แล้วจงใช้สติปัญญาธรรมจักษุ พิจารณาดูให้สูงมั่นคงยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก ต้องฝึกหัดให้มีนิสัยการปลงตกแต่ต้นมือ ดับทุกข์แต่หัวที คือการอภัยทาน และจิตปล่อยวางในสรรพสิ่งเหล่านั้น

---

1 นรกอย่างนี้เป็นความจริงที่ทุก ๆ คนมักจะตกนรกทางใจ ที่แก้ยากหรือปฏิบัติดับทุกข์ทันทีไม่ค่อยจะได้ ถ้ารู้แจ้งแล้วฝึกหลักธรรมนี้ไว้ก่อน ยังพอจะมีสติปัญญาป้องกันทุกข์ใจนั้นในอนาคตกาลได้บ้าง เป็นบุญที่พบสูตรนี้ใช้ได้ตลอดชีวิตแล... สาธุ!

ธ. ธีรทาส.

ในตัว จึงไม่ประมาท มีความปลอดภัยจากทุกข์ใจ ถึงแม้ยังไม่หลุดพ้นยังต้องวนเวียนในวัฏสงสาร แต่จิตว่างได้ง่ายในเรื่องนั้น ๆ คือทำก็ต้องทำ คิดก็ต้องคิด แต่ปลงใจในตัวโดยปริยายการป้องกันทุกข์ใจเล่นงานในภายหลังไว้ก่อน ไม่ประมาท คือพุทธพจน์แล...

แล้วจงใช้สติปัญญาธรรมจักษุ สูงยิ่งขึ้นไปอีกสุดยอด คือต้องฝึกหัดจนเข้าถึงอาณาจักรแห่งความว่าง จิตใจอิสระทุกภาวะการ มีวิญญาณอิสระและสงบเย็นได้ตามที่ตนต้องการ.

สรุปแล้วคือฝึกตนจนไม่ให้ถูกสรรพสิ่งในโลกนี้ พัวพันจิตใจไว้จนแน่น ไม่ให้มันดึงดูดอารมณ์ไว้จนแน่น ไม่ให้มันผูกมัดวิญญาณเราไว้จนแน่น จนเป็นอัตตา ตัวตนชั้นละเอียดต้องเป็นทุกข์ใจ (นรก) ทำให้สัตว์วนเวียนเกิดดับในวัฏสงสารจบไม่ลงแก้ไม่ตก เพราะตรงนี้เองแล...

แล้วสัตว์โลกที่ตกนรกเพราะโมหะถูกกักขังวิญญาณอย่างนี้ทำจนจิตเข้าไม่ถึงช่องว่างแห่งธรรมชาติไม่ได้ จิตไม่สงบเย็นเท่าที่ควร ในวันหนึ่ง ๆ มีแต่ทุกข์กายทรมานใจเป็นส่วนมากไปจะต้องหากรรมวิธีแก้ตรงนี้ให้ตกก่อน การนับถือ พระพุทธศาสนาจึงจะมีความหมายทางรู้แจ้งทางจิตใจ ดับทุกข์ทางใจ การออกบวชของบุคคลนั้นจึงจะมีความหมายมากขึ้น มีความปีติบันเทิงธรรมชาติในการบวชนั้นได้บ้าง มีอุดมคติทางใจสูงมากกว่าผู้ที่ยังไม่ได้บวช แล้วการบวชนั้นจึงจะเรียกว่าเป็นบุญ เป็นกุศล สูงขึ้นไปก็คือมรรคผลนิพพานเป็นเนื้อนาบุญอีกด้วย สาธุ!

ดังใน พระคัมภีร์ วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร (กิมกังปั๋ว-เยียปอล่อมิกเก็ง) พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสสอน "พระโพธิสัตว์" ทั้งหลาย มีใจความตอนหนึ่งว่า "**พึงบังควรยังจิตมิให้เกิดความยึดถือ และผูกพันในสภาวะใด ๆ**" ถ้าจะแปลความในพระสูตร ตอนนี้ให้ศิษย์โง่พึงได้ง่าย ๆ ขึ้น ก็คือ "**จิตเกิด – อย่างไม่ติด – จิตเกิดอย่างไม่ติดในสภาวะใด ๆ**" ถ้าใครทำได้แล้ว ปาฏิหาริย์แห่งการตื่นอยู่ด้วยสติปัญญา จะเริ่มเกิดขึ้นแจ่มใสมากในการเข้าถึงธรรมาณาจักรใจอย่างนี้ เป็นความประสงค์ของพระอริยเจ้าทั้งหลายอีกด้วยแล...

แล้วทุก ๆ คนถ้าก่อนออกบวช เห็นธรรม หรืออย่างน้อยได้ฝึกหัดนิสัย ให้มีความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจอย่างนี้ไว้ก่อนบ้าง การบวชของผู้นั้นจะมีความหมายมากขึ้น จะเป็นไปตามธรรมชาติจิต ไม่ฝืนอารมณ์ตนเองมากนัก ไม่ต้องข่มใจตนเองในการบวช มีแต่บันเทิงใจ บันเทิงธรรมในการได้บวช มากกว่าทุกข์ใจแล...

แล้วการฟังพระธรรมเทศนาของฉันจนเข้าใจนั้น พอมีคนฟังรู้เรื่องได้มากมาย แต่จะหาคนที่ได้บรรลุถึงธรรมนั้นจริง ๆ ช่างยากมากนะ ! ดังพระสูตรที่ตรัสไว้ว่า "**ขันธ์ 5 ว่างทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด**"[1] หาคนทำได้จริง ๆ นั้นแทบจะไม่พบเชียว

---

1 คือ ปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร (ซิมเก็ง) ทำขันธ์ 5 ว่างได้จริง ๆ นั้น พระ-อรหันต์เชียวนา ! ทุกข์กายทรมานใจดับวูบได้ตามที่ตนต้องการ

ธ. ธีรทาส.

นะ! ลดต่ำลงมาหน่อย ฉันว่า "ขันธ์ 5 สมควรพิจารณาดูให้เห็นเป็นความว่างบ้าง หรือสมควรให้ผสมผสานกับความว่างไปบ้าง" เพียงเท่านี้ให้ได้ก็นับว่าเป็นบุญกุศลมาก ไม่เสียทีการออกบวชแล้ว

ตามแบบพระวินัยของสำนักสงฆ์ภิกษุณี วัดนกขาว (เป๊ะเฉียกอำ) สุภาพสตรีใด ๆ จะเข้ามาขอบวชในวัดนี้ได้นั้น บุคคลนั้นจะต้องฝึกหัดถือศีล 5 ข้อให้ได้เสียก่อน แล้วสูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งจงพยายามเอาศีล 5 ข้อนั้นมาใช้เป็นอารมณ์กรรมฐานอีกด้วยจะยิ่งดี คือเอามาตรวจสอบตนเองในวันหนึ่ง ๆ ดูก่อนว่าวันนี้ 5 ข้อนี้เราได้สอบผ่านไปได้กี่ข้อ ข้อไหนเรายังสอบตกต้องไม่โกหกตัวเอง ศีล 5 เป็นฆราวาสธรรมที่ดีมาก คือธรรมะที่ให้มนุษย์อยู่รอดร่วมกัน มีสามัคคีธรรม ถ้าตายลงขณะที่ศีล 5 บริสุทธิ์ดี ยังได้เกิดในร่างกายของมนุษย์ที่สมบูรณ์ดี เท่ากับได้ประกันชีวิต ยังมนุษย์ภูมิให้เกิดในวัฏสงสารอย่างแน่นอน ถ้าศีล 5 สอบตกจะพึ่งธรรมแทบจะไม่รู้เรื่องเลยกรรม!

ถัดไปจึงจะให้ทดลองถือศีล 8 ข้อ (อุโบสถศีล) จีนแต้จิ๋วเรียกว่า "โป๊ยกวงเจก่าย" ต้องรักษาถือศีล "โป๊ยกวงเจก่าย" ให้ได้เสียก่อน แล้วจึงจะเพิ่มเติมต่อยอดของศีลข้ออื่น ๆ อีกเท่าไร ๆ ก็จะพออดพอทนไปได้บ้าง

ถ้าบุคคลนั้นเพียงแค่ศีล 5 ข้อยังพึงไม่รู้เรื่อง ยังปฏิบัติไม่ได้เลย อย่าออกบวชเลย เป็นบาปกรรมเป็นการทำลายพระ-พุทธศาสนา ถ้าขืนให้คนที่ไม่มีศีล 5 บวชกันมาก ๆ แล้วเป็นบาปกรรมของวัดนั้นมากกว่าบุญแน่นอน คนที่ไม่มีศีล 5 นั้น จะเข้าบ้านไหนเมืองใด ๆ ก็มีแต่จะทำให้บ้านเมืองนั้นวุ่นวายแน่นอน พระพุทธศาสนาจะเสื่อมความเคารพนับถือลงไปเรื่อย ๆ ก็เป็นเพราะว่าไปรับคนที่ไม่มีศีล 5 บวชนั่นเอง โบราณกับปัจจุบันไม่ต่างกันเท่าไรนักแล.

ความจริงปุถุชนคนโลกีย์ ถ้าสนใจการศึกษาธรรม เพื่อความดับทุกข์ทางใจอย่างฉับพลันกันจริง ๆ แล้ว ตามแนว "ปัญญาวิมุตติ" เห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องออกบวช หรือไปอยู่วัดทุก ๆ คนก็ได้ และก็ไม่จำเป็นที่จะเรียนรู้หลักธรรมเอาไว้มาก ๆ เลยก็ได้

ถ้าจะต้องการดับทุกข์ทางใจอย่างด่วนจี๋ จงคัดเลือกหาพระสูตรที่เข้าถึงสัจธรรมได้อย่างฉับพลัน และถูกกับอนุสัยจิตใจตนเอง เพียงไม่กี่พระสูตร ศึกษาพึงให้แตกฉาน ต้องการให้จับจุดสภาวะธรรมได้ ตรัสรู้แจ้งอนุสัยตนเองให้ได้บ้างก่อน คือจับวาระจิตใจของตนเองให้ได้บ้าง แล้วเอาหลักธรรมที่ชอบใจหรือพระคัมภีร์ (หนังสือธรรมะ) เล่มที่ถูกใจประทับจิตใจเพียงประโยคเดียว หรือเพียงบทเดียว ก็จะดับทุกข์ทางใจได้บ้างแล้วมีปาฏิหาริย์แห่งการได้สติปัญญา และตื่นอยู่กับธรรมชาติ บางที

พบสันติสุขแห่งการหยุดนิ่ง สันติแห่งการหยุดความคิดปรุงแต่งลงได้มาก อาจจะนำเอาไปใช้จนวันตายก็ยังไม่หมด "พบช่องว่าง-สันติแห่งความหยุดนิ่ง" ในทุก ๆ สถานการณ์จิตใจไม่หวั่นไหวไปง่าย ๆ นัก ดับทุกข์อย่างนี้ได้มากแล...

ส่วนการเรียนให้รู้หลักธรรมมาก ๆ ให้กว้างขวางไปนั้นเป็นผลดีมาก ฉันไม่เถียงเลย แต่ดีเพื่อที่จะเอาไว้สนทนาธรรมเป็นครูบาสอนมนุษย์ ถ้าจะเป็นครูสอนคนต้องมีความรู้ให้กว้างขวางทุกลัทธินิกาย เพื่อเอาไว้ประกอบหลักวิชาการ อ้างอิงสอนสรรพสัตว์ สร้างธรรมทานบารมีสืบต่อไป สาธุ!

อย่ามองข้ามปุถุชนคนโลกีย์ ที่มีกรรมร่วมผูกมัดกายเนื้อมีกรรมร่วมดึงดูดวิญญาณไว้แน่นมาก สลัดไม่หลุดในทันทีได้เลยบางคนตรงกันข้ามไปเลย ถ้าในเบื้องต้นของการศึกษาธรรมบางคนให้รู้มาก ๆ ในทันทีไม่ได้ จังหวะชีวิตเขายังไม่พร้อมที่จะรับธรรมะ สติปัญญาของเขารับทันที่ยังไม่ได้ จะพึงผิด ตีความผิด จะจดจำไปผิด เข้าใจในแง่เขวไป ระวัง ๆ บาปกรรม!

ถ้าหลงผิดต่อสัจสภาวะธรรมแล้ว จะงมงายในอารมณ์นั่นเป็นการเพิ่มความทุกข์ใจให้แก่เขาไป หรือสอนให้เขาเรียนรู้กรรมวิธีเพิ่มเติม "กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน" ก่อกรรมวิบากให้เวียนเกิด และเวียนตายตามเดิมนั่นเอง กรรม! ไม่ได้ช่วยให้เขาได้สติปัญญาออกจากการวนเวียนในวัฏสงสาร ถ้าขาดความ

รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ แสงสว่างแห่งพุทธิปัญญาไม่เกิด นิพพานไม่ได้เลย เป็นกรรมของสัตว์ไป เป็นกรรมของมนุษย์ไป

พระอาจารย์ เจ้าอาวาส "วัดนกขาว (เป๊ะเฉียกอำ)" ได้เทศนาธรรมเบื้องต้นให้แก่เจ้าหญิง ท่านได้กล่าวอีกว่า เจ้าหญิงจงตั้งใจฟัง และจดจำโศลกเป็นหัวใจธรรมของฉันไว้ให้ดี จงนำเอาไปคิดพิจารณาดูก่อน ปฏิบัติจนเกิดสติปัญญาเห็นแจ้งในธรรมนี้ รู้แจ้งในจิตใจตนเองก่อนว่า "ไม่มีคน-เป็นอนัตตา-ไม่มีลักษณะ-ไม่มีความว่าง-จงปฏิบัติธรรมนี้ไป-จะบรรลุถึงมรรคผลที่แท้จริง" สาธุ !

ไม่มีคน........ 無人

เป็นอนัตตา........ 無我

ไม่มีลักษณะ........ 無相

ไม่มีความว่าง........ 無空

ปฏิบัติบรรลุมรรคผลที่แท้จริง........修得成正果

พระอาจารย์ เจ้าอาวาสวัดนกขาว (เป๊ะเฉียกอำ) ยังได้เทศนาธรรมอีกว่า เจ้าหญิงจงสังเกตดู ปุถุชนคนโลกีย์มักจะคอยแต่แสวงหาอาหารรสดีต่าง ๆ ขอให้ปากชอบ และอิ่มท้องไปวัน ๆ หนึ่งก็พอแล้ว ยังมองข้ามธรรมะเรื่องรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ว่าไม่สำคัญเท่าไรนัก ทั้ง ๆ ที่เขายังเป็นทุกข์ทางใจ

ที่แก้ไม่ตก ดับไฟนั้นไม่ได้ มีแต่อัดแน่นไว้ด้วยกรรมของ "โลภะ–โทสะ–โมหะ" จนกรรมวิบากเล่นงาน ทำให้เศร้าใจ กลัดกลุ้มใจ เร่าร้อนจิตใจต่าง ๆ เพราะอารมณ์ร้าย ๆ นั้น ยังไม่พบธรรมะที่ดับไฟนั้นลงได้ จิตใจจึงคอยแต่จะคิดปรุงแต่งทั้งเรื่องที่ดีและชั่วไปไม่หยุด จะนอนก็ไม่ค่อยหลับสงบ จะนั่งที่ไหน ๆ ก็ไม่มีความสุขเย็นใจอันแท้จริง เพราะอารมณ์ร้าย ๆ เป็นเหตุ จึงทำให้กล้ามเนื้อเกร็งตัว ประสาทจึงตึงเครียดมากเกินไป นั่นคือนรกแล้ว กรรมวิธีป้องกัน พอจะมีทางแก้ได้บ้าง ต้องใช้ธรรมะคือศานติสุขแห่งการหยุดได้-นิ่งได้-ว่างได้-ปล่อยวางไปได้-ฝึกฝนการปลงใจ ทำใจในธรรมอันเอกนี้แล้วจะได้พบช่องว่างความสงบเย็นอันแท้จริงทางจิตใจจึงจะเกิดขึ้นบ้าง[1] และสิ้นสุดของการก่อเวรภัย "นิพพาน" น้อย ๆ จะพบบ้างแล... สาธุ!

---

1 โอ... อมิตาพุทธ! (แปลว่า–สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) โลกวัตถุนิยมทุกวันนี้ถ้าไม่สนใจให้มีธรรมะหล่อเลี้ยงจิตใจ มีสติปัญญาเอาไว้คอยควบคุมอารมณ์ และอนุสัยจิตใจไว้บ้าง จงระวัง ๆ "การทำดี–การทำชั่ว" มีกรรมวิบากคือกล้ามเนื้อจะเกร็งตัว และประสาทจะตึงเครียดได้เท่ากัน เพราะว่า "ดีและชั่ว" นั้นยังเป็นโลกียธรรมมันทำให้ก่อแต่โลกียกรรม แล้วจะทำให้สัตว์วนเวียนเกิดดับได้เท่ากัน. โลกียกรรมจิตต้องคิดปรุงแต่ง จิตยึดมั่น ถือมั่นไม่หยุดเป็นอัตตา เป็นตัวตน ถ้าทำมาก ๆ เข้าดับอารมณ์ ร้าย ๆ ไม่ได้ อันตรายปวดหัวอาจจะเป็นบ้าได้เท่ากัน "สนใจพอรู้ธรรมบ้างเอาไว้ป้องกันภัยดับทุกข์แต่หัวทีดับทุกข์ใจแต่ต้นมือแล...

ธ. ธีรทาส.

บทที่ 2
คุณค่าของต้นหลิว-แทนพระกวนอิม.

พระตี้หุย (พระปัญญา) ได้บันทึกพระธรรมเทศนา ของหลวงพ่อเฒ่า (คั้มสึวเชียนซือ) ไว้อีกว่า ความยิ่งใหญ่เป็นอมตะและคุณค่าของต้นไม้หลิว ในอินเดีย และเกี่ยวเนื่องในวัฒนธรรมจีน หลิวเป็นต้นไม้ที่มีอิทธิพล เป็นสื่อกลางบันดาลใจคนมาก

สรุปเรื่องความเป็นมาของ "หลิว" หลิวเป็นต้นไม้ที่นับว่ายิ่งใหญ่มากในเมืองจีน ไม่แพ้ต้นโพธิ์ในอินเดีย. คือต้นโพธิ์เป็นไม้อมตะมาเป็นพัน ๆ ปี เพราะเป็นสัญลักษณ์แทนพระพุทธเจ้า.

ส่วนต้นหลิวจีนถือว่า แทน พระกวนอิมมหาโพธิสัตว์. ดังมีคำกล่าวไว้ว่า "ที่ไหนมีพระกวนอิม ที่นั้นมีต้นหลิว. ที่ไหนมีพระพุทธเจ้า ที่นั้นมีต้นโพธิ์"

ตำนานทางจีนเก็บเรื่องของทางอินเดียไว้ว่า เจ้าแม่กวนอิมก่อนออกบวช มีพระนามว่า "เมี่ยวเสียง (เมี่ยวชัน)" ประสูติในพระราชวังสวนหลิว ชอบชมต้นหลิว ที่มีกิ่งโค้ง ๆ ในยามลู่ลมส่ายไปส่ายมา ดูใบหลิวเขียวสดชื่นในยามสงบนิ่ง เวลาลู่เอนไปตามสายลม ดูช่างอ่อนช้อยงามตาบันเทิงใจกับธรรมชาติ อย่างหนึ่งแล...

แล้ววันแรกที่จะไปขอเรียนธรรมะ ก็ได้นำเอายอดกิ่งหลิวสดที่ทรงโปรดไปถวายครู (ขึ้นครู) ที่แจกันเจ้าแม่กวนอิมจึงนิยมมีกิ่งไม้หลิวสด บ่งถึงความมีเมตตากรุณามหานิยม.

เมื่อเจ้าหญิง ออกบวชแล้วทางอินเดีย เรียกว่า "พระ-อวโลกิเตศวร มหาโพธิสัตว์" ทางเมืองจีน เรียกว่า "พระ-กวนอิม มหาโพธิสัตว์"[1]

ทางประวัติศาสตร์จีน มักจะพบภาพเขียนสีต่าง ๆ เกี่ยวกับต้นหลิว สวนหลิวเป็นทิวแถวตามถนนหนทาง ล้อมเวียงวังมาก ทางการทูตจีนโบราณ ถ้ามีแขกเมืองมาเยี่ยมนิยมมอบกิ่งใบหลิวสดให้แขกเมืองเป็นของขวัญ ผูกมิตรไมตรี จัดว่าเป็นต้นไม้ที่สูงศักดิ์ หน่วงเหนี่ยวอารมณ์นักปราชญ์ ซิ่วใจ๋ จอหงวน ชอบแต่งบทกลอนอ้างอิงหลิว จิตรกรเอกชอบเขียนภาพหลิวกิ่งโค้ง ๆ ยามลู่ลม มีสวนหลิวในพระราชวังจีน ฮ่องเต้ ชมหลิวมาเป็นพันปี

ทางศาสนา พวกศาลเจ้า หรือวัด หรือคนทรงเจ้าในเมืองจีนโบราณส่วนมากใช้กิ่งหลิวเป็นพู่กัน เวลาเขียนเลขลงยันต์ (เขียนฮู้) หรือคาถาอาคม หรืออักษรที่ถือว่าเป็นของศักดิ์สิทธิ์ เป็นมงคลโชคดีต่าง ๆ ใช้กิ่งหลิวเขียน[2]

1 ทางพม่า เรียกว่า "พระบัวเข็ม" ทางอินเดีย เรียกว่า "พระอวโลกิเตศวร" ทางจีน เรียกว่า "พระกวนอิม"

2 ในสามก๊ก พวกพ่อมดหมอผียังใช้กิ่งไม้หลิวแกะเป็นรูปคน

ธ. ธีรทาส.

พวกเซียน คือนักพรตในลัทธิเต๋า ตามหุบเขาชอบปลูกต้นหลิว สำนักเซียนต่าง ๆ มีสวนหลิว ใช้เจริญฝึกสอน "สมถะ" เบื้องต้น ๆ ให้เกิดผลคือ "สมาธิ" กับธรรมชาติได้ง่ายดี

โบราณครูบา ท่านได้วางสูตรไว้ให้นักศึกษาธรรม ใช้เพ่งดูต้นหลิว เป็นบทศึกษาที่มีหลักวิชาการละเอียดอ่อนมากพอสมควร ที่จะรู้ไว้จะได้มีเพื่อนทางใจอย่างหนึ่ง อริยครูท่านสอนศิษย์ให้เริ่มดูต้นหลิว ดูจากลำต้นขึ้นไป ถัดไปดูกิ่งก้านที่เล็ก ๆ และใหญ่ ๆ พิจารณาดูจะรู้สึกว่า โปร่ง ๆ โปร่ง ๆ ตรงนี้ทางอาจารย์สอนกรรมฐานท่านว่าจะให้อารมณ์โปร่ง ๆ โล่งใจตามไปบ้าง นักศึกษาสมควรทดลองดูก่อนว่าหลิวมันสะกดใจให้สงบเย็นลงได้บ้างไหม ?

แล้วดูที่กิ่งก้านหลิวยาว ๆ โค้ง ๆ ลงมา มียอดใบเขียวสดใสเป็นพวง ดูไปนาน ๆ คือเอาจิตสนใจ สายตาไปคลอเคลียอยู่แต่ในต้นหลิวสดเหล่านั้นก่อน ตรงนี้ทางอาจารย์สอนสมาธิวิทยาท่านกล่าวไว้ว่า จะทำให้เกิดอารมณ์สงบเย็นนิ่ง คือผูกจิตคนให้สงบนิ่งหยุดอยู่ได้นาน ๆ ดี ผลคือทำให้เกิด "สมาธิ" ธรรมชาติได้ง่ายขึ้น เป็นกรรมวิธีอย่างหนึ่งที่เซียนชอบฤาษี-โยคีนิยมมาก

เขาได้ทดลองกันมาแล้ว สวนหลิวดลจิตดลใจให้คนชมอยู่นิ่งได้นาน ๆ กว่าไม้อื่น ๆ และลดความแข็งกระด้างของจิตใจคนลงได้บ้าง ธรรมชาติมีพลังงานอย่างนี้

ต้นหลิวเป็นไม้พันธุ์เนื้ออ่อน ที่ชอบน้ำมาก ๆ จะดูสวยงามในฤดูฝน ตอนที่เริ่มแตกใบเขียวสดอ่อน ๆ ดูอ่อนนุ่มมีเสน่ห์เร้าใจชวนชมตอนที่ลู่ลมแกว่งไปส่ายมา ทำให้จิตรกรเอกจีน หรือนักคิดทางปรัชญา ชอบเขียนแต่งเรื่องหลงความงามของหลิวนี้มานานปี

หลิวปลูกง่าย

กรรมวิธีการปลูกต้นหลิวนั้น ใช้มีดคมที่สะอาด ตัดกิ่งหลิวสดเขียว กิ่งเล็กเท่านิ้วก้อย ตัดยาว 1 คืบเศษ ๆ แล้วเอาส่วนท่อนล่างแช่น้ำครึ่งหนึ่ง แช่น้ำไว้นาน 20-30 วัน แช่ให้แตกรากอ่อน ๆ หรือถ้ามีที่ชื้นแฉะก็นำเอาไปปักชำไว้ได้เลย หรือปลูกกระถางดินรดน้ำเช้าเย็น ไว้ในที่ร่มบังแดดก่อน แดดรำไรจะเหมาะสมมากเพียง 2 เดือน กิ่งอกงามแตกใบอ่อน ๆ ชูกิ่งน้อย ๆ แล้วค่อยเอาไปปลูกลงดิน หลิวเป็นต้นไม้ที่ชอบน้ำมาก ๆ ปลูกริมคลอง ริมสระน้ำ ใกล้บ่อน้ำ ถ้ารดน้ำถึงดี มีดินดี ปุ๋ยดี เพียง 2 หรือ 3 ปี ต้นจะโตเร็วมาก สูงใหญ่เท่าต้นกล้วย ปลูกได้ตามหมู่บ้าน วัดเวียงวัง ถือเป็นไม้เมตตามหานิยม มงคลไมตรี ปลูกไว้ชมความงามยามลู่ลมเอนส่ายไปพัดมาไปตามสายลมให้ความบันเทิงใจ มีเพื่อนทางใจสดชื่นอายุยืนแล....

บทที่ 3
"กรรมวิธีแก้เด็กไม่ยอมเรียนหนังสือ"

พระภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ได้บันทึกพระธรรมเทศนาไว้เป็นธรรมทานอย่างนี้ อยู่มาวันหนึ่ง หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่ว-เซียนซือ) ท่านคงจะเอือมระอาศิษย์อย่างเต็มทนแล้ว เพราะว่าท่านได้เคยสงบอยู่ในฌานสมาบัติมานานปี ถึงจะออกจากฌานแล้ว ก็มาอาศัยอยู่ในอาณาจักรแห่งความนิ่ง ช่องว่าง ความว่าง การวางเฉยต่อโลกอันไม่เที่ยงมานานปีได้

บัดนี้เข้าวัยชราภาพมากแล้ว แต่ยังจะต้องมารับเวรกรรม คือทำหน้าที่ปกครองเด็กที่เกเร ที่ไม่ยอมเรียนหนังสือ แล้วการสอนเด็ก ๆ นั้นต้องปลุกระดมปัญญาโลกีย์ออกมาใช้ ต้องสอนให้รู้ภาคโลกีย์ไปก่อน

แล้วการเป็นครูบาดัดสันดานลูกผู้ดีที่เลี้ยงยากบางคน หรือเด็กเหลือขอเหล่านั้นไปถามใคร ๆ ก็ตอบได้ว่า มันเฮงหรือว่ามันซวยกันมากน้อยแค่ไหน ?

แล้วที่มาของเด็ก ๆ แต่ละคนส่วนมากได้พบความจริงตรงที่เบื้องต้นของชีวิตถูกพ่อแม่พี่น้องเลี้ยงดูวัยต้น ๆ เลี้ยงแบบตามใจเด็กมากเกินไป ตามใจเด็กมาตั้งแต่เล็ก ๆ จนเกินไป จนเด็กได้ใจจะเอาอะไร ๆ ก็มักจะได้แทบทุกอย่างไปเลย คือได้ชนะทุกอย่างไป พอเด็กโต ๆ ขึ้นมาก็มักจะเอาแบบนิสัยเดิม ๆ ที่เคยได้อย่างใจ

ตามใจตนเองเป็นอนุสัย คือเด็กไม่รู้จักการแพ้ เด็กแพ้คนไม่เป็น ตรงนี้ระยะยาวอันตรายแก่ชีวิตมาก.

ถ้าเด็กต้องการอะไร ๆ ไม่ได้อย่างใจทันที ก็ต้องเก็บกดอารมณ์ไว้ ฝืนใจไว้ พอนาน ๆ วันทนไม่ไหว ก็มักจะระเบิดไปในรูปแบบดื้อ! ดื้อ ๆ ขวาง ๆ หัวแข็งไป

ถ้าการศึกษาอบรมศีลธรรมตอนวัยนี้ไม่ดีพอ ไม่พบครูดี เด็กมักจะติดนิสัยชั่วความเคยชินแบบเดิม ๆ ไปใช้ ถ้าไม่ได้อะไร ๆ อย่างใจทันที ก็มักระเบิดออกไปในรูปจอมเกเรแก่นกล้าแข็ง ขวาง ๆ ห่าม ๆ ถ้าพบเพื่อนฝูงไม่ดีเข้าแล้วจะไปกันใหญ่โต นานไปเข้ากับพวกที่ดีไม่ค่อยจะได้ อยู่กับสังคมที่ดีได้ยาก เพราะว่าเด็กยอมคนไม่เป็น ใจแคบ แพ้ไม่เป็น ไม่มีนิสัยเป็นนักกีฬา[1] ยอมคนไม่ได้เลย

เด็กพวกนี้พอมาอยู่ในวัดแล้ว แต่ก็ยังแบกหอบหิ้วเอา "อนุสัยกิเลส ๆ" จิตแบบเดิม ๆ นั้น เอามาไว้ในวัดด้วยเช่นกัน พระวัดไหนถ้าซวย หรือซวยมาก ๆ ก็มักจะพบเด็กเหล่านี้เอง คือต้องก่อเวรกรรมในการเฆี่ยนตี ว่ากันปากแฉะ! จบไม่ลง

---

1 มาถึงจุดนี้ การแข่งขันกีฬา มุ่งเอาเพียงแค่ชัยชนะและชื่อเสียง ลืมให้ความสำคัญของน้ำใจนักกีฬาคือ รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย รู้สามัคคีธรรม อันเป็นหัวใจของนักกีฬา บางครั้งจึงมีเหตุการณ์สะเทือนใจ น่าสลดใจ บางแห่งถึงกับล้มตายไปก็มี

ส. ธโนฆาภรณ์

หลวงพ่อเฒ่า ท่านกล่าวไว้ว่า ส่วนมากเหตุเพราะว่า พ่อแม่ทั้งหลายไม่ค่อยจะสนใจการอบรม การสั่งสอนลูกให้ถูกทาง สอนให้ดีแต่ละวัย ๆ เป็นขั้นตอน เป็นด่านแรกก่อน ถัดไปสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ใกล้ตัว และใกล้บ้านนั้นก็เป็นเหตุสำคัญ เพราะเด็กเห็นอยู่ทุกวัน จะเป็นการสร้างอนุสัยเด็กโดยปริยาย มีอิทธิพลไม่น้อยทีเดียว จงอย่ามองข้ามไป

มีคำโบราณได้กล่าวไว้ว่า "ถ้าแม่ใจอ่อนมาก คือตีลูกไม่ลงมือ... หรือไม่เคยตีลูกเลย มีแต่สงสารตามใจลูกอย่างเดียว ลูกมักจะมีนิสัยดื้อ นิสัยแข็งกระด้าง เวลาทำผิดอะไร ๆ มักจะไม่กลัวผิด ไม่ยอมรับผิด ไม่รับผิดชอบในการงานที่ดีพอสมควรอีกด้วย"

แล้วยิ่งขึ้นไปอีก ถ้าฝ่ายพ่อผู้เป็นพ่อ มีนิสัยชอบเกเรระราน มีนิสัยอันธพาล ทำให้ลูกเห็นเป็นตัวอย่างอยู่เสมอ ๆ นั่นปราชญ์ทางวิญญาณศาสตร์ เขาบอกว่า ได้ทำการถ่ายทอดจิตแล้ว พอเด็กโต ๆ ขึ้นไปก็มักจะติดนิสัยแบบนั้นไป ภาษาธรรมะเรียกว่า "รับกรรมร่วมทางวิญญาณไปแล้ว" หรือจะเรียกว่าสายเลือด หรือกรรมของเผ่าพันธุ์ไป

แล้วบางที บางแห่ง บางพ่อแม่ หรือผู้ปกครองเด็กบางคน ชอบดื่มสุราจัด เมาเช้าเมาเย็น ทำตัวอย่างให้เด็กเห็น ถ้ามีสังคมในรูปแบบอย่างนี้เกิดขึ้นมาก ๆ เข้าแล้ว บ้านนั้นเมืองนั้นจะมีปัญหาวัยรุ่นที่แก้ยาก ต้องปล่อยลูกโตไปตามบุญเวรกรรมหรือตามวาสนาบารมีของเขาสร้างมาอย่างนั้นเองแล...

แล้วพบความจริงมาก ๆ ถ้าพ่อขี้เมา ๆ มาก ๆ ก็มักจะทิ้งลูกไว้ให้ฝ่ายแม่ แม่เป็นผู้รับกรรมร่วมฝ่ายเดียว พอนาน ๆ วันแม่แบกหามลูกไม่ไหว... ก็เกิดปัญหาชีวิตที่แก้ไม่ตกตามมา อารมณ์เสียเป็นเจ้าเรือน แล้วก็ใช้แต่ระเบิดอารมณ์สั่งสอนลูก หรือใช้แต่โทสะตีลูกหลานไป ขาดสติปัญญาที่ดีและเหมาะสมในการอบรมสั่งสอนลูกหลาน (น่าสงสาร–เห็นใจแรงกรรมวิบาก)

ถ้าทางภาษาธรรมะเขาเรียกว่า ขาดศิลปในการเทศนาธรรมให้เด็กรู้แจ้งทางอนุสัยรู้แจ้งทางจิตใจเป็นพื้นฐานในวัยเด็กก่อน ถึงแม้จะเป็นเด็กวัยรุ่นหนุ่มสาวก็ต้องการธรรมะเป็นขั้นตอนทุก ๆ วัยเหมือนกัน. "มีธรรมะวัยต้น–วัยกลาง–วัยแก่เฒ่า"

แล้วธรรมะสำหรับเด็กนั้น คือศีลธรรมต้องให้รู้แต่ต้นมือ และต้องย้ำสอนเรื่องความกตัญญูกตเวที ความเมตตา กรุณา อภัยทานบ้าง เป็นอุดมคติทางใจให้สูงไว้ก่อน

แล้วได้พบว่ามีอยู่ไม่น้อย เช่นแม่บ้านบางคนนั้น เขาเกิดมาเพียงแค่เป็นคนดีแล้ว แต่เขาไม่ได้เกิดมาเพื่อที่จะเป็นแม่คน เพราะขาดอุดมคติทางใจ ในการที่จะเป็นแม่คน ไม่ได้สนใจเรียนรู้ฝึกฝนในการเป็นแม่บ้านไว้บ้างเลย บางคนไม่สนใจเลย แล้วจะให้เป็นแม่คนทันทีนั้นย่อมจะเป็นได้ยาก เป็นไม่ได้ดีคือไม่รู้หน้าที่แม่เป็นขั้นตอน ขาดศิลปในการปกครองคนเป็นขั้นตอน เพราะไม่ได้เตรียมตัวไว้ก่อนเลย ทำไม่ถูก ทำไม่เป็น ไม่อดทนในการทำหน้าที่นั้น อย่างนี้ถ้าเศรษฐกิจในบ้านนั้นไม่ดีอีกด้วยแล้ว เป็นต้องวุ่นวายมีปัญหาแน่นอน กรรม! ปลงใจ

หลวงพ่อเฒ่า ท่านได้เทศนาธรรมไว้ว่า การที่จะเป็นพ่อคนเป็นแม่คน เป็นพ่อบ้านเป็นแม่บ้านนั้น ไม่ใช่อยู่ที่รู้จักกินของดี ๆ รู้จักแต่งตัวสวย ๆ งาม ๆ เพียงเท่านั้น เพียงเท่านั้นยังไม่พอที่จะอยู่ในโลกมนุษย์ให้ความสุขพออดพอทนกันไปได้รอด

คือจะต้องปฏิบัติตนอย่างน้อยให้มี ศีล 5 บ้าง จิตใจจึงจะมีคุณธรรมที่ดีงาม มีพลังงานของศีล พลังงานนี้ปุถุชนยังไม่ค่อยสนใจดูกันไม่ออก พลังงานของศีลเป็นสากล ที่จะส่งผลเป็นแรงกรรมวิบากดลบันดาลวิถีชีวิต และสังคมมาก ๆ ส่งผลไปถึงลูกหลานเหลนในอนาคตกาลข้ามภพชาติอีกด้วย.

ฉะนั้นก่อนที่จะเป็นพ่อคน เป็นแม่คนจึงต้องมีการเตรียมตัวกันไว้ก่อนบ้าง มีโครงการชีวิต มีแผนการที่จะสร้างครอบครัวสืบไป

โบราณเขาจึงนิยมพ่อพันธุ์ และแม่พันธุ์ที่มีกิเลสตัณหาอุปาทานคล้าย ๆ กัน คือมีอนุสัยจิตใจที่พอจะเข้ากันได้ดี ดูพอเหมาะพอสมบ้าง จึงจะมีความอดทนให้อยู่รอดร่วมกันได้ มีพลังจิตคิดช่วยกันสร้างสรรค์มนุษย์ ได้พยุงนาวาคู่ชีวิตเผชิญโลกต่อไป ผัวเมียมีทุกข์ต้องร่วมกันแก้ มีสุขต้องร่วมกันเสพ ช่วยกันแบกหามแก้ปัญหาชีวิตลูกหลานสืบไป มุ่งอบรมสั่งสอนลูกหลาน อย่าให้ออกไปเป็นพิษภัยแก่สังคม เป็นโลกียธรรมก็ยังนับว่าเป็นบุญที่ได้ผลิตคนดีไปเป็นตัวอย่างแก่โลกเหมือนกัน

มีคำกล่าวไว้ว่า "มีแม่บ้านที่รู้จักอนุสัยจิตใจลูก–เป็นบุญ. มีพ่อบ้านที่รู้หน้าที่ดี–เป็นโชคดีของครอบครัวนั้น" แล้วพ่อแม่ต้องสนใจศึกษาธรรมบ้าง เข้าวัดฟังธรรมบ้าง จึงจะมีธรรมะเอาไปสอนลูกหลานได้ดีแล...

ท่านโลกียปราชญ์เอกจีน "ขงจื๊อ" ได้กล่าวไว้ว่า "ถ้าท้องยังหิวโหยอยู่มาก–ศีลธรรมที่ดีงามนั้นจะเกิดขึ้นได้ยาก" คือถ้าปากท้องอิ่มแล้ว มีจิตใจสบายดี การสอนศีลธรรมจะเกิดขึ้นได้ง่าย การสนใจธรรมจึงจะแพร่หลายไปได้นาน ๆ หน่อย แล้วก็ไม่เที่ยงเป็นของธรรมดา ๆ

อริยครูฝ่ายเซ็น (ฌาน) ชอบกล่าวไว้ว่า "โลภะ–โทสะ–โมหะ" ถ้าทำให้เริ่มจะหมดไปได้เท่าไร ๆ "ศีล–สมาธิ–ปัญญา" ก็เริ่มจะเข้ามาแทนที่ได้เท่านั้น คือความมืดถ้าหมดไป ความสว่างก็เข้ามาแทนที่แล...

กรรมวิธีสอนเด็กที่ไม่ยอมเรียนหนังสือ

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านได้รับเด็กเหลือขอมาแล้ว ท่านใช้กรรมวิธีสอนภาษาจีน ให้แก่เด็กที่ไม่ค่อยจะยอมเรียนหนังสือ เด็กเกเรการศึกษาต่าง ๆ ท่านสอนแปลกกว่าครูอื่น ๆ คือท่านชอบเล่านิทานสนุก ๆ ให้ฟังก่อน แล้วให้เด็กเล่นกับสัตว์ ตั้งชื่อสัตว์ตัวนั้นเอง เป็นเจ้าของสัตว์ เขียนชื่อเป็นภาษาจีน จำตัวนั้นจำชื่อสัตว์นั้นจนชิน

ถัดไปท่านสอนให้เด็กเขียนรูปสัตว์ตัวนั้น ๆ ถัดไปสอนให้เด็กเติมขีด เขียนเส้นลงไปในรูปภาพนั้น จนคล้าย ๆ กันกับสัตว์ตัวนั้น เหมือนของจริงก่อน เด็กเขียนรูปสัตว์เล่น ๆ จนกลายมาเป็นตัวอักษรจีนขึ้นมาได้ สนุกดี เด็กรู้จักตัวหนังสือจีนนั้นโดยความสนุก ไม่รู้ตัวว่าได้เรียนหนังสือไปแล้วอย่างหนึ่ง ผึกหัดเขียนได้ทุกอย่าง จนกลายเป็นตัวอักษรไป

หลวงพ่อเฒ่า ท่านว่าภาษาจีนนั้น พัฒนาขึ้นมาจากภาพธรรมชาติ เขียนเรียนแบบตามภาพธรรมชาติของจริงในวัตถุสิ่งนั้น ๆ แล้วต่อมาใช้เป็นตัวหนังสือ กลายมาเป็นตัวอักษรจีนเป็นส่วนมากไป. กรรมวิธีอย่างนี้ เด็กที่ไม่ชอบเรียนหนังสือมาก่อนมักจะชอบตรงที่ได้เล่นวาดรูปภาพต่าง ๆ ไม่นึกว่าตนเองเรียน-หนังสือ เด็กจดจำได้ง่าย ๆ เพราะว่าเร้าอารมณ์ ทำให้อยากรู้อยากเห็นในวัตถุนั้น ว่าเขียนเล่น ๆ ไปจะกลายเป็นรูปอะไร ๆ ตัวอะไร ๆ รู้จักหนังสือตัวนั้นพอจำได้แม่นบ้าง มองดูท้องฟ้าป่าเขาห้วยหนองคลองบึงเป็นตัวหนังสือได้แทบหมด สนุกดียกเว้นเด็กที่สมองพิการ

หลวงพ่อเฒ่า ท่านบอกว่าคนแรก ๆ ที่คิดทำตัวหนังสือจีนนั้น เขาคงจะมองดูดวงอาทิตย์ แล้วก็เขียนเป็นรูปวงกลมแทนดวงอาทิตย์ไป พอนาน ๆ ไปก็กลายมาใช้เป็นตัวอักษรจีน. มองดูดวงจันทร์เสี้ยว หรือพระจันทร์ครึ่งซีก ก็เขียนรูปตาม

แบบนั้น จนกลายมาใช้เป็นตัวหนังสือจีน ใช้ได้ดีมาจนถึงทุกวันนี้ มีประโยชน์ในการสื่อความหมายบันทึกเรื่องต่าง ๆ มานมนานแล้ว เป็นภาษาโลกีย์

ถ้ามองในแง่สัจธรรม สูงกว่าโลกียธรรม คือทางโลกุตร-ธรรมเขาแยกธาตุลึกลงไปอีกชั้น จนถึงแรงกรรมวิบาก คือกรรมสืบเนื่อง ค้นไปจนถึงต้นตอคนที่คิดทำตัวหนังสือจีน คนแรก ๆ จนใช้แพร่หลายดีไปทุกมุมเมืองนั้น ทุก ๆ คนที่ได้เรียนอักษรจีนตัวนั้น ตามสภาวะสัจธรรมแล้ว ต้องเรียกว่ามีพลังงาน ภาษาธรรมะเรียกว่า ประทับจิต ติดวิญญาณเป็นอนุสัยสืบภพชาติไปแล้ว. จงช่วยกันจดจำตรงนี้ไว้ให้ดี คือ "ประทับจิต-ติดวิญญาณ-เป็นอนุสัย-สืบภพชาติ" จงจดจำสูตรสากลนี้ไว้ก่อนอย่าลืม.

แล้วคำพูดต่อไปนี้บางคนจะฟังไม่ได้ ทนฟังไม่ไหว! ถ้าอักษรจีนตัวนี้ มีใครนำเอาไปใช้จดบันทึกเรื่องที่ดี ได้โน้มน้าวใจให้คนทำแต่กรรมดี เรื่องที่ดีมาก ๆ ก็เป็นบุญไป เป็นบุญของเจ้าของคนแรก ๆ ที่ช่วยกันคิดทำตัวอักษรจีนนั้นไว้มาก ๆ

แต่ถ้าใครนำเอาไปใช้จดบันทึกเรื่องที่ไม่ดี สอนให้คนทำชั่ว หรือโน้มน้าวใจคนทำกรรมชั่ว มีแต่การก่อเวรกรรมทำให้มนุษย์จิตโหดเหี้ยม สัตว์ต้องเดือดร้อนเป็นทุกข์กายทรมานใจต่าง ๆ ก็เป็นบาป เป็นบาปกรรมร่วมสากลของเจ้าของที่ทำหนังสือคนแรกนั้นเหมือนกัน

ตรงนี้คนที่ไม่รู้ธรรมเลยมักจะทนฟังไม่ได้. เพราะว่าโลกีย์จะมีบุญเท่าไร ๆ ก็จะมีบาปเท่านั้น จบไม่ลง. แล้วนักศึกษาที่มีความรู้เพียงแค่โลกียธรรม ก็จะฟังตรงนี้แทบจะไม่รู้เรื่องเช่นกัน

หลวงพ่อเฒ่า ขอฝากธรรมเทศนาวันนี้ไว้ ว่าในโลกมนุษย์นี้ จะมีนักปราชญ์ไม่กี่ท่านที่จะฟังได้ และเข้าถึงสัจธรรมนี้ได้ดี คือที่ฉันพูดไว้ว่า "โลกีย์จะมีบุญเท่าไร ๆ ก็จะมีบาปเท่านั้น จบไม่ลง" เป็นอย่างนี้เองทุก ๆ คนที่เกิดมาในสหาโลกธาตุนี้ จึงมีทุกข์กายทรมานใจที่แก้ไม่ตก ดับทุกข์ทันทีไม่ได้ ดับทุกข์ไม่ลง ตัดวัฏสงสารไม่ขาดในทันที. เพียงแค่ได้ฟังธรรมนี้ รู้แจ้งในความหมาย ก็นับว่าเป็นบุญบ้างแล้ว ได้ประทับจิตติดวิญญาณเป็นอนุสัยสืบไปในภพชาติหน้า ๆ เพื่อจะได้บรรลุถึงธรรมนี้บ้าง.

เป็นเพราะว่าโลกียบุญ เป็นกรรมร่วมที่ผูกมัดกายเนื้อ โลกียบุญเป็นกรรมร่วมที่ดึงดูดวิญญาณ "ผูกมัดกายเนื้อ-ดึงดูดวิญญาณ" ไว้แน่น เป็นโลกียกรรมที่ก่อวัฏสงสารเป็นโลกียกรรมที่จะสลัดไม่หลุดได้ง่าย ๆ นัก (จดจำสูตรนี้ไว้)

ถ้าจะแยกธาตุให้ลึกลงไปอีก เป็นเพราะว่าจิตต้องคิดปรุงแต่ง จิตเกิดดับในโลกียรมณ์ เป็นอัตตา เป็นตัวตนชั้นละเอียด คือ "โลกียกรรม-ก็เกิด-โลกียรมณ์" โลกียกรรมมันทำให้ต้องเกิดโลกียรมณ์ประตูวิปัสสนาภูมิธรรมเปิดแล้ว

ถ้าจิตเกิดดับมีแต่การคิดปรุงแต่ง คิดมาก ๆ เกินไป คิดดิ่ง ๆ มากเกินไป เป็นแรงกรรมวิบากที่จะส่งผลให้เห็น ก็คือ **"กล้ามเนื้อจะเกร็งตัว–ประสาทจะตึงเครียด"** คิดมาก ๆ กล้ามเนื้อเกร็งตัวประสาทตึงเครียด เป็นเพราะว่าจิตและประสาทไม่ได้หยุดพัก (ตามเท่าที่ร่างกายต้องการพักผ่อนเวรกรรม!)

ภาษาธรรมะเรียกว่า **"จิตไม่เข้าช่องว่าง–จิตไม่พบความว่าง"** จึงนิพพานไม่ได้ทันที นิพพานในเรื่องนั้น ๆ ไม่ได้ หรือดับอารมณ์นั้นในทันทีไม่ได้ หลุดพ้นไม่ได้ จึงเป็นทุกข์กายทรมานใจที่แก้ไม่ตก ตรงนี้นักศึกษาธรรมยังมองข้ามไปกันมาก บางคนผิดหวัง บอกว่าไปถือศีลในวัด ไปกินเจในโรงเจ ออกบวชกันหมดแล้ว ก็ยังผิดหวังตรงนี้ ที่ดับทุกข์ทันทีไม่ได้หมด เพราะว่าขาดความเข้าใจรู้แจ้งสูตรนี้เอง

โอ... อมิตาพุทธ ! (แปลว่า–สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) การไปถือศีลไปกินเจ การออกบวชนั้นเป็นการไปฝึกหัดกรรมวิธีดับทุกข์ชั้นต้น ๆ ชั้นหยาบ ๆ ลงให้ได้ก่อนเท่านั้น ส่วนทุกข์ชั้นละเอียดนั้นยังจะต้องอดทนบำเพ็ญบารมีสืบต่อ ๆ ไปอีก จะเอาพึ่งธรรมะทันทีหลุดพ้นทันทีนั้น ต้องไปพึ่งพระพุทธเจ้า องค์เดียวเท่านั้น พึงเข้าใจสูตรที่จะทำให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตนี้ไว้ก่อนเถิด! อย่าสงสัย! นับว่ามีบุญแล้ว

"โลกีย์จะมีบุญเท่าไร ๆ ก็จะมีบาปเท่านั้น[1]

โลกียจิตคิดปรุงแต่งก่อโลกียกรรมสืบวัฏสงสาร จึงจบไม่ลง.[2]

โลกุตระจิตหยุดคิดปรุงแต่งเข้าช่องว่าง (นิพพาน) จึงจบลง.

ดับโลกียรมณ์ – หมดชาติ – ขาดภพ – ตัดวัฏสงสาร – นิพพานแล . . ."[3]

บทที่ 4
"สอนขันธ์ 5 อย่างฉับพลันให้เด็กเหลือขอ"

พระภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ได้บันทึกพระธรรมเทศนาของ หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ไว้ว่าสมัยหนึ่งท่านได้

---

1 สูตรนี้กล่าวไว้ใน พระอภิธรรมปิฎก

2 โลกียกรรม-เป็นกรรมของโลกีย์ที่จะทำให้สัตว์ต้องวนเวียนในภพของการ เกิด แก่เจ็บตายในวัฏสงสาร จบไม่ลง.

3 โลกียรมณ์-เป็นอารมณ์ของคนโลกีย์ที่ตกค้าง เก็บไว้จนเป็นอนุสัย เป็นอัตตา เป็นตัวตนชั้นละเอียดทำให้จิตเกิดดับ คิดปรุงแต่งวนเวียน มันดึงดูดอารมณ์ของโลกีย์ต่าง ๆ ไว้แน่น สลัดไม่หลุด จึงไม่เข้าช่องว่างไม่พบความว่างที่แท้จริง จึงนิพพานไม่ได้ ดับทุกข์ทันทีในเรื่องนั้นไม่ได้จึงจบไม่ลง ต้องก่อกรรมในวัฏสงสารสืบไป

ธ. ธีรทาส.

สอนศิษย์ให้แยกดูแรงกรรมวิบากของ "โลภะ-โทสะ-โมหะ" 3 อย่างนี้มีลักษณะอย่างไร ? และสอนเรื่อง "ขันธ์ 5 ว่างทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด"

หรือขันธ์ 5 สมควรทำให้เป็นความว่างไปได้เท่าไร ๆ ทุกข์ใจของคนนั้นก็จะเริ่มดับไปได้เท่านั้น เป็นพระสูตรที่มีพลังงานปราชญ์แท้ทางธรรมยอมรับ ปุถุชนถ้าทำได้เพียงครึ่งหนึ่ง (50%) ก็กายเบาใจว่างลงครึ่งหนึ่ง (50%) คือผลทางโลกีย์จะได้ประโยชน์ตรงที่กล้ามเนื้อจะหยุดเกร็งตัว ประสาทจะผ่อนคลายความตึง-เครียดลงเท่าที่ทำได้ สูตรนี้ถ้าใช้เป็นยังทันสมัยอยู่เสมอ ๆ

หลวงพ่อเฒ่า ท่านเทศนาสอนจบไปรุ่นหนึ่ง ก็มาอีกรุ่นหนึ่ง ท่านคงจะปวดหัวขึ้นมาบ้าง มาวันหนึ่งท่านปลงสังขารชีวิต ว่าคงจะไม่มีเวลาพอที่จะมาเป็นครูบา สอนเด็กเหลือขอเหล่านี้จนได้รู้ธรรม ที่พอจะเอาตัวไปได้รอดแล้ว ท่านจึงคิดตัดบท เรียนลัด สอนตรงไปยังจุดที่ต้องการด่วนทันทีเลย. คือพูดกันไม่กี่คำ ก็ให้รู้เรื่องกันเลย ถ้าไม่รู้พึงไม่ออกก็ให้นำเอาไปคิดเป็นปริศนาธรรม คิดเป็นการบ้านไป

ถ่ายทอดเซ็น (ฌาน) แบบศิลปของครูบา เป็นแนวปัญญาวิมุตติ เพราะว่าถ้าไม่สอนกันแบบฉับพลันให้แก่เด็กพวกนี้กันแล้ว เห็นทีว่าท่านจะต้องตายก่อน ตายไปก่อนที่จะให้พวกนี้เรียนรู้ธรรมะหรือพอที่จะเป็นคนกับเขาได้บ้าง จะเป็นคนอยู่ใน

สังคมโลก ต้องรู้และยอมรับศีลธรรม คือความอยู่รอดร่วมกันไว้ก่อน หรือให้พอฟังภาษาคน แยกภาษาธรรมพอรู้เรื่องได้บ้าง มีทางเดียวจะต้องสอนแบบธรรมชาติ ที่ฉับพลันด้วย "จิต–ถึง–จิต" ความประทับใจจนติดวิญญาณไป หลวงพ่อเฒ่าท่านได้แต่ยิ้ม! ยิ้ม!! ถือไม้เท้า แล้วเดินตรงไปยังหมู่คณะศิษย์เหลือขอ...

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านยกไม้เท้านั้นแล้วเคาะลงไปที่หัว ด.ช. บู๊ แซ่โค้ว (อายุ 10 ขวบ) ก๊อกหนึ่ง! เป็นคนแรกเลย แล้วท่านถามไปทันทีว่า "นี่คืออะไร ? ฮึ! ฮึ!!"

ด.ช. บู๊ ฯ ร้องอุย! งง ๆ มองไปมองมา แล้วก็ตอบว่า "ศิษย์โง่ ครับ!" หลวงพ่อ

หลวงพ่อเฒ่า เอาไม้เท้านั้น เคาะหัว ด.ช. บู๊ ฯ อีกที (เป็นครั้งที่สอง) แล้วท่านถามทันทีว่า "ทำไมจึงเป็นศิษย์โง่–ไปเล่า ? หือ! หือ!!"

ด.ช. บู๊ ฯ ร้องอุย! อุย!! แล้วรีบยกมือขึ้นปิดหัว...ระวังกลัวจะโดนอีกที พอหลบไม้เท้าได้แล้ว จึงรีบตอบไปว่า เพราะถูกหลวงพ่อตีหัว ตีหัว ๆ ครับ! จึงเป็นศิษย์โง่ ครับ!

หลวงพ่อเฒ่า ก็เอาไม้เท้านั้น ฟาดลงไปที่สันหลังของ ด.ช. ฉั๊ว แซ่ตั๊ง (อายุ 11 ขวบ) ผ๊วะหนึ่ง! แล้วท่านถามทันทีว่า "นี่คืออะไร? ฮึ! ฮึ!!"

ด.ช. ฉั๊ว ฯ ทำปากซี๊ดซาด! ตอบไปทันทีว่า "โทสะ ครับ!" หลวงพ่อ

หลวงพ่อเฒ่า ท่านเหวี่ยงไม้เท้าซ้ำลงไปที่ ด.ช. ฉั๊ว ฯ อีกที (เป็นครั้งที่สอง) แล้วท่านถามทันทีว่า "ทำไมจึงเป็นโทสะ-ไปได้เล่า? หือ! หือ!!"

ด.ช. ฉั๊ว ฯ รีบตอบไปทันทีว่า มาจาก "โมหะ" ของหลวงพ่อครับ! "โมหะ-โมหะ" ของหลวงพ่อ ครับ!

หลวงพ่อเฒ่า ท่านยิ้ม! ยิ้ม!! อย่างพอใจ แล้วพูดว่า เอ้า! ถูกแล้วโว้ย! แกได้ธรรมะนี้จากฉันไป.

แล้วทีนี้ หลวงพ่อเฒ่า ท่านก็หันมาซัดลงไปที่หน้าแข้งของ ด.ช. เก๊า แซ่เตีย (อายุ 12 ขวบ) อย่างแรงอีก เผี๊ยะหนึ่ง! แล้วท่านถามไปทันทีว่า "นี่คืออะไรกัน? ฮึ! ฮึ!!"

ด.ช. เก๊า ฯ ร้องอุย! อุย!! ตอบไปทันทีว่า "รู้สึกเจ็บ" ครับ! เจ็บคะร๊าบ หลวงพ่อ

หลวงพ่อเฒ่า ถามสวนกลับไปทันทีว่า "รู้สึกเจ็บนั้นคืออะไรเล่า? หือ! หือ!!"

ด.ช.เก๊า ๆ กลัวจะโดนอีกเผียะหนึ่ง! จึงรีบตอบไปทันทีว่า "รู้สึกนั้นคือ-เวทนา" ครับ! ความรู้สึกเรียกว่า "เวทนา" ส่วนเจ็บนั้นคือทุกข์ เจ็บคือความทุกข์เวทนา ครับ! หลวงพ่อ

หลวงพ่อเฒ่า เอ้า! ถูกแล้วโว้ย! แกได้ธรรมะนี้จากฉันไป.

ทีนี้ หลวงพ่อเฒ่า หันไปทาง "ด.ช.ตือ แซ่ฉั่ว" (อายุ 12 ขวบ) มือของท่านยังไม่ทันที่จะยกไม้เท้าขึ้นมาเลย...

ด.ช.ตือ ๆ ไหวทัน รู้เชิงมวยของหลวงพ่อเฒ่าเสียแล้ว ว่าเวรกรรมคงจะมาถึงตัวกูของกูบ้างแล้ว จึงด่วนไม่ทันให้ท่านหลวงพ่อได้ทำการอะไร ๆ ก็รีบตอบไปก่อนที่ท่านจะถามมา ว่า "สัญญา" ครับ! สัญญา...คะร๊าบ หลวงพ่อ

หลวงพ่อเฒ่า ท่านยกไม้เท้าค้างมือไว้... ไม่ตี... แล้วท่านถามสวนกลับไปว่า "สัญญา-นั้นคืออะไรเล่า? หือ! หือ!!"

ด.ช.ตือ ๆ รีบตอบทันทีว่า "สัญญา" นั้นแปลว่า "จำได้" คือจำได้ว่า หลวงพ่อ ตีพวกกระผมที่ดือ ๆ ขวาง ๆ โลกซนบรรลัยครับ!

และ "สัญญา" ยังแปลว่า "หมายรู้" คือหมายรู้ว่า หลวงพ่อ ท่านจะไม่ตีพวกกระผมอีกแล้ว ครับ! คำว่าสัญญา จึงแปลความได้ว่า "จำได้หมายรู้" จำได้หมายรู้ในทำนองแบบอย่างนี้ ๆ คะร๊าบหลวงพ่อ

หลวงพ่อเฒ่า อื้อ! อือ!! ท่านหยุดนิ่ง แล้วถอนลมหายใจแรง ๆ อย่างมีความหมายเป็น "ปริศนาธรรม" แล้วหันไปถาม "ด.ช. บุ้น แซ่เบ๊" (อายุ 12 ขวบ) ว่านี่คืออะไร ? หือ ! หือ !!

ด.ช. บุ้น ฯ เห็นเชิงมวย หลวงพ่อเฒ่า ดีหมดแล้ว ก็รีบตอบไปทันทีว่า "สังขาร" ครับ ! สังขาร คะร๊าบ... หลวงพ่อ

หลวงพ่อเฒ่า ถามต้อนกลับไปอีกว่า "สังขาร" นั้นคืออะไรเล่า ? หือ ! หือ !!

ด.ช. บุ้น ฯ ตอบว่า เพราะว่า หลวงพ่อ "กำลังหอบ-เหนื่อย-หอบ ๆ" คือสังขารของท่านแก่ชราภาพมากแล้ว ตอนนี้ก็เกิดจิตคิดปรุงแต่ง จิตคือสังขาร จิตเกิดดับไม่เที่ยงเพราะเป็นสังขาร. บางทีก็คิดที่จะตีหัวสอนธรรมให้แก่พวกกระผมอีก แล้วหัวนั้นก็คือส่วนหนึ่งของร่างกาย ที่ หลวงพ่อ ได้เคยเทศนาสอนเอาไว้ว่า ร่างกายนั้นเรียกว่า "สังขาร" เพราะอาศัยธาตุ 4 มาประชุมปรุงแต่งกัน มีอากาศธาตุ และวิญญาณธาตุ พยุงไว้เรียกว่าร่างกายมนุษย์หรือสังขารของมนุษย์ แล้วทั้งหมดนั้น หลวงพ่อ ได้เทศนาสอนไว้ว่า ยังตกอยู่ในกฎแห่งกรรม กฎของ "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา" ก่อน คือไหลเรื่อยไป เป็นวัฏสงสาร

ถ้าจิตหลุดพ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดของ "โลกียรมณ์" หรือหลุดพ้นไปจากอำนาจ อิทธิพลของกฎ "อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา" ได้แล้ว หลุดพ้นแล้ว จึงจะเข้าช่องว่าง จิตหยุดความคิดปรุงแต่งลงได้บ้าง พบความว่าง คือนิพพานเป็นสุญตา คะร๊าบ! หลวงพ่อ

หลวงพ่อเฒ่า เอ้า! ถูกมากโว้ย! แล้วยิ้ม! ยิ้ม!! อย่างจิตว่าง พอใจในคำตอบของศิษย์มากที่สุดแล... จะตายคงนอนตาหลับเพราะมีศิษย์แสดงแววสติปัญญาธรรมจักษุอย่างนี้ เท่ากับได้รับช่วงสืบทอดการบรรยายธรรมะแนวนี้ เอาไว้ช่วยปลดปล่อยสัตว์ที่ยังหลงงมงายในอารมณ์ เป็นสูตรสำคัญที่สุด เพราะว่าได้แหวกออกจากโลกียธรรม มุ่งเป้าหมายเข้าสู่โลกุตรธรรมได้อย่างฉับพลัน เป็นหัวใจธรรมของมหาสุญตาสูตร เป็นพุทธพจน์แล... สาธุ!

หลวงพ่อเฒ่า ยิ้ม! ยิ้ม!! อย่างพอใจ มีความหมายมาก ท่านหรี่ตาลงต่ำ ๆ สำรวมจิตคุมอารมณ์ให้หยุดนิ่งในช่องว่าง ทำให้ศิษย์ดูแบบมีความหมาย เป็น "ปริศนาธรรม" เห็นแล้วรู้ทันทีว่าต้องนำเอาไปขบคิด.

แล้วหลวงพ่อเฒ่า ท่านจึงเอาไม้เท้าในมือนั้นทิ้งลงไปยังพื้นดิน เป็นปริศนาธรรม เป็นเชิงบอกใบ้ทดสอบภูมิธรรมของศิษย์อีกที.

แล้ว หลวงพ่อ ท่านหันไปถาม "ด.ช. เล้ง แซ่เล้า" (อายุ 12 ขวบ) ว่านี้คืออะไรเล่า? ท่านยังยิ้ม! อย่างจิตว่าง บันเทิงธรรมชาติมีแสงเหลืองอร่ามออกจากใบหน้า เป็นรังสีทองแวบ! แวบ!

ด.ช. เล้ง ฯ ตอบว่า "หมดโลภะ" ครับ! หมดโลภะ แล้วกะร๊าบหลวงพ่อ

หลวงพ่อเฒ่า ถามอีกว่า "หมดโลภะ–นั้นคืออะไรเล่า?" ยิ้ม! ยิ้ม!! อย่างจิตว่าง

ด.ช. เล้ง ฯ ตอบว่า หลวงพ่อ เบื่อเอือมระอามาก การที่ทิ้งไม้เท้าอารมณ์นั้น คือการปล่อยวางความยึดถือ ก็คือการปลงตกแล้วครับ! แล้วจิตใจ หลวงพ่อ ขณะนี้ก็ไม่อยากจะสอนพวกกระผมท่องบ่น สวดมนต์ร่ายโศลกต่าง ๆ กันอีกแล้วครับ! เพราะว่า ท่านปลงสังขารโลกตก และไม่โลภ "โลภะจิตดับ" ไม่คิดที่จะมีลูกศิษย์อีกแล้ว อย่างนี้เรียกว่าหมดโลภะ "หมด-โลภะ" แล้วครับ! หลวงพ่อ

หลวงพ่อเฒ่า เอ้า! ถูกโว้ย! แกจับวาระจิตของฉันได้ดีพอสมควรว่ะ!

หลวงพ่อเฒ่า พอมาถึงตรงนี้ ท่านก็เบิกตากว้าง ๆ มองดูไกล ๆ มีเสียง หือ! ฮือ!! หน่อย ๆ ท่านคิดในใจ อืม! ช่างไม่

เสียแรงปากแฉะกับศิษย์รุ่นนี้เหมือนกันวา... จึงมีกำลังใจคิดอยากจะถ่ายทอดหลักธรรมะให้ขึ้นมากันอีกที จะได้คอยจับอนุสัยจิตเดิม หรือจับวาระจิตของศิษย์ และต้องคอยสอบอารมณ์กรรมฐาน ดูปฏิภาณไหวพริบ จะได้ต่อยอดภูมิธรรมต่าง ๆ ของศิษย์โง่ให้สูงยิ่งขึ้นไปอีกหน่อย.

หลวงพ่อ วันนี้ท่านยิ้มอย่างพอใจ จึงเอื้อมมือลงไปหยิบไม้เท้า อันที่ทิ้งไปนั้นกลับมาถืออย่างภูมิใจในผลงาน แล้วท่านถือไม้เท้านั้น ชูขึ้นให้ศิษย์ดู ทำไม้เท้าส่ายไป ส่ายมาหน่อย ๆ เป็นเชิงบอก "ปริศนาธรรม" อีกที[1]

หลวงพ่อเฒ่า ถามไปที่ "ด.ช. โฮ้ว แซ่ลี้ (อายุ 13 ขวบ) ว่านี้คืออะไรกัน ? ฮึ ! หือ !!"

ด.ช. โฮ้ว ฯ ตอบว่า "วิญญาณ" ครับ ! วิญญาณคะร๊าบหลวงพ่อ

หลวงพ่อเฒ่า ถามอีกว่า "วิญญาณ" นั้น มีความหมายว่าอย่างไร ? ฮึ ! ฮึ !!

ด.ช. โฮ้ว ฯ ตอบว่า "วิญญาณ" ใน พระพุทธศาสนานั้นแปลว่า "ความรู้สึก-นึกคิด-ความรู้แจ้ง-จิตใจ" ตรงที่

---

1 ลักษณะแสดงอาการ หรือโหงวเฮ้ง อย่างนี้ ถ้าคนที่ยังไม่เคยเรียนเรื่องแยกอนุสัยจิต หรือจับวาระจิตคนมาก่อน มักจะงง ๆ หรือจะดูพึงไม่รู้เรื่องเลยอาจารย์สอนเซ็นชอบใช้มาก

ธ. ธีรทาส.

หลวงพ่อมีวิญญาณของนักปราชญ์ผู้รู้แจ้ง "อนุสัย" รู้แจ้งอนุสัยจิตเดิมของพวกกระผมดี. หลวงพ่อ ท่านยังมี "เมตตา" เมตตาคือความรักและเอ็นดูพวกกระผม ท่านมี "กรุณา" กรุณาจิตตอนนี้คิดสงสาร ที่จะช่วยโปรดสอนธรรมะให้แก่พวกกระผม จะได้เป็น "บัณฑิต" ในอนาคตกาลกันได้บ้าง ครับ! หลวงพ่อ.

หลวงพ่อเฒ่า ยิ้ม! แบบจิตว่าง บันเทิงในธรรมชาตินั้น ดังคำโบราณท่านได้กล่าวไว้ว่า "อะไร ๆ จะมามีความปีติสุขใจและพอใจเท่ากับศิษย์ที่รู้ใจครู... รู้ใจครูเป็นไม่มี" หรือวันที่ลูกรักของพ่อแม่ ได้รับช่วงมรดกทางอุดมคติไว้ได้ดี หรือวันที่ลูกหลานได้ทำหน้าที่บริหารผลงานแทนพ่อแม่ได้แล้ว วันนั้นพ่อแม่หรือครูบาอาจารย์ทุกท่านภูมิใจ คิดถึงทีไรก็ปีติสุขใจเป็นยิ่งนักเอย ตายแล้วคงจะนอนตาหลับไปทีแล...

แล้ว หลวงพ่อเฒ่า ท่านก็นั่ง "สมถะ" ให้เกิดผล คือ "สมาธิ" ตามมา ที่มือของท่านก็นับลูกประคำให้ศิษย์ดู นับลูกประคำทีละเม็ด ๆ นับผ่านไปอย่างเร็ว ๆ ให้ศิษย์ดูอย่างมีความหมายอีก เป็น "ปริศนาธรรม" อีกที แล้วท่านชูพวงลูกประคำที่กำลังนับอยู่นั้น ให้ "ด.ช. เท่ง แช่ลิ้ม" (อายุ 12 ขวบ) ดู ได้ถามไปว่า "นี่คืออะไรกัน ? หือ! หือ!!"

ด.ช. เท้ง ๆ ตอบว่า "รูป" ครับ! รูป–คะร๊าบ หลวงพ่อ.

หลวงพ่อเฒ่า ถามอีกว่า "รูป–นั้นคืออะไรเล่า ? หือ ! ฮึ ! !"

ด.ช. เท้ง ๆ ตอบว่า "รูป–ร่างกาย" หลวงพ่อ นั่งอยู่ครับ! ซึ่งรูปอย่างนี้ ก็ยังมี "นาม–รูป" คือนาม–รูปที่เกิดดับไหลเรื่อยไป หมุนเวียนไป เหมือนดังพวงลูกประคำที่ท่านกำลังนับผ่านไปทีละเม็ด ๆ นั่นก็เป็น "อนิจจัง" อนิจจังแปลว่าไม่เที่ยง ไม่แน่นอน เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ๆ คือทั้ง "นาม–รูป" นามและรูปก็ยังเป็นอนิจจังเหมือนกัน ครับ! หลวงพ่อ.

หลวงพ่อเฒ่า (คิมสิ่วเซียนซือ) ซึ่งจำเดิมแท้นั้น ท่านพบกรรมวิธีทางเอกได้แล้วท่านหลบมุมสงบในช่องว่างได้แล้ว สงบเงียบศานติสุขแห่งการหยุดนิ่ง อยู่กับอาณาจักรแห่งความว่างโปร่งใสทางจิตใจ กล้ามเนื้อหยุดเกร็งตัว ประสาทหยุดตึงเครียดมากมายไม่ขัดใจตนเอง และไม่ขัดใจผู้อื่น ๆ มีวิญญาณอิสระอยู่ในโลกว่างมานานปี สุขใจตรงจิตหยุดความคิดปรุงแต่ง ดับอารมณ์ทั้งดีและร้ายได้หมดเลย. พอมาถึงวันนี้ต้องหันกลับมารับหน้าที่เป็นครูบาให้แก่เด็กอันธพาลเหลือขอ...ในยามวัยชราภาพของสังขารอายุมากแล้ว มันสมควรที่จะปล่อยวางทั้งปวงได้แล้ว

เพราะว่าการที่จะสอนเด็กที่เป็นลูกชาวโลกีย์นั้น จะต้องปลุกระดมฟื้นฟู "ปัญญาโลกีย์" ของตนเองเอาออกมาใช้

เป็นขั้นตอนให้เหมาะสมกับโลกีย์อีกด้วย ต้องใช้เวลาดัดสันดาน ฝึกนิสัยให้เข้ารูปแบบ เป็นอย่างเดียวกันได้บ้างก่อน เพื่อที่จะปูพื้นฐานการวางตัวที่ถูกต้องในหมู่คณะ วางตัวในสังคม เดินสายกลางพอที่จะเอาตัวรอดไปได้ ปราชญ์ทางจิตค้นพบว่า ต้องให้รู้ศีลธรรมเบื้องต้นก่อน หลักธรรมอะไร ๆ ก็ไม่ดีเกินไปกว่าศีล 5 ข้อสำคัญที่สุด เพราะว่าป้องกันจิตใจที่จะเป็นอันธพาลอีกด้วย ถ้าไม่มีศีล 5 เลยก็คืออันธพาลโดยปริยาย ถ้ายอมรับศีล 5 จึงจะมีความรับผิดชอบชั่วและดีในการเป็นมนุษย์ จะอยู่ร่วมกันในสังคมคนหมู่มากได้รอดดี ต้องมีความรับผิดชอบร่วมกันในบางมุมบ้าง ชีวิตจึงจะพบความสงบและมีมิตรไมตรี

เด็กวันนี้ จะเป็นผู้ใหญ่ในวันหน้า ต้องสอนการสร้างค่านิยมแห่งการมีคุณธรรมทางใจสูง มีอุดมคติทางใจให้สูงไว้ก่อน พระสัมมาสัมพุทธเจ้า แห่งอดีตและปัจจุบัน ตรัสไว้ว่า ใช้หลักธรรมแนวทางโพธิสัตว์ธรรม คือ "พรหมวิหาร 4 ประการ" เช่น มีเมตตา-มีกรุณา-มีมุทิตา-มีอุเบกขา." เป็นอุดมคติไว้ก่อน

สูงขึ้นไปอีกสอนให้เรียนหลักธรรมเรื่องของ "ขันธ์ 5 ว่างทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด" หรือจงหาวิธีเพาะเชื้อบุญกุศลให้รู้แนวทางนี้เพาะฝังทิ้ง ๆ ไว้ที่ก่อน พอเด็กโต ๆ ขึ้นไป จะค่อย ๆ รู้แจ้งธรรมนี้เองได้บ้าง เทศนาทิ้งไว้ก่อนแล้วคอย ๆ เหตุ

ปัจจัยบารมี จังหวะชีวิตของเขา คอยให้ถึงพร้อมเมื่อไรแล้ว ผลนั้นจะเกิดขึ้นมาเองแล...

หลวงพ่อเฒ่า ปัญญาโลกีย์ซึ่งเต็มไปด้วยมายาการ ท่านก็หยุดเลิกใช้มานานปีแล้ว พอวันนี้มาเทศนาสอนเด็กเหลือขอ... จะเทศนาสอนไปเท่าไร ๆ มันก็ยังฉลาดเท่าเดิม ส่วนความชั่วเกเรต่าง ๆ นั้นไม่ต้องสอนเก่งเอง ส่วนความดีสอนไปเท่าไร ๆ มันก็ไม่จดจำไว้เลย ท่านได้เคยบอกว่า "จะย้ายภูเขาไปทั้งลูกดูเหมือนว่าจะทำได้ง่ายกว่าการเปลี่ยนนิสัยคน" หรือเปลี่ยนดัดสันดานพวกเอ็งว่ะ!

หลวงพ่อเฒ่า ท่านพยุงสังขารวัยชราสอนเด็กทุก ๆ วันเข้าคงจะเต็มทนเข้าบ้างแล้ว จะไปบอกส่งคืนพ่อแม่เขากระนั้นหรือ? ก็กลัวว่าจะเสียชื่อเสียงของสำนักครูบาที่ไม่สามารถปราบพยศเด็กเพียงไม่กี่คนนี้ได้ จะเสียประวัติของครูบาที่เคยได้มีศิษย์เอกมามากมายแล้ว จะมายอมแพ้เด็ก ๆ ไม่กี่คนนี้กระนั้นหรือ? เป็นเรื่องที่หนักใจมาก เพราะว่าต้องปลุกระดมปัญญาโลกีย์ออกมาใช้มาก "การสร้างความดี กรรมดีนั้นมันก็ตึงเครียดได้เหมือนกัน" คือต้องฝืนใจ ข่มอารมณ์นี้ไว้ไม่อาจจะบอกให้ใคร ๆ รู้ได้ จำใจทำแท้ ๆ คงจะเป็นหนี้พวกเด็กเหล่านี้ไว้หลายภพชาติ เป็นกรรม-เวรในวัฏสงสารอย่างหนึ่งแล...

มาวันหนึ่ง หลวงพ่อเฒ่า ท่านร้องอุทานขึ้นมาว่า เอ้อ! พวกเอ็งนี้ชาติก่อน ๆ ฉันเป็นหนี้พวกเอ็งไว้มากมาย มาวันนี้ฉัน

จึงต้องทนทรมานสังขาร ตอนวัยแก่ชราภาพ สอนให้พวกเอ็ง จะได้เป็นคนกับเขาได้บ้างว่ะ! ฉันได้เคยมีชื่อเสียงในการสอนลูกสัตว์เดรัจฉานมานานาชนิด ได้ทดลองเล่นมาแทบทุกเผ่าพันธุ์ก็ว่าได้ ฉันขอฝากประสบการณ์ชีวิตผลงานไว้กับพวกเอ็งว่า ครั้งหนึ่ง หลวงพ่อเฒ่า ท่านได้เคยบอกว่า **"ท่านสอนลูกสัตว์นั้น ดูเหมือนว่าจะสอนสบายใจดีกว่าลูกคนมากว่ะ!"**

เพราะว่าลูกสัตว์เดรัจฉาน การปกครองง่ายกว่าลูกคน และสั่งสอนให้เข้ารูปแบบเดียวกันง่าย สอนง่ายกว่าพวกเอ็งนี้มากว่ะ! เป็นเพราะว่าลูกสัตว์นั้นมันไม่มีมายาการ มันดีตรงนี้ และตรงที่ไม่ซุกซนมากนัก และยังโกหกไม่เป็นเลย ไม่ต้องว่ากันจนปากแฉะ! พอดัดให้เข้ารูปแบบดีแล้ว มันเป็นแบบไหน ๆ ก็อยู่แบบนั้น ๆ ได้นาน ๆ ไม่เหมือนพวกเอ็งนี่ว่ะ! จบกันไม่ลงสักคนเลย กรรม! ประจำโลกีย์เสียแล้ว

พวกเอ็งนี้ ถ้าชาตินี้ไม่ได้พบอริยครูคอยชี้แจงอริยมรรคให้ประทับจิต ติดวิญญาณไปบ้างแล้ว คอยไปวันหน้า ๆ หรือชาติหน้า ๆ จะได้พัฒนาวิญญาณให้สูงขึ้น มีอนุสัยจิตที่เป็นบุญเป็นกุศลไว้บ้างแล้ว จะอันตรายมาก เสี่ยงภัยมาก เพราะว่าอาจจะไม่ได้เกิดในร่างกายของคนอีก หรือเกิดเป็นคนอีก แต่จะต้องเกิดอยู่ดีไม่เกิดทางกาย ก็เกิดทางจิต ผลกรรมวิบากที่ไม่ดีมีมาก ๆ เข้า มันจะผันให้ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน เข้าท้องของสัตว์ต่าง ๆ

ไป เพราะว่าอดีตและปัจจุบันและอนาคต มันเป็นกรรมสืบเนื่องกันไป อย่าสงสัย.

พวกเธอทั้งหมดนี้มีอายุพ้นจาก 5 ขวบ หรือ 7 ขวบไปแล้ว จัดว่าเป็นเด็กโต จะสอนถ่ายทอดตามหลักวิชาการได้บ้างแล้ว หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) อาจจะหนักมือไปหน่อย แต่ก็เจตนาดีหมด ขออภัยทานให้แก่ครูด้วย

แล้วถ้าต่อไป ๆ พวกเธอโตด้วยกายเนื้อ โตด้วยสติปัญญา และจิตใจมีคุณธรรมดี อาจจะมีบางคนเขาเชิญให้ไปเป็นครูสอนเด็กบ้าง พึงระวัง ๆ อย่าทำบาปกรรมแก่เด็กไว้โดยไม่รู้ตัว เพราะว่าเด็กเรียนแบบอย่าง แล้วจะเอาไปทำแบบนั้น ๆ อีกสืบไป กรรมวิบากของครูจะไม่มีวันจบสิ้น.

ในพระคัมภีร์ พระอภิธรรม พระพุทธศาสนา ฝ่ายมหายาน ได้กล่าวไว้ว่า เด็ก 5 ขวบ สติปัญญาใน ขันธ์ 5 ยังไม่สมบูรณ์ดี[1] การอบรมสั่งสอนเด็กเบื้องต้น ๆ จะต้องเห็นใจ อย่าใช้แต่โทสะ ใช้สติปัญญาเท่าที่เด็กรับได้ เมตตากรุณาประคับประคองสอนดูไปก่อน "ความใกล้ชิดจะติดนิสัยกันได้"

ในพระคัมภีร์ เต๋า ได้กล่าวไว้ว่า เด็ก 1 ขวบ มีสติปัญญาไหวพริบ 1 ตัว เริ่มเจริญทางปัญญาขึ้นเรื่อย ๆ จนเด็กครบ 7 ขวบ

---

1 ขันธ์ 5 มี "**รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ**" รวม 5 อย่าง (จีนเรียกว่า โหงวอุ้ง) ธ. ธีรทาส

จึงจะมีสติปัญญาครบทั้ง 7 ตัว[1] คือรูช่องทวารของปฏิภาณไหวพริบทั้ง 7 จะทะลุถึงกัน เริ่มเกิดความสว่างไสว มีปัญญาเริ่มจะแยกผิดแยกถูกดีชั่วของโลกียนิยมเป็นบ้าง ตอนนี้ต้องระวังๆ สังคมและสิ่งแวดล้อมของเด็ก "ความใกล้ชิดจะถ่ายทอดเป็นอนุสัย ติดแบบอย่างในทางวิญญาณไปได้เหมือนกัน"

เอาล่ะ! หลวงพ่อเฒ่า เหลือเวลาที่จะสอนธรรมไม่นานแล้ว ไม้ใกล้ฝั่งมากแล้ว ได้เท่าไรก็เอาเท่านั้น กรรมร่วมกันมีมาแค่นี้ จงพยายามอดทนฟังเก็บไว้ก่อน พระอริยครูโบราณท่านฉลาดการคัดเลือก หัวข้อธรรม หัวใจธรรม เพื่อให้จดจำสั้นๆ ไว้ได้แม่นยำ คือถ้ารู้อย่างนี้ จะได้มีวันรู้หมดทุกๆ สูตรเร็วขึ้นมาก จดจำโศลกนี้ไว้ว่า "ขันธ์ 5 เดิมแท้นั้นว่าง." และอายตนะทั้ง 6 ก็ไม่มีตัว ไม่ใช่ตนที่แท้จริงอีกด้วย.[2] อริยครูท่านสรุปตรงนี้ไว้อีกว่า ถ้าจิตหลุดพ้นแล้ว ทั้งหมดเป็นความว่าง (สุญตา)

---

1 ข้าพเจ้าสงสัยว่า สติปัญญาทั้ง 7 ของเต๋า ถ้าจะเปรียบเทียบกับ โพชฌงค์ 7 เป็นสติปัญญาของพระพุทธศาสนา จะได้ไหมหนอ? เอาตรงเบื้องต้นๆ ด้วยกัน

2 อายตนะทั้ง 6 มี "ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ" เรียกว่าอายตนะภายใน (จีนเรียกว่า ลักกึง) เป็นเครื่องติดต่อกับอายตนะภายนอก คือ "รูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพะ-ธรรมารมณ์." รวม 6 อย่าง (จีนเรียกว่าลักติ๊ง)

ธ. ธีรทาส.

ปุถุชนคนโลกีย์ ถ้าตั้งใจฝึกฝนเจริญธรรมกันจริง ๆ แล้ว ก็จะทำได้เป็นพัก ๆ แล้วก็เสื่อมไป ถ้าพระอริยเจ้าแล้วไม่เสื่อม และจะเข้าช่องว่าง หยุดความคิดปรุงแต่งทันที ทำได้ตามต้องการอีกด้วย ถ้าบรรลุถึงธรรมนี้หมดเป็นชั้น "โสดาบัน" สูงสุดถึง "อรหัตภูมิ" แล...สาธุ!

"ปุถุชน–จิตยึดมั่นถือมั่นว่าขันธ์ 5 เป็นตัวเป็นตน (อัตตา)

จึงเป็นทุกข์ใจเพราะมีอุปาทานในเบญจขันธ์นั้น (ทุกข์ขัง)

อริยชน–จิตรู้แจ้งว่าขันธ์ 5 เดิมแท้ไม่มีตัวตน (อนัตตา)

แล้วอายตนะทั้ง 6 ก็ไม่เที่ยงเช่นกัน (อนิจจัง)

ถ้าจิตหลุดพ้นแล้ว ทั้งหมดเป็นความว่าง (สุญตา) นิพพานแล..."

(รวม-อัตตา-ทุกข์ขัง-อนัตตา-อนิจจัง-สุญตานิพพาน.)

บทที่ 5
พระพุทธศาสนาไม่ใช่ศาสนาและไม่ใช่ปรัชญา

พระภิกษุตี๋หุย (พระปัญญา) ได้บันทึก พระธรรมเทศนาของ หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ไว้ดังนี้ วันหนึ่งท่านได้กล่าวธรรมสอนสานุศิษย์ไว้ว่า "เรื่องธรรมะโลกแตก!" ธรรมเทศนาวันนี้สำคัญมากที่สุด พวกเธอจะไม่ได้ฟังธรรมอย่างนี้อีกเป็นร้อย ๆ ปีหลักฐานเท่าที่ หลวงพ่อเฒ่า และครูบาอาจารย์ของฉันได้ศึกษาทุกลัทธิศาสนาต่าง ๆ แล้ว ได้พบว่าถ้าแยกธาตุพระไตรปิฎก รวมทั้งหินยาน และมหายาน และของศาสนาอื่น ๆ เขาจนหมดกันจริง ๆ แล้ว จะพบเห็นชัดเจนว่า พระพุทธศาสนานั้นไม่ใช่ศาสนาและไม่ใช่ปรัชญา จงจดจำตรงนี้ไว้ให้ดี "พระพุทธศาสนานั้นไม่ใช่ศาสนาและไม่ใช่ปรัชญา" อีกด้วย

ตรงนี้จะเป็นกุญแจหรือเคล็ดลับในการที่จะไขปัญหาของทุก ๆ ศาสนาได้ง่ายขึ้นและเป็นการเปิดประตูไปสู่ "พระนิพพาน" ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้และสอนไว้ได้ง่ายขึ้น หรือนำทางให้รู้ "โลกุตรธรรม" เบื้องสูง ๆ ได้ง่ายขึ้นไปอีกมากด้วย จะต้องเข้าใจเรื่องนี้ไว้ก่อนว่า พระพุทธศาสนาไม่ใช่ศาสนาและไม่ใช่ปรัชญาโลกีย์ต่าง ๆ พระพุทธศาสนาอยู่สูงกว่านั้นมาก "อยู่สูงกว่าศาสนา-อยู่สูงกว่าปรัชญาโลกีย์ต่าง ๆ"

เพราะว่าหลักธรรมที่ **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี** ตรัสรู้เองนั้น คือ **"โลกุตรธรรม"** แล้วโลกุตรธรรมก็เป็นธรรมะที่หลุดพ้นโลก เหนือโลกนิยมทั้งหลายเท่าที่มีในยุคโบราณนั้น ถ้าเอาพระคัมภีร์หรือคำสอนของศาสนาต่าง ๆ ในครั้งพุทธกาลนั้น เอามาแยกธาตุตีแตกกระจายความออกดูจนหมด เพื่อหาข้อมูล หาเหตุผล หาคำสอนที่ซ้ำ ๆ กัน หาข้อเท็จจริงว่า เป็นของศาสนาไหน ๆ สอนไว้ก่อน สอนกันทีหลัง เอาหลักธรรมของแต่ละศาสนามายืนยัน เอามาเปรียบเทียบด้วยความเป็นธรรม มองดูจุดยืน จุดเด่น โครงสร้างของศาสนาอื่น ๆ เขาอย่างเป็นธรรมดูบ้าง แล้วจะพบความจริงอีกมุมหนึ่งว่า คำสอนของ **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี** นั้น เป็นคำสอนที่อยู่เหนือกว่าคำสอนของศาสนาอื่น ๆ เขามาก อยู่สูงกว่าศาสดาต่าง ๆ มาก และยังสูงกว่าปรัชญาโลกีย์ต่าง ๆ **"อยู่เหนือกว่าปรัชญาโลกีย์"** ต่าง ๆ ในยุคนั้นทั้งปวงแล.... (จะมีใครทนฟังคำพูดอย่างนี้ได้บ้างไหม ?) ธรรมะโลกแตก!

หลวงพ่อเฒ่า ทำไมจึงกล้าพูดความจริงอย่างนี้ ๆ จงใช้สติปัญญาธรรมชาติจักษุหันไปมองดูโลกให้ไกล ๆ ออกกว้างขวางยิ่งขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง เป็นคนใจกว้างรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ๆ บ้าง จะได้พบความจริงไม่น้อยทีเดียว พบความจริงที่เกิดขึ้นตั้งแต่โบราณจนถึงปัจจุบันทุก ๆ สมัย

ความจริงจะปรากฏดังต่อไปนี้ **"ถ้าเป็นศาสนาแล้วมักจะงมงาย"** จดจำตรงนี้เอาไว้ให้ดี คือถ้าเป็นศาสนาแล้วมักจะงมงาย ถ้าเป็นศาสนามักจะมีแต่ความเชื่อถือแบบงมงายในอารมณ์ ไม่มีความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ยังขาดสติปัญญาที่ให้แสงสว่างสัจธรรมที่ดับทุกข์ทางจิตใจได้ด้วยตนเอง จึงเป็นศาสนาทั่ว ๆ ไป มักจะขาดสติปัญญาทางธรรมชาติจักษุอย่างนี้ จึงเป็นศาสนาทั่ว ๆ ไป มีแต่ความศรัทธานำหน้า ขาดสติปัญญาธรรมชาติจักษุ

"ถ้าเป็นศาสนาแล้ว–มักจะมีความเชื่อแบบ–ศรัทธา" จงจดจำตรงนี้ไว้อีก เขาสอนให้เชื่อแบบศรัทธาง่าย ๆ ขาดสติปัญญาธรรมชาติ. หรือเป็นศาสนาทั่ว ๆ ไปแล้ว มักจะสอนให้เชื่อถืออะไร ๆ ง่าย ๆ แบบงมงาย **"เชื่อถือ–แบบงมงาย"** โดยไร้เหตุผล ขาดหลักวิชาการ ที่จะให้รู้แจ้งธาตุแท้ในกฎแห่งกรรมวิบากของ **"บาป–บุญ–กุศล"** ที่แท้จริงเป็นอวิชชา ขาดสติปัญญาธรรมจักษุที่ถูกต้องมากไป จึงมีแต่ศรัทธาและงมงายในอารมณ์[1]

ถ้าหากว่าจะมีท่านผู้ใด ทนฟังธรรมเทศนาฉันวันนี้ไม่ได้จะขอค้านทันที. ฉันขอเชิญท่านผู้ค้านนั้นไปศึกษาดูทุก ๆ ศาสนา

1 พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ได้กล่าวไว้ว่า "จุดประสงค์ในการมาถึงดินแดนนี้ เพื่อถ่ายทอดธรรม ช่วยปลดปล่อยผู้ที่หลงงมงายในอารมณ์" คำพูดนี้อยู่ในเมืองจีนสมัยพระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ พ.ศ. 1067

ธ. ธีรทาส.

ก่อนพุทธกาลก่อน เป็นคำตอบ. แล้วศึกษาไปนาน ๆ จะพบความจริงที่สรุปสั้น ๆ ได้ว่า **"ศรัทธาล้วน ๆ มักจะติดงมงาย. หรือศรัทธาอยู่คู่กับงมงาย"** มากกว่าการใช้สติปัญญาธรรมชาติที่ถูกต้องแท้จริงเท่าไรนัก ปราชญ์แท้จริงเท่านั้นจึงจะเห็นคำพูดนี้เป็นอมตะมากแล...(จดจำกุญแจดอกนี้เอาไว้ไขปัญหาระดับโลก)

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านมักจะเทศนาธรรมเรื่องสำคัญ ๆ แล้ว จะต้องย้ำความนั้นหรือตอกตะปูเพื่อป้องกันคนฟังผิด จะเอาไปพูดผิด ๆ จะเป็นบาปกรรมมากกว่าบุญ ท่านได้กล่าวไว้อีกว่า ถ้าเป็นพวก **"ปรัชญาโลกีย์"** ก็จะพบว่ายังเป็นการคาดคะเนอยู่บ้าง ปรัชญาโลกีย์ยังเดาสุ่มอยู่บ้าง ทั้ง ๆ ที่ปรัชญาโลกีย์นั้นเป็นของโลกนิยม ยังมีสัจจะมากก็จริงอยู่ แต่จะไว้วางใจจนหมดเลยนั้น ยังไว้ใจไม่ได้ จะหลงเชื่อถือว่าดีทั้งหมดนั้นยังไม่ได้ (อวิชชา) ยังจัดอยู่ในพวกของอวิชชาไป อย่างนี้เป็นต้น เป้าหมายของปรัชญาโลกีย์ (หลวงพ่อเฒ่า) มีความเห็นอย่างนี้

ถ้าพวกเธอพบคนในทุก ๆ ศาสนามาก ๆ เข้าแล้ว จะเห็นตาม **หลวงพ่อเฒ่า** อย่างหนึ่งว่า **"ถ้าปัญญาคู่กับสัจจะ"** คือพวกมีปัญญามักจะอยู่กับสัจธรรม. **"ถ้าศรัทธาคู่กับงมงาย"** คือพวกที่มีแต่ศรัทธาล้วน ๆ มักจะติดอยู่กับงมงายในอารมณ์ จงจดจำตรงนี้ไว้ให้ดี ถ้านำเอาไปพูดผิด เป็นบาปมากกว่าบุญ.

ถ้าพูดผิด ๆ เป็นบาปกรรม ถ้าพูดถูกเป็นบุญไม่ตกนรก ถ้านำออกไปเผยแพร่ เป็นกุศลให้มนุษย์มีทางรู้แจ้งอนุสัยจิตใจ บุญกุศลจะส่งผลถึง "พุทธภูมิ" แล...สาธุ!

"พระพุทธศาสนานั้นความจริงแล้ว ไม่ใช่ศาสนาและไม่ใช่ปรัชญา.

สัจจธรรมของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นอยู่เหนือกว่าสูงกว่านั้นมาก

ถ้าเป็นศาสนาแล้วมักจะงมงาย เชื่อถือแบบศรัทธาง่าย ๆ ไร้เหตุผล.

ขาดหลักวิชาการ เป็นอวิชชาขาดสติปัญญาที่ถูกต้องให้รู้แจ้งอนุสัยจิตใจ.

ถ้าปรัชญาโลกีย์แล้วมักจะยังคาดคะเน ยังเดาสุ่มอยู่บ้าง

ปรัชญาโลกีย์ยังไว้ใจไม่ได้หมด เป็นอวิชชา

แล้วปัญญาอยู่คู่กับสัจจะ-ศรัทธามักจะอยู่คู่กับงมงาย.

คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่เหนือคำสอนของศาสนาต่าง ๆ และยังอยู่เหนือปรัชญาโลกีย์ต่าง ๆ ก็คือ "โลกุตรธรรม" นี่เอง

"โลกียธรรม" เป็นคำสอนที่มีอยู่ทั่ว ๆ ไปและก็มีอยู่ใน พระพุทธศาสนา

"โลกุตรธรรม" เป็นคำสอนแท้จริงของ พระพุทธ-ศาสนาเท่านั้น

"โลกุตรธรรม" ไม่มีอยู่ในศาสนาอื่น ๆ และไม่มีในปรัชญาโลกีย์ต่าง ๆ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี พระพุทธองค์ท่านมุ่งเป้าหมายเอาแต่สติปัญญา (วิชา) ที่ถูกต้องนำหน้าก่อน ให้ความรู้แจ้งแก่อนุสัยจิตใจสัตว์โลกก่อน มุ่งสัจจธรรมนำหน้าก่อน จะได้ช่วยตัวเองได้ คือธรรมะที่ พระพุทธองค์ตรัสรู้เองนั้น เป็น "โลกุตรธรรม" เป็นธรรมที่ให้หลุดพ้นไป ออกไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลก (โลกียรมณ์) จึงทำให้จิตหลุดพ้นไปจากวัฏสงสาร จึงดับทุกข์ได้สิ้นเชิง "นิพพาน" อย่างนี้ ตรงนี้

แล้วคำว่า "นิพพาน" จะสอนคนที่ยังติดอยู่ในโลกนิยมนั้น ฟังยาก. นิพพานจะสอนคนที่ยังข้องติดโลก ยังตกอยู่ในกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์นั้นยากมาก.

เพราะว่า "โลกียรมณ์" มีกรรมผูกมัดกาย โลกียรมณ์มีกรรมพัวพันจิตใจไว้แน่นมาก จะสอนบอกตรงๆ เลยนั้นยากมาก เขารับทันทีไม่ไหว! บางคนสอนไม่ได้เลย ฟังไม่รู้เรื่องเลย

เพราะว่าสัจธรรมแท้จริงแล้ว ไม่มีภาษาที่จะพูด หรือภาษาที่จะเขียน ไม่มีตัวอักษร หรือเสียงพูดของมนุษยชาติใด ๆ ที่จะดีพอให้ตรงสัจจสภาวะธรรมได้เลย และถูกต้องได้ดีเป็นเพียงแค่อุปมาอุปมัยให้ใกล้เคียงเท่านั้น นิพพาน หรือโลกุตรธรรมเป็นปัจจัตตังที่รู้ได้ด้วยตนเองบรรลุถึงสัจธรรมนั้น จึงรู้ว่าเป็นตถตา "ตถตา" คือความเป็นมาธรรมชาติอย่างนั้น ความเป็นไปธรรมชาติอย่างนั้น ธรรมชาติเดิมแท้เป็นเช่นนั้นเอง เรียกว่า "ตถตา" แล...

ฉะนั้น พระพุทธศาสนา จะทำให้เจริญแพร่กว้างขวางเร็วทันทีนั้นยากมาก ย่อมจะเป็นไปไม่ได้ในทันที เพราะเป็นสัจธรรมที่สูงเกินไป ธรรมที่ดีเกินไป เป็นบาปกรรมของมนุษย์เอง ที่ไม่มีบุญรับสัจธรรมได้ทันที บาปที่ยังมีกรรมในวัฏสงสาร กรรมมันผูกมัดกายเนื้อ กรรมมันดึงดูดวิญญาณไว้แน่น ทำให้ดับทุกข์ไม่ได้ สลัดเวรภัยไม่หลุด จึงรับโลกุตรธรรมทันทีไม่ได้ เห็นใจกรรมร่วมของมนุษย์ในสหายโลกธาตุนี้มาก คนในโลกนี้เกิดมาจากกามเป็นเหตุ แล้วกรรมร่วมมันบังคับตัว ทำให้หลงติดในกามนั้น จะให้ปลงกาม จะสลัดตัดขาดจากกามภพนั้นจึงยากมาก จิตดับกามคุณทันทีไม่ลง ปลงไม่ตก จึงต้องรับกรรมวิบากนั้น

ฉะนั้นมนุษย์ในกามภพนี้จะให้รับ พระพุทธศาสนาชั้น "โลกุตรธรรม" ทันทีส่วนมากไม่ไหว! โลกุตรธรรมดีเกินไป บุญไม่พอรับไว้และทำไม่ได้ตามนั้นทันที เพียงแต่ฟังรู้เรื่องบ้าง

ก็เป็นสติเตือนใจให้ประทับจิต ติดวิญญาณไว้สืบไปก่อน ก็บุญมากแล้ว. ขอเพียงแค่ "โลกียธรรม" ชั้นที่สมบูรณ์ดี หรือเพียงแค่ศีล 5 ข้อถ้าปฏิบัติได้ดีจริง ๆ ก็เก่งมากแล้วบุญมากมาย แล้วนิพพานหรือหลุดพ้นวัฏสงสารนั้นเอาไว้ชาติหน้า ๆ เถิด ! พระคุณเจ้า

เพราะอย่างนี้เอง เจ้าของพระพุทธศาสนา ท่านรู้ไว้แล้ว ท่านจึงแบ่งสติปัญญา จังหวะชีวิตของมนุษย์ในสหายโลกธาตุนี้ ได้เปรียบเทียบเป็นเสมือน "ดอกบัว 4 เหล่า" จะให้ทุก ๆ คนรับหลักธรรมชั้นสูง ชนิดให้หลุดพ้นวัฏสงสารจนหมดนั้นไม่ได้ ที่พอจะรับได้เพียงเหล่าเดียว มีกำมือเดียว ส่วนมนุษย์อีก 3 เหล่าหลังนั้น ไม่ใช่ว่าเขาจะโง่หลงไปจนหมดนะ! ไม่ใช่อย่างนั้น ต้องมองทะลุสายวัฏจักรตีความตรงนี้ให้แตก

ใน พระคัมภีร์โพธิสัตว์วินัย ได้กล่าวไว้ว่า ดอกบัว 3 เหล่าหลัง ๆ นี้ เขาเพียงแต่ต้องเกิดแก่เจ็บตายวนเวียนในวัฏสงสารไป ต้องคอยเวลาพัฒนาภูมิธรรมทางนี้เท่านั้น คอยอริยครูช่วยชี้แนะนำทางให้พบอริยมรรค คอยหวังโชคดีพอมีจังหวะชีวิตอันเหมาะสมที่จะเจริญธรรมเท่านั้นเอง

ฉะนั้น "โพธิสัตว์" เขาจึงจัดว่าเป็นมนุษย์พิเศษตรงนี้ ตรงที่มองเห็นทุกข์ของสรรพสัตว์ ยินดีในการเกิดทำหน้าที่แทนพระพุทธเจ้าไปพลางก่อน ใจกว้างขวางมองจนข้ามภพชาติไปเลย โพธิสัตว์ต้องมีอุดมคติสูงไกล ๆ อดทนรับหน้าที่คอยเป็นครูบา

สอนดอกบัว 3 เหล่าหลัง ๆ นี้ คือดอกบัวเหล่าแรก บัวชั้นที่ 1 นั้นพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ครั้งพุทธกาลท่านรื้อสัตว์ขนสัตว์ข้ามวัฏสงสารไปจนหมดแล้ว เพียงเหลือพวกสอบตกอีก 3 เหล่านี้จึงต้องเป็นหน้าที่ของ "โพธิสัตว์" แล...

ใน "โพธิสัตว์ศีลสูตร" ต่าง ๆ ภาคโพธิจิต พระอริยครูบาหลาย ๆ ยุคท่านได้กล่าวสอนไว้ว่า "สัตว์โลกนั้นมีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ครึ่งหนึ่ง (50%) มีกรรมบังคับตัวไว้ครึ่งหนึ่ง (50%)" หรือสัตว์โลกทุก ๆ ชีวิตมีบารมีบังคับตัวกันมาแล้ว จะสอนธรรมะปัจจุบันให้ตัดออกจากกรรมเดิมนั้นจึงยากมาก จะให้แหวกออกจากกรรมบังคับตัวทันทีนั้นยากมาก จะเทศนาสอนเรื่องกรรมให้ฟังนั้นง่าย จะให้ปฏิบัตินั้นยากมาก.

ถ้าจะเทศนาสอนเรื่องกรรมวิบาก ส่งผลมาอย่างไร ๆ จนทำให้คนโลกีย์เข้าใจได้ พอรู้แจ้งกฎแห่งกรรมนั้นได้ ไม่ใช่ของง่ายนัก อริยครูบา ท่านว่าจะต้องตัดตอนพูดก่อนจึงพอมีทางฟังกันได้บ้าง เช่นคำพูดดังต่อไปนี้ถ้าใครฟังไม่เข้าใจ จะหาว่าพูดกวนโมโห พูดชวนทะเลาะ พูดกลับไป พูดกลับมา ในทำนองอย่างนั้นไปเลย กรรม!

(1) กรรม–ฉันขอเรียกว่า "กรรมนั้นมันเที่ยง" ระยะหนึ่งก่อน กรรมมันเที่ยงได้ชั่วคราวพวกหนึ่งก็มี ฟังแล้วจดจำไว้ทีก่อน นิ่งอย่าเพิ่งเถียงครู จะไม่ได้รู้ความลับที่สูงยิ่ง ๆ

ขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง บางคนจะต้องพูดว่ากรรมนั้นมันเที่ยง พูดแบบนี้ไว้ที่ก่อน สติปัญญาของชนกลุ่มหนึ่ง จะต้องพูดแบบนี้ยกแรก ๆ ก่อนว่า "กรรมนั้นมันเที่ยง" กรรมเที่ยงได้ตลอดไป

(2) กรรม-ฉันขอเรียกว่า "กรรมนั้นไม่เที่ยง" ระยะหนึ่งก่อน กรรมนั้นไม่เที่ยงได้ชั่วคราวพวกหนึ่งก็มี เพราะว่าสติปัญญาทางธรรมชาติจักษุสูงขึ้นบ้างแล้ว จึงสอนว่า "กรรมนั้นไม่เที่ยง" ได้ตลอดไป ชนบางกลุ่มต้องพูดแบบนี้ยกหนึ่งดูก่อน ถ้าไม่ทำอย่างนี้จะต้องทะเลาะกัน เถียงกันจนวันตายเลย

"กรรมนั้นเที่ยงตลอดไป อย่างหนึ่ง
กรรมนั้นไม่เที่ยงตลอดไปอย่างหนึ่ง
กรรมนั้นมันเที่ยงเป็นตอน ๆ ก็มี.
กรรมนั้นมันไม่เที่ยงเป็นระยะ ๆ ก็มี.
คือกรรมมีทั้งที่เที่ยงและกรรมมีทั้งไม่เที่ยง.

หลวงพ่อเฒ่า วันนี้จะเทศนาธรรมแยกธาตุคำว่า กรรมมันบังคับตัวคนได้อย่างไร ? ถ้ากรรมมันบังคับสัตว์โลกได้อย่างที่ว่ากันแล้ว นั่นก็แปลว่ากรรมนั้นเที่ยง "กรรมนั้นเที่ยง" บางคนต้องสอนทำนองนี้ไปก่อน จนศิษย์เห็นธรรม จิตใจกลัวบาปกรรม การก่อเวรภัยอย่างหนัก ๆ แล้วจะรับผลเป็นกรรม

วิบากแก่เขาแน่นอน แล้วก็เป็นจริงอย่างนั้น สูตรนี้เอาไว้ใช้สอนโปรดพวกเปรต ยักษ์ มาร อสุรกายต่าง ๆ (พวกไม่มีศีล 5 เลย)

ต่อไปถ้าศิษย์ หรือผู้สนใจธรรม มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุพอที่จะรับรู้สัจธรรมได้บ้าง จิตพอมั่นคงทางธรรม สูตรก่อนผูกไว้ได้ผลแล้วจนเขากลัวเกรงต่อการทำบาปกรรมอย่างหนัก ๆ ได้แล้ว ต่อไปอาจารย์ผู้สอนธรรม จะต้องทำหน้าที่แก้สูตรที่ผูกไว้ครั้งก่อน คือจะต้องเทศนาชี้แจงแยกธาตุเรื่องกรรมนั้นเที่ยง "กรรมนั้นเที่ยง"[1] ให้สูงขึ้นไป ตีแตกลึกเข้าไปอีกชั้นหนึ่งทีเดียว ว่าถ้าพวกเธอรู้แจ้งถึงธรรม หรือปราชญ์ที่มีจิตหลุดพ้นได้แล้ว ท่านมองทะลุธรรมชาตินี้สูงขึ้นไปว่า "ในความเที่ยงนั้น มันก็ยังมีความไม่เที่ยงอยู่เหมือนกัน"

เอ้า ! พูดค้านคำสอนของตนเองขึ้นมาแล้ว เมื่อก่อนบอกว่า "กรรมนั้นเที่ยง" มาตรงนี้บอกว่า "ในความเที่ยงนั้นมันก็ยังมีความไม่เที่ยงอยู่เหมือนกัน" พูดกวนโมโหนะ ! คือที่สอนกันว่า กรรมมันบังคับตัวคน หรือกรรมบังคับสัตว์โลกมาว่าเที่ยงอย่างนั้น ๆ แต่พอนาน ๆ ไปมันก็ไม่เที่ยงได้เหมือนกันยังไว้ใจหมดไม่ได้ หรือจะพูดว่า "ความเที่ยง-ก็มีไม่เที่ยง"

---

1 ต้องดูอนุสัยจิตคนก่อน บางคนต้องว่า "กรรมเที่ยง" บางคนต้องว่า "กรรมไม่เที่ยง" จึงจะจบเรื่องกันได้

ธ. ธีรทาส.

แทรกไว้ในนั้นบ้างเหมือนกันนา ! พูดกลับไป พูดกลับมาอีก เอาละอย่างนี้ คือพอนาน ๆ ไป ถึงที่สุดกันแล้วเปลี่ยนแปลงไปได้ทุกสิ่งในโลกนี้มันไม่มีอะไร ๆ ที่เที่ยงยืนโรงอยู่อย่างเดิมนั้นเสมอไปเลย

เข้าสูตร "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา" เป็น "ตถตา" แปลว่า ความเป็นมาธรรมชาติอย่างนั้น ความเป็นไปธรรมชาติอย่างนั้น ธรรมชาติเดิมแท้เป็นเช่นนั้นเอง คือ "ตถตา" คำนี้ที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใช้เรียกพระองค์เองว่า "ตถาคต" พระตถาคต ในพระไตรปิฎกทั้ง หินยาน และมหายาน จารึกไว้ตรงกันแล...

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ขอสรุปความให้เห็นธรรมได้ง่าย ๆ เช่นมีบางคนเกิดเหตุภัยอะไร ๆ ก็กลัวจนคุมอารมณ์แทบไม่ไหว ! บางคนยังไม่มีภัยนั้นมาถึงตน เพียงได้ยินก็กลัวแล้วทำใจสงบเย็นไม่ได้ ต้องรีบแก้ไขให้หายกลัวจึงอยู่ในสังคมรอดได้.

แก้ตรงที่อย่าเป็นคนมีจิตขี้สงสัยจนเกินไปนัก อย่าคิดสร้างเรื่องขึ้นเอง จนกลายเป็นทุกข์ทางใจ บางคนหวาดระแวงภัยที่ตนคิดสร้างเรื่องขึ้นก่อน มีจิตชอบคิดเดาความไปว่า คงจะต้องเป็นไปอย่างนั้น ๆ คาดคะเนเดาสุ่มเอาไว้ทีก่อน อย่างนี้ก็มีประโยชน์ในบางเรื่องบ้างเหมือนกัน แต่ยังขาดสูตรที่ดับทุกข์ทางใจไว้แต่หัวที ขาดศิลปการดับทุกข์ในตัวทุก ๆ เรื่องไป มิเช่นนั้นแล้ว จะเป็นคนหวาดระแวงภัย จะอยู่ในโลกนี้ไม่ได้

เพราะขาดอริยครู คอยชี้แจงให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ทำใจให้สงบเย็นทุก ๆ เรื่องได้ทันที ต้องคิดทุก ๆ ครั้งว่า ยังมีทางออกเพราะความไม่เที่ยงในเรื่องที่คิดนั้นมันก็มี ไม่เป็นไปตามนั้นเช่นบางเรื่องพอถึงวันนั้นเข้าจริง ๆ เรื่องก็เปลี่ยนแปลงไปอีกอย่างไม่เที่ยงแล้วไม่เป็นไปตามที่คิดไว้แทบตาย คิดจนเป็นทุกข์ เป็นทุกขังที่เก็บไว้ในดวงจิต ทำให้ตกนรกทรมานกายใจ ถึงคราวจริง ๆ แล้วไม่เป็นไปตามนั้นเลย ขาดทุนหมดเลย กรรมไหม ?

นรกทางใจอย่างนี้ มีอยู่ในพวกที่ไม่ยอมศึกษาธรรมะหรือเข้าไม่ถึงสัจธรรม ไม่รู้อนุสัยจิตเดิมของตนเอง จึงดับทุกข์ลงไม่ได้ ชอบแต่สร้างทุกข์เอาไว้แบกหามก่อน ถ้าเฉลียวใจนิดคิดถึงธรรมว่า "ไม่เที่ยงหรือความไม่เที่ยง" ก็จะทำใจเบาลงได้บ้าง ดับทุกข์แต่หัวทีไว้ก่อน ทุก ๆ ครั้งที่มีเรื่องทุกข์ทางใจจะช่วยแก้หนักเป็นเบาลงได้บ้างแล...

ฉะนั้นสูตรไม่เที่ยงนี้ "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา" ทุก ๆ คนสมควรเรียนรู้ไว้ก่อนบ้าง ถ้าใช้เป็นยังทันสมัยอมตะเป็นเพื่อนทางใจตลอดชีวิตของบุคคลนั้นทีเดียวสาธุ !

ถ้ารู้แจ้งสูตรธรรมนี้ ได้บรรลุถึงธรรมนี้ ผลที่เกิดขึ้นบุคคลนั้น จะรู้สึกว่า กล้ามเนื้อหยุดเกร็งตัวลง ประสาทหยุดตึงเครียดลง กายเบาใจเริ่มจะสงบเย็นว่างลง เป็นปุถุชนคนโลกีย์ก็มีสิทธิรู้แจ้ง มีกรรมสิทธิ์ในสัจธรรมนี้ได้บ้าง ทำได้เป็นพัก ๆ

แล้วก็เสื่อมไปส่วนพระอริยเจ้านั้นทำจิตว่างได้ตามที่ตนต้องการและไม่เสื่อมไปง่ายๆ นักแล...

ตั้งแต่โบราณมีคำสั่งสอนที่ถ่ายทอดธรรมลงมาว่า "พระ-โพธิสัตว์" เป็นดุลถ่วงโลกให้สังคมสงบเย็นลงสันติภาพจึงเกิดขึ้นในดินแดนบ้านเมืองนั้นได้นาน ๆ หรือครูบาแนวทางธรรมสายนี้ถ้าจะนำหลักธรรมคำสอนไปเทศนาไว้ในบ้านเมืองใด ๆ ในชั้นแรก ๆ สมควรกระตุ้นให้ชาวโลกตื่นตัวสนใจธรรมก่อน "อย่าหลงผิดในสัจธรรม-อย่าหลงงมงายในอารมณ์เกินกว่าเหตุผล" เป็นเป้าหมาย

ถัดไปทำหน้าที่การเพาะเชื้อบุญกุศล ให้มนุษย์ในเมืองนั้นเกิดพุทธจิต เกิดโพธิจิต หาวิธีนำทางให้อนาคตได้มีโอกาสรู้แจ้งทางจิตใจ รู้ถึงธรรมที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสสอนไว้ในมหาสุญตาสูตร หรือตามใน พระคัมภีร์ วัชรปรัชญาปาร-มิตาสูตร (กิมกังบัวเยียปอล่อมิกเก็ง) เบื้องต้นชี้ให้เห็น 5 จักษุดังนี้ (1) มังสจักษุ. (2) ทิพยจักษุ. (3) ปัญญาจักษุ. (4) ธรรมจักษุ. (5) พุทธจักษุ. พระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีครบถึง 5 จักษุ. ซึ่งปุถุชนคนโลกีย์มีไม่ครบถึง 5 จักษุ ถึงจะมีบ้างก็ใช้การไม่ได้ดีทุก ๆ จักษุอย่างนี้เป็นต้น

นักศึกษาธรรมถ้าไม่รู้ถึงธรรม 5 จักษุนี้แล้ว บุคคลนั้นจะแยกภูมิธรรม พระปัญญาบารมี ของ พระอริยเจ้า พระอรหันต์

พระโพธิสัตว์ จะแยกไม่ค่อยจะออก จะสับสนกัน จะพูดปนเป กันไป จะไม่รู้ซึ้งถึงคุณธรรม พระปัญญาบารมี ของ พระพุทธเจ้า พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณสูงสุดได้อย่างไร ? ต่างกันอย่างไร ? ถ้ารู้ 5 จักษุนี้แล้วจะเห็นธรรมชัดเจนง่ายขึ้น รู้ระดับภูมิธรรม พระอรหันต์กับพระพุทธเจ้า ต่างกันอย่างไร ?

ถัดไปครูบาผู้นำทางนี้ จะต้องทำหน้าที่ค่อย ๆ "ชี้บาป–แยกบุญ–บอกกุศล" คอยพัฒนาวิญญาณ เปลี่ยนความนึกคิด ยกระดับจิตภูมิธรรมของสัตว์โลก ให้สูงขึ้นจาก "โลกียธรรม" เบื้องต้น ยกขึ้นสูงไปจนสู่เป้าหมายที่ "โลกุตรธรรม" ก็ต้องเริ่มจากชี้โทษของความหลงผิด หลงอัตตา หลงตัวตน ชี้โทษแรงกรรมวิบากพิษภัยของ "อัตตา-ตัวตน" ชั้นละเอียดเกาะสิงซึมจิตใจ เป็นทุกข์ทางใจ ต้องฝึกหัดให้ละความยึดมั่นถือมั่นลดน้อยลงไปก่อน อย่าหลงงมงายยึดถือตัวตนมากจนเกินไปนัก ต้องฝึกหัดดับอุปาทานตรงนี้ลงให้ได้ก่อน ถ้าด่านนี้พังไม่ลงไม่มีหวังที่จะบรรลุธรรม เป็นภูเขาใหญ่ที่ปิดบัง "พระนิพพาน" อีกด้วย

ถ้านักศึกษาธรรมไม่สนใจดับอัตตา ดับตัวตน เรื่องดับอุปาทานในขันธ์ 5 กันแล้ว ต่อให้ผู้นั้นออกบวชไปอีก 100 ชาติ ก็ยังเป็นปุถุชนอยู่เท่าเดิมแล...

ถัดไปพยายามสอนเรื่องให้รู้สูตรเรื่อง "อนัตตา" ให้รู้จักสภาวะธาตุแท้ของสรรพสิ่งว่าเป็น "อนัตตา" คือมันก่อขึ้นตั้งอยู่ เปลี่ยนแปลงไป แล้วก็แตกดับไป ทนอยู่ไม่ได้นาน ๆ ตามคิดนั้น (จดจำง่าย ๆ คือไม่เที่ยง)

ภาษาธรรมสอนไว้ว่า "อนัตตา" แปลว่าไม่ใช่อัตตา ไม่ใช่ตัวใช่ตน ที่เที่ยงแท้ยืนโรงอยู่ได้ตลอดไป

ถ้าจิตเข้าใจซึมซาบถึง "อนัตตาธรรม" ธรรมนี้จริง ๆ จิตจะปล่อยวางได้บ้างจึงจะเกิดผลทางจิตใจ แล้วทุกข์กาย ทรมานใจ ทำจนกล้ามเนื้อเกร็งตัว จนประสาทตึงเครียดนั้น เพราะว่าเข้าไม่ถึงธรรมนี้ ถ้ารู้แจ้งธรรมชาติอย่างนี้ จะเริ่มพบทางเบากายใจลงบ้างเป็นทางออกของมนุษย์ถ้าพบทางเอกนี้ พ้นจากนรกที่ทรมานกายใจได้มากทีเดียว

ถ้าทุกข์กายของคนนั้น บางทีแก้ด้วยปัจจัย 4 เงินทองก็พอจะแก้ได้บ้าง แต่ถ้าทุกข์ทางใจจริง ๆ แล้ว บางคนเงินทองใช้แก้ไม่ตก เศรษฐี พระราชา คนรวยเงินมากทอง ก็ยังต้องฆ่าตัวตาย กินยาตาย เป็นโรคประสาทบ้าตายก็มี ซึ่งเงินทองที่เขามีมากมายช่วยอะไรเขาไม่ได้เลยก็มีถมเถไป

ถ้าทุกข์ทางใจของคนนั้นแก้ตกได้ด้วยให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ดับอุปาทานจิตนั้นลงก่อน จึงดับทุกข์ลงได้มากแลมีทางนี้อยู่ทางเดียว ดับอัตตา ดับตัวตนลงก่อน ความสงบเย็น

ใจลงจะเกิดเข้ามาแทนที่ "อนัตตาธรรม" จะเข้ามาเอง แล้วจะพบช่องว่างนิพพานน้อยๆ คือ "สุญตานิพพาน" จะเข้ามาเอง

แล้วชีวิตประจำวันของบุคคลนั้น ต้องวางตัวปรับปรุงตัวเสียใหม่บ้าง ต้องมีอุดมคติทางใจว่า ทำต้องทำ...คิดต้องคิด...จะแพ้หรือชนะ...ฉันยอมได้...ปล่อยวางในตัว...ฉันไม่บ้ากับแกมากนัก...ถ้าเกิดมีเหตุการณ์จะร้ายหรือจะดี ก็จะมีสติคุมอารมณ์ไว้ก่อน ไม่หวั่นไหวง่ายๆ นัก ต้องกล้าเผชิญหน้ากับปัญหาชีวิตต่างๆ แล้วก็ปลงใจไปในตัวด้วย มีโชคดีมาก็ปลงใจว่า เป็นกรรมดี กรรมเก่าส่งผลมา ฉันไม่หลงใหลจนเกินกว่าเหตุผล เป็นของอาศัยผ่านไป ทั้งดีและร้ายก็ยิ้มสู้ได้มาก รู้ศิลปในการทำจิตปล่อยวาง ทำจิตว่างในเรื่องนั้น คือ "นิพพาน" น้อยๆ ในตัว ดับทุกข์แต่ต้นมือแล้ว คือผู้ไม่ประมาท

ถ้าเหตุปัจจัยบารมีถึงพร้อมที่จะให้ฉันทำงานนั้นได้ ฉันก็ทำไป ถ้าเหตุปัจจัยยังไม่พร้อมที่จะให้ฉันทำบุญทาน หรือการงานนั้นๆ ฉันก็หยุดคอยจังหวะชีวิตไปก่อน หลบมุมสงบ คือการบำเพ็ญเพียรทางจิตอย่างหนึ่งเหมือนกันแล...

โอ! บัดนี้ฉันได้พบอริยธรรม พอรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจรู้แจ้งแรงกรรมวิบากบ้างแล้ว ฉันจะกลับชาติทางธรรม ฉันรอได้คอยได้อดทนได้ดูไปก่อน นั่นก็คือการสร้างขันติธรรมบารมีอย่างหนึ่ง.

ถ้านักศึกษาฝึกจิตจนเข้าถึงธรรมนี้บ้าง เมื่อไปศึกษา "ศีล–สมาธิ–ปัญญา" ก็จะมีทางเข้าใจรู้แจ้งธรรมนั้นได้เร็วขึ้นบ้าง ตรงนี้จะเห็นคุณค่าของ "พระนิพพาน" ที่ว่าดับทุกข์ใจได้สิ้นเชิง ตัดวัฏสงสารแล้วมีประโยชน์อะไร ? ถึงแม้ยังเป็นปุถุชน ยังเสพกามครองเรือนแบกโลกหามภูเขา ถือเพียงแค่ศีล 5 ก็ยังมีสิทธิบรรลุถึงธรรมนี้ ถ้าตายลงในขณะจิตอย่างนี้ ขอรับรองว่าไม่ตกต่ำ ไปเกิดในภพภูมิที่ดีแน่นอนมากแล... สาธุ !

หลวงพ่อเฒ่า ท่านเทศนาธรรมนี้ ทุก ๆ ครั้งจะต้องสั่งไว้เสมอ ๆ ว่า จงระวัง ๆ ถ้าพบบุคคลที่พูดจา หรือมีคำพูดที่ยังไม่ประสานกัน ไม่เคารพกัน พอเริ่มพูดก็มีวาจาขัดกันบ้างแล้ว จงอย่าได้พูดเรื่องธรรมะนี้ หยุดไว้ก่อน อย่าสนทนาธรรมนี้ จงยกมือไหว้สวัสดี เอาเพียงแค่ดื่มน้ำชา กินน้ำเย็นใจก่อนจะดีกว่า

หรือบ้านเมืองนั้นยังไม่รู้เรื่อง "โลกียธรรม" บ้างเลย เอาเพียงแค่ "ศีล 5" ก็ยังไม่รู้จักบ้างเลย ยังมองไม่เห็นคุณค่าบุญกุศลมีมากน้อยเท่าไรกันแล้ว จงหยุดก่อน ! จงหยุดไว้ก่อน ! จงอย่าเทศนาเรื่อง "โลกุตรธรรม" หรือคำว่า "นิพพาน" ดับทุกข์ได้สิ้นเชิง เป็นปัจจัตตังรู้ได้ด้วยเฉพาะตนที่ได้บรรลุถึงธรรมนั้นอย่าได้พูดธรรมนี้ ดูเหมือนว่าจะสงบดีกว่า จงหุบปาก

เงียบ-นิ่งสอนกันจะดีกว่า จงปล่อยเขาไปตามกรรมวิบากนั้นไปก่อน แล้วค่อยหากรรมวิธีโปรดเขาในภายหลัง ไม่ต้องถกเถียงกันแล...

พุทโธ่เอ๋ย ! จงคิดดูอีกทีเถิด ! เพียงแค่ศีล 5 ข้อ เป็น "โลกียธรรม" เป็นธรรมเพื่อให้มีความสงบสุขร่วมกันพออยู่รอดร่วมกันในสังคม เขาก็ยังไม่รู้เรื่องกันเลย แล้วจะสอนให้เขารับฟัง "โลกุตรธรรม" ชั้นให้หลุดพ้นวัฏสงสารได้อย่างไรกัน ? ชนเหล่านี้ต้องเป็นหน้าที่ของ พระโพธิสัตว์ หรือพระ-อริยเจ้า ใช้สูตรมหาอุบายกรรมวิธี จะทำอย่างไร ๆ ให้เขาหวนกลับมาสนใจธรรม ในอนาคตกาล บางคนต้องใช้เวลาเป็นสิบ ๆ ปี เป็นร้อย ๆ ปี กระตุ้นทิ้งไว้คอยผลงานข้ามภพชาติไปเลย สายตาพระโพธิสัตว์มองทะลุอย่างนี้ "เจตนาคือกรรม" เป็นพุทธพจน์. จงเพาะเชื้อบุญหว่านเมล็ดพืชแห่งกุศลไว้ก่อน

แล้วถ้าไปพบผู้ถือศาสนาอื่น ๆ ไม่ต้องไปทะเลาะกัน โต้-เถียงให้เป็นศัตรูทางใจ ศึกษาของเขาได้เอามาพิจารณาดู พึงรู้จุดยืนโครงสร้างของศาสนาต่าง ๆ แล้วปลงใจไปเลยว่าของเขาก็สอนให้คนละชั่วสร้างดี มีคุณประโยชน์สำหรับคนบางคนสำหรับชนบางกลุ่มใช้บางยุค บางเมือง เช่นหลักธรรม "ปรัชญา-ตรรกวิทยา" หรือปรัชญาโลกีย์ต่าง ๆ ต้องพูดให้ความเป็นธรรมเขาก็มีคุณประโยชน์ทางโลกีย์ เหมาะสมในบ้านเมืองเขา บางสมัยต้องใช้ธรรมอย่างนั้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี เอาหลักธรรมต่าง ๆ มาแยกธาตุดูก่อน บางข้อก็งมงายเลยเถิดไปจนไร้เหตุผล แทบจะไม่มีคุณประโยชน์แก่มนุษย์เท่าไรนักก็มี พ้นสมัยไปแล้ว ถึงแม้เรื่องนั้นจะมีจริงบ้าง จะเป็นจริงได้ในยุคหนึ่ง ๆ แต่ก็ผ่านพ้นไปแล้ว ไม่มีประโยชน์ในยุคนี้ก็มี หรือไม่จำเป็นแก่มนุษย์เลย ไม่ได้แก้ทุกข์ไม่ได้ดับต้นเหตุของทุกข์กายใจแล้ว เสียเวลาไปหลงงมงายในอารมณ์ไม่ใช่ทางมรรคผลนิพพาน ที่ดับทุกข์ได้สิ้นเชิง เสียเวลาไปสนใจ

เอาเพียงแค่สติปัญญาของ พระอริยเจ้า ชั้นต้น ๆ เพียงแค่ "โสดาบัน" บุคคล ก็รู้แจ้งแล้วว่าสิ่งที่ชาวโลกเขาหลงยึดมั่นถือมั่นว่าดีจริง ว่ามีจริง ว่าเป็นของจริง แต่ถ้าไม่ใช่ทางสอนให้รู้แจ้งอนุสัยจิตใจ รู้แจ้ง "อริยสัจ 4" คือสอนให้รู้รากเหง้าของทุกข์ภัย วิธีดับทุกข์ทางจิตใจเป็นเรื่องด่วนในวัฏสงสาร

เช่นสอนให้รู้ "รู้ทุกข์–รู้สมุทัย–รู้นิโรธ–รู้มรรค" ถ้าไม่รู้อริยสัจ 4 ที่ดีพอสมควรแล้ว เป็นไม่ใช่ทางมรรคผลนิพพาน ไม่ได้ลดวัฏสงสาร มีแต่จะบวกเพิ่มเติมให้วนเวียนไปในกรงขังวัฏสงสาร

พระอริยเจ้าที่แท้จริงแล้ว ท่านทำใจได้ ไม่หลงงมงายในเดรัจฉานวิชา ที่ทำให้สัตว์วนเวียน ท่านไม่สร้างค่านิยมให้สัตว์โลกหลงงมงายในอารมณ์ ไม่สนใจเดรัจฉานวิชา ไม่อยากจะมีกรรมร่วมทำให้สัตว์หลงงมงายในอารมณ์ กรรมร่วมนั้น

จะจบไม่ลง จะออกจากวัฏสงสารไม่ได้อีกด้วย เป็นเพราะกรรมร่วมผูกมัดกายเนื้อ กรรมร่วมมันดึงดูดวิญญาณไว้อย่างนี้

ปราชญ์แท้จริง หรือพระอริยเจ้าที่มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุรู้แจ้งโลกียธรรมเข้าถึงโลกุตรธรรม ท่านมองทะลุสายกรรมประจำวัฏสงสารจึงไม่นิยมการสร้างค่านิยมสิ่งใด ๆ ให้เกิดขึ้น ถ้าสิ่งนั้นไม่เป็นไปเพื่อทางให้สติปัญญา รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจคน รู้หลักธรรม เนื่องด้วยเรื่อง **"อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา"** บ้างแล้ว ท่านมักจะหลีกผ่านพ้นไปหลบมุมสงบนิ่งว่างไปเลย จะได้บุญกุศลที่แท้จริงมากกว่ากันแล...

ปราชญ์ที่หลุดพ้นได้แล้ว มักจะหันมามองทะลุกรรมของสัตว์โลกต่าง ๆ เช่นการสร้างพิธีกรรมทางโลกีย์ต่าง ๆ บางพิธีหวังลาภผล เพื่อประโยชน์ในขณะนั้น แต่ทำให้คนหลงติดงมงายในอารมณ์เกินกว่าเหตุผล ระยะยาวนานไปจะกลายเป็นพิธีกรรมที่ผูกมัดวิญญาณสัตว์โลกไป พอกลายเป็นวัฒนธรรมประจำชาติไป ก็คือพิธีกรรมนั้นทรมานวิญญาณไปก็มี

แยกธาตุถึงที่สุดแล้ว มักจะตกอยู่ในแบบที่หลงผิดสัจธรรมเป็นพิธีกรรมที่ทำบาปก่อน แล้วหวังจะเอาไปแลกกับบุญก็มี เช่นการฆ่าสัตว์ให้ตาย ทรมานสัตว์ให้ตายแล้วเอาไปทำบุญ เอาเนื้อสัตว์ไปทำบุญ เป็นการทำบาปแลกกับบุญ ชาติหน้า ๆ บุญได้แต่บาปอยู่ อย่าสงสัยเลย...

บางพิธีกรรมต้องฝืนจิตใจคนทำก็มี จำใจทำตามประเพณีก็มี ทั้ง ๆ ที่ตนเองรู้ว่าบาปไม่สมัครใจ แต่ต้องทำเพื่อสังคม ความอยู่รอดในหมู่คณะนั้น เป็นการต้องสยบทางใจ "สยบทางใจ" เพราะประเพณีเชิงบังคับไว้ ต้องเข้าสังคมอย่างนั้น ต้องทำตามเขาไป

มีบางเรื่องร้ายกาจมาก ร้ายเสียยิ่งกว่าออกกฎหมาย "ร้ายกว่ากฎหมาย" ของชาติบ้านเมืองนั้นไปก็มี เพราะว่ากฎหมายนั้นบังคับคนไม่ได้นาน ๆ บังคับเพียงแค่ทางกาย การกระทำทางกาย และทางวาจาเท่านั้น ส่วนทางใจนั้นกฎหมายบังคับไม่ถึง กฎหมายบังคับใจคนไม่ได้หมดและไม่ได้นาน ๆ อีกด้วย

แต่ถ้าเป็นวัฒนธรรม ค่านิยมกันแล้ว บังคับทางใจให้สยบ จะเป็นเรื่องที่งมงายหรือจะมีสัจธรรม มีสติปัญญาก็แล้วแต่ ถ้าเขาสยบทางใจกันแล้ว อยู่ได้นานมาก สยบทางใจ บางเรื่องมีอายุเป็นร้อย ๆ เป็นพัน ๆ ปีทีเดียว

ถ้านักปราชญ์แท้จริงในทางประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมของโลกแล้ว ท่านจะไม่ค้านพระธรรมเทศนาของ หลวงพ่อเฒ่าในเรื่องนี้เท่าไรนัก ที่ว่า "สยบทางใจ–บังคับคนได้นาน ๆ กว่ากฎหมาย" มากมายแล...

หลวงพ่อเฒ่า สายอริยครูของฉัน ท่านได้เทศนาสอนไว้อย่างนี้ ๆ ว่า ตั้งแต่มีสังคมโลกคนมานั้น มีบาปกรรมหนักไว้

อย่างหนึ่ง คือ "สัตว์โลกนี้จะต้องเสียสละชีวิตหนึ่ง เพื่อให้อีกชีวิตหนึ่งอยู่รอดไป ก็ว่าได้" ตรงนี้เองมีกรรมประจำวัฏสงสาร "เสียสละชีวิตหนึ่งเพื่อให้อีกชีวิตหนึ่งอยู่รอดไป" หรือใครจะค้านว่าไม่จริง ก็เชิญพูดไปเองเถิด!

หลวงพ่อเฒ่า ว่ากรรมร่วมอย่างนั้น มันจะผูกมัดกายเนื้อ กรรมร่วมมันจะดึงดูดวิญญาณ ไว้จนหนักอึ้ง! สลัดไม่หลุด สลัดทันทียากนัก กรรมอย่างนี้มันมีอิทธิพล ทำให้คนบรรลุธรรมทันทีไม่ได้ หลุดพ้นทันทีไม่รอด แค่ยอมฟังธรรมบ้างก็เป็นบุญกุศลแล้ว

เพราะกรรมมันทำให้จังหวะชีวิตวาสนาบารมี ยังไม่พร้อมที่จะรับฟังธรรมะชั้น "โลกุตรธรรม" เอาเพียงแค่ "โลกียธรรม" ให้ได้บ้าง ก็นับว่าเป็นบุญมากมายแล้ว ผู้ที่ตีแตกสูตรนี้ รู้แจ้งกรรมวิบากบ้าง ก็คือพยายามหลีกเลี่ยงจากกรรมหนัก ๆ ไปหากรรมเบา ๆ ไว้ก่อน เพื่อความไม่ประมาท และเพิ่มความปลอดภัยในวัฏสงสารก็นับว่าเป็นผู้ได้มหาสติปัฏฐานอย่างหนึ่งแล้ว สาธุ!

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสไว้ใน วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร (กิมกั๋งปั๋วเยียปอล่อมิกเก็ง) ว่าการสร้างสมบุญบารมีในเรื่องอื่น ๆ นั้น ท่านสร้างได้ง่าย ๆ ในบางเรื่อง เพียงแค่ชาติเดียวก็สร้างได้ ทำได้ แต่การสร้าง "ขันติบารมี"

ขันติธรรมบารมีนั้นยากมากที่สุด คือฝึกบุญบารมีที่จะต้องมีความอดทน อดกลั้นใจ ข่มอารมณ์ต่อสิ่งที่ไม่พอใจเราได้ระงับโทสะ ระงับสิ่งที่ฝืนจิตใจเราได้ ให้มีความอดทนทุก ๆ อย่างได้โดยไม่มีทุกข์ใจในเรื่องนั้น ๆ การเจริญวิปัสสนาปัญญาให้บรรลุธรรมที่ต้องเอาชนะใจตนเองได้ก่อนทำยาก.

สูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง ต้องทำใจเราให้อภัยทานแก่เขาได้อีกด้วยนั้น บารมีอย่างนี้สร้างยากมาก วิปัสสนาปัญญาอย่างนี้ปุถุชนจะต้องฝึกวันละนับเป็นร้อย ๆ ครั้ง พระพุทธเจ้าท่านยังจะต้องใช้เวลาสร้างขันติบารมีมานานถึง 500 ชาติทีเดียว[1].

ฉะนั้นการสอนธรรมทาน การแจกธรรมทาน การสร้างค่านิยมให้เกิดผลทาง "โพธิสัตว์บารมี" จะเป็นดุลถ่วงโลกให้สงบสุขเย็นลงในระยะยาวนาน ๆ จึงเป็นบุญกุศล ข้ามภพข้ามชาติ จึงชนะการให้ทานทั้งปวง "โพธิสัตว์-จะบังเกิดผล-โพธิญาณ" แล...สาธุ!

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ขอเทศนาย้ำความฝากไว้อีกหน่อย ที่ว่า "สัตว์โลกต้องเสียสละชีวิตหนึ่ง เพื่อให้อีกชีวิตหนึ่งอยู่รอดไปได้นั้น" เป็นความจริงต้องทำบาปและทำบุญ ก่อกรรมดีและก่อกรรมชั่ว เป็นเหตุ แล้วก็จะต้องได้รับ

---

1 ในวัชรปรัชญาปารมิตาสูตร ตรัสไว้ว่า สร้างขันติบารมีถึง 500 ชาติ
ธ. ธีรทาส.

ผลของกรรมวิบากอย่างนั้นเจตนาคือกรรม มีกรรมย่อมจะมีวิบากของกรรมนั้น อย่าสงสัย!

แล้วเรื่อง "โลกียธรรม" จะทำอะไร ๆ ก็ต้องจิตคิดปรุงแต่งไปเรื่อย ๆ ก่อโลกียกรรมไป ต้องวนเวียนในโลกียภพ มีกรรมวิบากประจำวัฏสงสารไป จะจบไม่ลง ทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว ผูกมัดกายเนื้อ ดึงดูดวิญญาณ จบไม่ลง จะหลุดพ้นทุกข์กายใจชั้นละเอียดถึงที่สุดยากมากอย่างนี้เอง

คำว่าบุญนั้น บุญก็ต้องวนเวียน บาปก็ต้องวนเวียน ส่วนกุศลนั้นทำให้รู้แจ้งและหลุดพ้นได้ ฉะนั้นปราชญ์ที่จิตหลุดพ้นไปแล้ว ท่านจึงมองทะลุไปว่า "บุญและบาป" ในระยะยาวนาน ๆ ไปแล้ว มีทุกข์การเกิดแก่เจ็บตายเท่ากัน ต้องวนเวียนอย่างนี้เท่ากันแล..(ปุถุชนเอาแค่พึ่งรู้เรื่องก็บุญมากแล้ว)

แล้วเรื่อง "โลกุตรธรรม" จะทำให้สัตว์โลกหลุดพ้นจากทุกข์ใจ เพราะว่าจิตมีวันหยุดความคิดปรุงแต่ง[1] จิตเข้าช่องว่าง (สุญตา) วิญญาณมีวันขาดตอนลงได้บ้าง ความรู้สึกขาดตอนลงได้บ้าง มีวันจบลงได้บ้าง จะหลุดพ้นทุกข์กายทรมานใจลงได้บ้าง เป็นธรรมที่ช่วยคนให้มีจิตใจอยู่เหนือการครอบงำของโลก (นรก) และมีความทุกข์ใจน้อยที่สุด

---

1 จดจำย่อสั้นที่สุด คือถ้าจิตยังคิดปรุงแต่งอยู่เป็นโลกีย์. ถ้าจิตหยุดความคิดปรุงแต่งได้แล้ว นั่นคือใกล้จะพบประตูโลกุตระแล้ว

ธ. ธีรทาส.

เพราะว่าปุถุชนจะห้ามไม่ให้คิดถึงเรื่องดีและชั่วไม่ได้ ห้ามจิตหยุดคิดไม่ได้ กล้ามเนื้อจึงเกร็งตัว ประสาทจึงตึงเครียดเป็นมาก ๆ ก็คือโรคจิตถึงกับเป็นบ้าไปก็มี เพราะจิตตกอยู่ในกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ ในวันหนึ่งๆ ดับโลกียรมณ์ทั้งดีและร้ายดับไม่ได้ ทุกข์จึงขังไว้–ทุกข์ขังไว้ในจิตใจ

ถ้าพบอริยครูชี้แจงอริยมรรค "โลกุตรธรรม" จะพอมีสติปัญญา พบแสงสว่างทางจิตใจ รู้แจ้งอนุสัยจิตเดิมของตนเองก่อน จึงช่วยตัวเองดับทุกข์ จบวัฏสงสาร "นิพพาน" เป็นทางออกที่ดี เป็นทางเอกยังมีอยู่เป็นสมบัติของโลกมนุษย์อีกด้วย สาธุ !

บทที่ 6

วิชาตัวเบา–กายเบา–ใจว่าง

พระภิกษุตี๋หุย (พระปัญญา) ดังได้สดับและบันทึกพระธรรมเทศนามาอย่างนี้สมัยหนึ่ง หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่ว-เซียนซือ) ท่านได้เทศนาธรรมเรื่องวิชาตัวเบา-กายเบา เป็นของมีได้เป็นได้ แต่ยังเป็นวิชาโลกีย์ที่สูงมากจะไปหาครูรู้จริง สอนได้จริงนั้นยากมาก ให้ศิษย์โง่ทั้งหลายจะได้พอรู้แจ้งเดรัจฉานวิชานี้บ้าง ต่อไปจะได้หมดความสงสัย หายข้องใจศิษย์จะได้ไม่หลงไหลตื่นข่าวผู้วิเศษไปง่าย ๆ นัก

บางคนหลงผู้วิเศษจนถูกหลอก ถูกต้มตุ๋นทรัพย์สินเงินทอง จนหมดตัว ก็เคยมีมาแล้วทุกยุคทุกสมัย "เรื่องวิชาตัวเบา-กายเบา" ตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาชั้นโลกุตรธรรมกันแล้ว ยังจัดว่าเป็นวิชาโลกีย์ เป็นเดรัจฉานวิชา ที่ทำให้สัตว์วนเวียนในวัฏสงสาร "จะมีบุญเท่าไร ๆ ก็จะมีบาปเท่านั้น" มีกรรมร่วมเท่ากัน อย่างนี้จึงจัดว่าเป็นเดรัจฉานวิชา เพราะว่ายังทำให้ต้องวนเวียนเกิดดับในวัฏสงสาร ไม่ได้ทำให้สัตว์หลุดพ้นจากวัฏสงสาร ยังไม่นิพพาน อย่างนี้เป็นต้น

เรื่องวิชาตัวเบา-กายเบา-เบา ๆ จนเดินไปบนพื้นน้ำได้ เหาะสูงข้ามห้วยหนองคลองบึงน้อยใหญ่ไปได้อย่างลอยตัว เป็นของมีจริง ๆ ฟังแล้วใคร ๆ ก็อยากจะรู้ อยากจะเรียน อยากจะทำให้ได้อย่างนั้นบ้าง เป็นอารมณ์ค้างของคนโลกีย์ตั้งแต่โบราณกาลมามากแล้ว สูตรศาสตร์นี้เรียนยากมาก เป็นมีดสองคม มีคุณเท่าไรก็มีโทษเท่านั้น.

ถ้าจะมุ่งดับทุกข์กายทรมานใจ มุ่งทางมรรคผลนิพพานกันแล้ว จะต้องไม่สนใจเป็นจริงจังกับเรื่องเหล่านี้มากนัก หรือจะต้องกราดทิ้งเรื่องเหล่านี้ให้ออกไปจากจิตใจก่อน เพราะว่าเป็นมีดสองคม จะปิดบังพระนิพพาน ไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร พอเรียนเป็นแล้วไปติดตรงแค่แสดงอภิญญาจิต ทำให้สัตว์หลงไหลตื่นข่าวผู้วิเศษ ไม่เจริญศีล-สมาธิ-ปัญญา ไม่ดีตรงนี้ กรรมเป็นกอง ๆ

พระวัดเชี่ยวลิ้มยี่ (วัดเส้าหลิน) และสำนักเต๋า พวกเซียนชั้นสูง ๆ ก็มีวิชาตัวเบา-กายเบา ทำให้ร่างกายเบา ๆ เป็นสำลีลอยลมและยังเหาะไปได้ไกล ๆ อีกหลายร้อยเมตร ซึ่งดั้งเดิมแท้จีนก็มีวิชานี้บ้างเหมือนกัน แต่ของจีนยังไม่เก่งแท้ พื้นฐานยังหยาบแข็งกระด้าง ใช้ฝึกแบบกายบริหาร ฝึกทางกายพวกหมัดมวยจีนต่าง ๆ ภายหลังพอได้วิชานี้จากอินเดีย ซึ่งฝึกทางจิตเอามาเติมลงไปอีกจึงเก่งขึ้นมาก แขกผสมจีน เหาะไปได้ไกล ๆ มาก ถ้าไม่เห็นกับตาคนอื่น ๆ พูดให้ฟังแทบจะไม่เชื่อว่าทำได้ แต่เป็นความจริง เป็นวิชาโลกีย์ "มีบุญเท่าไร ๆ ก็มีบาปเท่านั้น"

หลักฐานที่เชื่อถือได้นั้น เห็นที่จะต้องยกให้ พระสังฆราชโพธิธรรม มหาครูบา แห่งอินเดีย เป็นพระอริยเจ้าองค์แรกจากตะวันตก ที่ได้นำ บาตร จีวร สังฆาฏิ และธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี มาถ่ายทอดไว้ในเมืองจีน สมัยพระเจ้าเหลียงบู๊ตี่สาธุคุณท่านองค์นี้ นักประวัติศาสตร์ยอมรับ

พระสังฆราชโพธิธรรม (ตั๊กม้อ) มหาครูบา แสดงอภิญญาจิตโปรดพระซิ่งกวง (หุยค้อ) ตรงที่ริมแม่น้ำกำลังไหลเชี่ยว สาธุ! คุณท่านได้ถอนต้นหญ้าโยนลงไปในแม่น้ำกำลังไหลเชี่ยว แล้วท่านก็กระโดดลงไปยืนบนต้นหญ้านั้น แสดงว่า "ตัวเบา-

กายเบา" ลอยอยู่บนพื้นน้ำนั้นได้ พระจีนสมัยนั้นเกิดความศรัทธาตรงนี้มาก "กายเบา–ตัวเบา" ให้ดูก่อน ทิ้ง!

แล้วภายหลังจึงได้สอนวิชาใจว่าง "ใจว่าง" ให้อีกด้วย จะเริ่มเข้าหาทาง มรรคผล นิพพาน เมื่อทำตัวเบาได้แล้ว ยังไม่พอ ยังจะต้องใจว่างลงไปอีกด้วย "กายเบา–ใจว่าง" จิตต้องว่าง

วิชาจิตว่างตามหลักธรรม ที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ในมหาสุญตาสูตร นำมาสอนให้แก่ชาวจีน พื้นฐานชั้นต้น ๆ ให้ใช้ มหาภูตรูปทั้ง 4 (ดิน–น้ำ–ไฟ–ลม) แยกธาตุให้รู้ แล้วใช้มาเป็นอารมณ์กรรมฐาน คือเอามาเพ่งเป็นสมถะ "สมถะ" ไปก่อน จนจับจุดรู้สภาวะของมันได้ เกิดผลคือสมาธิ "สมาธิ"

สถานที่ฝึกต้องให้อยู่ใกล้ ๆ ต้นไม้มาก ๆ สวนป่าไม้ ใช้ความเขียวสด เขียวใสของเหล่าพฤกษาชาติ ธาตุไม้อย่างนั้น ปราชญ์ทางแยกจิต ท่านกล่าวไว้ว่า มีพลังงานมาก ธาตุไม้ความเขียวสดใส ยิ่งมีลมดี–มีน้ำใสดี–ป่าไม้เขียวสดชื่นดี. มีพลังงานจะฟอกอารมณ์ร้าย ๆ ขับพิษร้าย ๆ ในร่างกายตนได้

พลังเงียบของธาตุไม้ถ้าใช้เป็น เพียงต้นไม้เล็ก ๆ น้อย ๆ ต้นเดียวก็ยังมีแรงบันดาลใจให้สงบเย็นลงได้ชั่วคราว แล้วยกจิตขึ้นสู่วิปัสสนาปัญญาในภายหลัง ท่านเอาเพียงมาใช้ดับทุกข์กายใจทางเดียว มุ่งลัดทางเข้าหามรรคผล "นิพพาน" คือเป้าหมายไปที่ "โลกุตรธรรม" อย่างเดียว แล... สาธุ!

"สมถะก่อน-เกิดผลสมาธิ-ยกจิตขึ้นวิปัสสนาปัญญา" กรรมวิธีใช้สูตรศาสตร์นี้

(1) เริ่มด่านแรกให้ทดลองฝึกหัดการเพ่งพิจารณาดูเห็นธาตุ 4 (ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม) ภายในร่างกายเราตีให้แตกพังกระจายแล้วหวนหลับไปหาธาตุ 4 ภายนอกร่างกายเรา (คือธาตุ 4 กลับไปหาธาตุ 4) ในชั้นต้นเป็นฐานก่อน. สูตรนี้ทำไปนาน ๆ หายกลัวผีหายกลัวความตาย

(2) เมื่อนักศึกษาฝึกใจเข้าใจ ทำได้บ้างแล้ว ถัดไปให้สอนด่านที่ 2 ให้เพ่งสูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง ทำจนเห็นว่าธาตุ 4 นั้นมันสมควรผสมผสานกับความว่างไป ประสานกับความว่างไปจนกลมกลืนกับความว่างไป เห็นธรรมชาติอย่างนี้ก่อน

(3) แล้วเพ่งให้สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง จนเห็นว่าธาตุ 4 นั้น มันก็ไหลเรื่อยไปด้วยความเป็น "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา" ให้ได้ก่อน

ทำได้อย่างนี้ เห็นได้อย่างนี้ ยังจัดว่าเป็นโลกียธรรม "เป็นโลกียธรรม" เพราะว่าจิตยังเกิดดับ จิตยังมีความคิดปรุงแต่งอยู่เรื่อยไป เห็นไหม...ตรงที่จิตยังเกิดดับ จิตยังมีความคิดปรุงแต่งอยู่เรื่อย ๆ ไป จึงยังตกอยู่ในขอบเขตของการเกิดแต่โลกียรมณ์ "โลกียรมณ์" อยู่เรื่อยไป จดจำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียว เป็นทางแยกของการที่จะให้รู้เรื่องพ้นโลกีย์ทั้งปวงในวันข้างหน้า ๆ อีกด้วย

เมื่อนักศึกษาฝึกใจผ่านมา 3 ด่าน จนเข้าใจทำได้บ้างแล้วว่า "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา" ยังเป็นโลกียธรรม เพราะตรงที่ยังก่อโลกียรมณ์ "จิตเกิดดับวนเวียนในโลกียรมณ์" จึงเรียกว่าโลกียธรรมอย่างนี้.

(4) ต้องถึงด่านที่สี่ชั้นสูงสุดยอดขึ้นอีก คือจิตหลุดพ้นจากเรื่องที่กล่าวมาแล้วทั้งปวง จึงจะเข้าช่องว่าง (สุญตา) จิตหยุดความคิดปรุงแต่งลงได้ จิตขาดตอนเรื่องโลกีย์ทั้งหมด จิตหลุดพ้นจากกระแสของโลกียรมณ์ทั้งหมด จิตจึงเข้าช่องว่างเดิมตามธรรมชาติ จิตพ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ทั้งปวง หรือหลุดพ้นได้เป็นพัก ๆ เข้าช่องว่างเป็นพัก ๆ อย่างนี้คือ "สุญตา–นิพพาน" จะพบตรงนี้ เมื่อพบแล้ว จึงจะรู้ว่าเป็นตถตา เป็นปัจจัตตังรู้ได้ด้วยตนเองที่บรรลุถึง พบช่องว่างนั้นพบความว่างนั้นถ้ารู้จักนำเอาไปใช้เป็นจะมีแต่คุณประโยชน์ล้วนๆ เป็น "โลกุตรธรรม" ต่างกับ "โลกียธรรม" อย่างนี้จะเป็นกุญแจใช้ไขตู้พระธรรมทุกลัทธินิกายอีกด้วยแล..สาธุ!

แล้วปุถุชนทำได้เป็นพัก ๆ แล้วก็เสื่อมไป ส่วนพระอริยเจ้าเข้าช่องว่างได้ตามต้องการ ถ้าบรรลุถึงชั้นโสดาบันแล้วจะไม่เสื่อม มีแต่เจริญธรรมนี้ก้าวหน้ามั่นคงในธรรมาณาจักรใจนี้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปแล...

กรรมวิธีฝึกกายฝึกใจ 4 อย่างนี้จะพูดสอนให้พึ่งพอมีทางรู้เรื่องได้บ้าง แต่จะไปหาคนที่ทำได้จริงนั้นยากมากน่ะ! คนที่ทำได้จริง ๆ มักจะนิ่งไปเสียเลย การนิ่งของท่านเพราะเห็นว่าเสีย

เวลาพูดมีแต่ก่อวจีกรรมต่าง ๆ ไป การก่อกรรมทางวาจาแล้วจะจบไม่ลงสู่สงบนิ่ง-ว่าง-กายเบา-ใจว่าง -เข้าอยู่ในอาณาจักรแห่งความหยุดนิ่ง พบความสันติสุขสงบเย็นเบากายใจจะดีกว่า ท่านจึงเอาแต่ความนิ่ง-เงียบ-สงบ-สอนธรรมไปอย่างหนึ่งแล...สาธุ

พวกสำนักสอนหมัดมวยจีน วัดเซี่ยวลิ้มยี่ (วัดเส้าหลิน) และสำนักเต๋าชั้นสูง ๆ พวกเซียนต่าง ๆ ฉลาดเก่งทางโลกีย์ได้ถ่ายทอด สอนมาเป็นพันปี ก็อาศัย พระสูตรนี้มากเอาตรงที่ฝึกการเพ่งแล้ว เกิดผลเห็น "ธาตุ 4 ภายในร่างกายตน หวนกลับไปหาธาตุ 4 ภายนอกร่างกายตน"

ถ้าทำธาตุ 4 แบบนี้ได้แล้ว จะรู้สึกช่วยให้ตัวเบา กายเบามีสติปัญญาแจ่มใสขึ้นมาก ตรงนี้เองจีนเอาไปใช้ทางโลกีย์ ใช้รบราฆ่าฟันกันเสีย กรรม! คือคัดเลือกเอาแค่ฝึกจนกายเบา ตัวเบา พอตัวเบา กายเบาได้บ้างแล้วก็นำเอาไปปรับปรุงผสมกับวิชาไล่กงของจีนบ้าง ผสมใช้ในวิชาหมัดมวยเลียะพะ วิชาตุ้นเป๊ (กระโดดสูง ๆ) วิชาหมัดมวยเลียะพะ ตุ้นเป๊ กายบริหารร่างกายจนกระโดดได้สูง ๆ ของจีนทำได้แต่ยังหยาบ ยังแข็งกระด้างไป พอมาได้พบวิชา "ตัวเบา-กายเบา" ของอินเดียลงไปอีกด้วยได้ผลสำเร็จอันยิ่งใหญ่ไปอีกทางหนึ่งเลย[1]

---

1 พระพุทธศาสนา นิกายเซ็น (ฌาน) เข้าญี่ปุ่น ทหารก็เอาตรงนี้ไปใช้ ทำตัวเบา-กายเบา. พวกนักรบซามูไรชอบเพ่งสมาธิแบบนี้แล้ว ฟันดาบและยิงธนูแม่นยำดี ร่างกายแข็งแรงดี กรรมมากไหม? เจ้าของสูตรศาสตร์จะมุ่งสอนให้ใช้ดับทุกข์ทางใจ ทางมรรคผลนิพพาน แต่ศิษย์เก่งกว่าครู คิดล้างครูเอาไปใช้ทางฟันดาบทนดี ยิงธนู ฆ่าคนตายได้แม่นยำดี เวรกรรม! ธ. ธีรทาส.

คือเอาแขกมาผสมจีน แขกอินเดียผสมจีนออกลูกมาเก่งเหาะไปได้ไกลกว่าครูเดิมมากมาย วิชาตัวเบา-กายเบาทำได้ด้วยกรรมวิธีอย่างนี้ ยังเป็นเรื่องของโลกีย์อยู่ พระพุทธเจ้าบอกตรงเลยว่า ยังเป็นเดรัจฉานวิชา ตรงที่ยังทำให้สัตว์วนเวียน ก่อโลกียกรรมทุกข์เกิดแก่เจ็บตายอยู่ อย่างนี้ยังไม่ปลอดภัย มีบุญเท่าไร ๆ ก็มีบาปตามไปเท่านั้น ต้องทำใจว่างลงไปอีกด้วย จิตว่างจากกิเลสตัณหาอุปาทาน จึงจะดับทุกข์ได้สิ้นเชิง เข้าทางมรรคผลนิพพานแล...สาธุ!

"นิมิตหลอก–จิตหลอนตัวเอง–สมาธิแตก–กรรมฐานรั่ว"

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านบอกกับศิษย์ไว้ว่า ท่านเป็นห่วงศิษย์รุ่นหลัง ๆ นี้จะหลงผิดในเรื่อง "นิมิตหลอก–จิตหลอนตัวเอง–สมาธิแตก–กรรมฐานรั่ว" แล้วจะแก้กันไม่ตก เพราะยังเด็กมาก ขาดอริยครูคอยควบคุม เรื่องนี้เป็นของธรรมดา ๆ ที่เคยมีมาแล้วแทบทุกสมัย

ในมหาสุญตาสูตร ภาคอรรถกถา ได้กล่าวไว้ว่าเรื่องการเพ่งนิมิต เพ่งมาก ๆ เพ่งนาน ๆ เล่นจนติดตา เรียกว่า "อุคหนิมิต" เป็นกรรมวิธีเพ่งกสิณ เพ่งจนติดตา ถึงหลับตาแล้วก็ยังเห็นเห็นในม่านตาเห็นในจอจิต รูปภาพนั้นยังปรากฏอยู่ เป็นคำสอนของลัทธินิกายอื่น ๆ ที่มีมาก่อนพุทธกาลแล้ว พระสัมมาสัม-พุทธเจ้าศากยมุนี ได้ทดลองพิสูจน์แยกธาตุแท้ของ "อุคหนิมิต"

ต่าง ๆ จนหมดแล้ว เห็นเป็นมีดสองคม มีคุณเท่าไร ก็มีโทษเท่านั้น ยังไม่ปลอดภัยที่แท้จริงหมด.

เป็นภัยแก่พวกศิษย์โง่ หรือที่ปัญญาทางธรรมจักษุยังอ่อน ปัญญาที่จะรู้แจ้งสภาวะธรรมยังอ่อน ช่วยตัวเองไม่ได้ ถ้าเกิดหลงผิด หลงติดนิมิต บางคนเกิดนิมิตหลอก จิตหลอนตัวเอง ตรงนี้จะแก้ยากมาก บางคนแก้ไม่ได้เลย เพี้ยนไปเลยก็มี. กรรมวิธีแก้คือแผ่เมตตากรุณาจิต อุทิศส่วนบุญกุศลไปเสมอ ๆ

เรื่องนิมิตนั้น มีคุณประโยชน์ใช้ได้ในบางคน บางคนปัญญาทางธรรมยังอ่อน ก็ต้องใช้อาศัยกรรมวิธีนี้ เพียงแค่ใช้ปลูกศรัทธาจิตในเบื้องต้น ๆ ได้บ้างเหมือนกัน บางคนพูดธรรมะให้ฟังไม่รู้เรื่องเลยจิตใจรับทันทีไม่ได้ ฟังแล้วเวียนหัว แทบจะวิ่งหนีไปเลย แต่ต้นมือใช้กรรมวิธีอย่างนี้ ให้อาศัยเพ่งนิมิตดูก่อน บางคนอยากรู้อยากเห็นสนุกดี เร้าใจให้เพ่งจนติดตาเกาะติดรูปนิมิตนั้น ๆ ได้บ้าง จิตจึงสงบหยุดอยู่กับที่ได้บ้าง ยอมทำ ยอมไปวัดฟังธรรม

บางครูแนะนำ หรือบางคนทำเอาเอง เช่นให้อาศัยวัตถุที่สร้างขึ้นกราบไหว้ สร้างขึ้นแทนองค์ทวยเทพ แทนองค์เทวรูปต่าง ๆ มีมาก่อนพุทธกาลแล้ว ใช้เพ่งจนรูปนั้นติดตาภาษาธรรมใช้เรียกว่า "อุคหนิมิต" กรรมวิธีอย่างนี้เร้าใจคนมากพอสมควร ใช้ปลูกศรัทธาคนแต่ต้นมือให้มาสนใจเรื่องอย่างนี้ ๆ เท่านั้น แต่ปลายมือบางคนเป็นพิษภัย พิษภัยที่แก้ไม่ตก กลาย

เป็นติดนิมิตนั้นมากเกินไป จนนิมิตหลอก จิตหลอนตัวเอง เห็นแต่นิมิตนั้นตลอดเวลา ดับนิมิตไม่ได้ บางโอกาสไม่ต้องการนิมิตก็มี จิตปล่อยวางไม่ได้ ดับอารมณ์นั้นไม่ลง เกิดพิษภัยอย่างนี้

เหตุผลแห่งการเป็นโรคแบบอย่างนี้ ตามตำรากรรมฐานทางอริยครูเซ็น (ฌาน) ได้พบและกล่าวไว้ว่า พวกนี้เรียนเพ่งเป็น เรียนเกาะเป็น เรียนติดเป็น ศรัทธาเป็น. แต่ขาดการแก้ไม่เป็น แก้ไม่หลุด ไม่มีสติปัญญาที่จะดับนิมิตเป็น คือดับไม่เป็นเลย เพราะว่าในบางโอกาสจะไม่ต้องการนิมิตนั้นเลยก็มี ต้องการแต่การปล่อยวางจิตใจ ดับไม่เหลือ ๆ ก็มี.

พวกที่ชอบเล่นนิมิต เล่นกสิณ มักจะทำไม่ค่อยได้ ดับไม่ลงปล่อยวางไม่เป็น เป็นภัยตรงนี้เอง อันตรายในปลายมือ เช่นบางคนติดหลงนิมิตมากเกินไป จนนิมิตหลอก จิตหลอนตัวเอง เป็นมาก ๆ ถึงกับคุมใจไม่อยู่ จิตใจหงุดหงิด ฟุ้งซ่าน โทสะจิต เป็นมาก ๆ บางคนแทบจะเป็นบ้าร้อนกายใจไปก็มี

ที่เขาเรียกกันว่า "สมาธิแตก–กรรมฐานรั่ว" เห็นนิมิตที่ตนเองสร้างขึ้นไว้ว่า เป็นของจริงไปหมด กรรม.

ถ้าเข้าใจว่านิมิตนั้น เราสร้างขึ้นเอง เพ่งจนติดตา มีได้ก็ดับได้ เกิดดับเป็นของธรรมดา ๆ ยังพอมีทางแก้ รักษาได้บ้าง วิธีแก้อย่าไปสนใจ จริงจังกับมันสักพักหนึ่งก็จะจืดจางหายไปเอง "นิมิตก็อนิจจัง" ไป กรรมวิธีแก้ต้องแผ่เมตตากรุณาจิตไว้เสมอ ๆ จิตคลายปมแห่งอัตตาตัวตน

พระอรรถกถาจารย์ ทางนิกายเซ็น (ฌาน) ท่านสอนศิษย์เปรียบเทียบเรื่องนี้ไว้ว่าพวกที่ชอบเล่นนิมิต ชอบเพ่งจนเกิดเป็นอุคหนิมิต ที่หลังเป็นภัยที่แก้ไม่ตกนั้น ชนพวกนี้เหมือนดังคนที่ยังว่ายน้ำไม่เป็น เวลาตกน้ำ หรือเรือล่มก็กลัวตาย ต้องรีบแสวงหาวัตถุเกาะ หรือขอนไม้เกาะ อาศัยเกาะติดแน่นไว้ก่อนจึงพอที่จะว่ายน้ำไปถึงฝั่งพ้นอันตรายได้ แต่พอถึงฝั่งแล้ว เกิดชอบใจ ติดหลงใหลในขอนไม้นั้น พอถึงฝั่งได้แล้ว ไม่ยอมปล่อยวาง ไม่ยอมทิ้งขอนไม้นั้น ยังจะแบกขอนไม้นั้นติดตัวไปอีกด้วย บางทีขอนไม้มันหนักมาก หนักจนทับตัวแทบจะตายไปก็ได้

เพราะปัญญาที่จะให้รู้แจ้งธาตุแท้ของขอนไม้นั้น ยังอ่อนมาก จิตจึงปล่อยวางไม่ลง ดับนิมิตต่าง ๆ ไม่เป็น. การเจริญธรรมชั้นสูงสุดยอดแล้ว ไม่ต้องการนิมิตเลย ไม่ต้องการขอนไม้เลย จึงจะหลุดพ้นทุกข์กายใจได้สิ้นเชิงอย่างนี้แล... สาธุ!

พวกเล่นนิมิตไปนาน ๆ มักจะหลงผิดคิดว่า เป็นจริง เป็นของจริงหมด คิดถึงผี ก็เห็น คิดถึงเทวดา ก็เห็นภาพเทวดาไป จะคิดถึงเรื่องอะไร ๆ ภาพนั้นก็ฉายออกมาทางจอจิต สะท้อนออกมาทางสายตาก็มี ภาพหลอกตรงนี้จะแก้ไม่ตก นิมิตหลอกอย่างนี้จะแก้ยากในปลายมือ เพราะว่ากรรมมีจริง ๆ จะต้องเป็นไปตามกรรมวิบากนั้นก่อน เพราะว่าไปทำแบบนั้น มันก็สนองตอบแบบนั้น ธรรมชาติจิตไม่ล้อเล่นกับใคร ๆ ธรรมชาติจิตไม่

หลอกลวงใคร ๆ เจตนาคือกรรม เมื่อมีกรรมย่อมจะมีวิบากกรรม. ถ้าเป็นนิมิตร้าย ๆ กรรมวิธีแก้อุทิศส่วนบุญกุศลที่เคยทำให้ไป เสมอ ๆ จิตจะคลายปมจากความยึดถือลงไปบ้าง

พวกสมาธิแตก–กรรมฐานรั่ว อริยครูท่านบอกไว้ว่า เพราะไปเรียนแต่เกาะอย่างเดียว เรียนการเกาะติดอย่างเดียว "รู้จักเกาะ–แต่–ไม่รู้จักแกะ" คือต้นมือใช้แต่เกาะ เกาะจน ติดแน่นเกินไปพอถึงปลายมือ แกะไม่เป็น แกะไม่ออก คือ "รู้จักเกาะแต่ไม่รู้จักแกะ" เรื่องอย่างนี้มีเกิดขึ้นแทบจะทุก ศาสนา บางคนเกิดมาเป็นเองก็มี แก้ยาก กรรมมีจริง พระพุทธเจ้า ฉลาดตรงที่ต้องดับทุกข์แต่หัวทีทุกเรื่องไป "ดับอัตตา–ดับตัวตน– ดับอาตมัน" ดับอาตมันลงไปอีกด้วย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้เรื่องนี้แล้ว จึง แยกธาตุพิษภัยชี้แจงว่า เป็นมีดสองคม พระพุทธองค์จึงกวาด เรื่องบ้านิมิต เล่นกสิณต่าง ๆ ให้ออกไปจาก พระพุทธศาสนา แทบหมดเลยไม่ให้ถือเป็นจริงเป็นจังในเรื่องนั้น บอกไว้ชัดเจน ว่า เรื่องนิมิตที่อาศัยวัตถุสร้างกันขึ้นเอง เช่นองค์เทวรูป องค์ ทวยเทพต่าง ๆ เป็นคำสอนของพวกศาสนาเทวนิยมนิมิตนั้นสร้าง กันขึ้นมาเอง ไม่ใช่องค์จริง ไม่ใช่ของจริง ไม่ใช่สัจภาวะ ไม่ใช่ธรรมะ ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่วิถีทางที่จะดับทุกข์ กายใจได้สิ้นเชิงเลย ไม่ใช่ของพุทธศาสนา (พึงแล้วสะดุ้งไหม ?)

หลักฐานดั้งเดิมใน พระสูตร ส่วนมากพระพุทธองค์สอนชาวบ้าน หรือผู้ออกบวชแล้ว ใช้ธาตุ 4 (ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม) ให้รู้แจ้งธรรมชาตินี้ก่อน ถัดไปใช้มาเป็นอารมณ์กรรมฐานมากที่สุด.[1]

---

1 ข้าพเจ้า **ธีระ วงศ์โพธิ์พระ** ตอนเด็ก ๆ ขี้โมโหมาก เวลาโกรธใครมาก ๆ มักจะตัวสั่น กล้ามเนื้อเกร็งตัว จนหยุดนิ่งไปก็เคยมี ใครเห็นเข้าก็กลัวตกใจช่วยกันแก้คิดว่าเป็นลมไป.

ตอน 7 ขวบ บิดาข้าพเจ้านำไปพบ พระอาจารย์เซ็น (ฌาน) มาจากเมืองจีน ท่านสอนให้ท่องสูตรนี้ ให้เพ่ง "**ธาตุ 4 กลับไปหาธาตุ 4**" ตอนเด็กอดทนนั่งสมาธิ เพื่ออยากรู้สนุก ๆ เพราะท่านอาจารย์ได้บอกว่าถ้าแกทำได้แล้ว ตัวแกจะเบา-กายจะเบา แล้วจะเหาะขึ้นไปเก็บลูกผลไม้มากินได้ง่าย ๆ (เด็กจะเอาตรงนี้) ต่อไปเป็นแบบเซียนผู้วิเศษ จะได้บินหนีไปเที่ยวตามสบายใจ ยังขับผีจับปีศาจได้อีกด้วย เพราะความกลัวผีจึงยอมนั่งฝึกสมาธิ ทำเป็นพัก ๆ ทำจนโรคโทสะจิตแรง ๆ ค่อยหายไปมาก ชอบแต่คอยถามท่านอาจารย์ว่า เมื่อไรถึงจะเหาะได้ ชื่อถามท่านแต่เรื่องผี ขอหัดแต่มนต์วิเศษเอาไว้แก้กลัวทางใจ

ตอน 9 ขวบ บิดานำเข้าโรงเรียนภาษาไทย วัดวรจันทร์ แต่ตอนกลางคืนไปพักอยู่กับ พระมหาเอี่ยม ที่วัดพร้าว ตอนนี้ติดใจวัดมาก เพราะหลวงตาบางองค์ท่านเล่าเรื่องผีเก่ง และตอนกลางคืนยังแถมมีนิทานเรื่องตาเถรและยายชีเด็กนับเป็นสิบ ๆ คนชอบฟังทั้งนั้น เพราะว่าตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยเห็นพ่อแม่เล่าให้ฟังกันเลย โรงเรียนปิดเทอมแล้ว ก็ยังไม่ยอมกลับบ้านกัน

บิดาข้าพเจ้าสอนไว้ว่า ของจีนใช้ธาตุ 5 เป็นอารมณ์กรรมฐานเช่น 1. ทอง 2. ไม้ 3. น้ำ 4. ไฟ 5. ดิน (กิม-บัก-จุ้ย-ฮ้วย-โท้ว). ของอินเดียใช้ธาตุ 4. เป็นอารมณ์กรรมฐาน เช่น 1. ดิน 2. น้ำ 3. ลม 4. ไฟ

ธ. ธีรทาส.

สูงขึ้นไปอีกชั้น พระพุทธองค์สอนให้ใช้ "ขันธ์ 5 เป็นอารมณ์กรรมฐาน" ก็มีมาก ในพระคัมภีร์ ปรัชญาปารมิตา-หฤทัยสูตร ตรัสย่อความไว้ว่า "ขันธ์ 5 ว่าง ทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด" ปุถุชนสนใจจริง ๆ ฝึกฝนนาน ๆ ไปพอมีทางทำได้เป็นพัก ๆ แล้วก็เสื่อมไป พระอริยเจ้าทำได้ตามที่ต้องการและไม่เสื่อมไปง่าย ๆ นัก. สูตรนี้ถ้าทำได้จริงชาวบ้านว่าไม่ใช่คนแล้วคือพระอรหันต์

ยังชี้แนะว่าการเจริญธรรม จะต้องหาสถานที่มีต้นไม้ สวนป่าไม้ ใช้ธาตุไม้ ที่เขียวสดใสของพฤกษาชาติต่าง ๆ มีพลังงานที่จะช่วยฟอกอนุสัยจิตเดิม[1] ขับพิษร้าย ขับอารมณ์ร้าย ๆ ให้ดับไป จงใช้ธาตุไม้มาประกอบ การเพ่งดูเป็นอารมณ์กรรมฐาน.

ต้นไม้ใบไม้ป่าไม้ ถ้าใช้เป็นเพียงต้นไม้เล็ก ๆ ต้นเดียวก็ยังใช้เพ่งสมถะ ให้เกิดผลคือสมาธิได้ แล้วค่อยยกจิตขึ้นสู่วิปัสสนาปัญญา อย่างนี้ขอรับรองว่า จะปลอดภัยนิมิตหลอกจิตหลอนตัวเอง เพราะจิตไม่เล่นแบบนั้นแต่ต้นมือจึงไม่มีกรรมอย่างนั้น จิตเข้ากับธรรมชาติความเขียวสดใสของต้นไม้ เป็นสัจธรรมชาติไม่หลอกลวง จิตว่างได้ง่ายจะเบากายใจ เป็น "ตถตา" ความเป็นมาธรรมชาติอย่างนั้น ความเป็นไปธรรมชาติอย่างนั้น ธรรมชาติเดิมแท้เป็นเช่นนั้นเอง คือ "ตถตา" แล... สาธุ!

---

1 คำว่าอนุสัยจิตเดิม. กินความหมาย รวมไปไกล ๆ จนข้ามภพชาติ หรืออดีตชาติก่อน ๆ โน้นอีกด้วย. ธ. ธีรทาส.

บทที่ 7
"พรหมวิหาร 4 สำหรับปุถุชนโพธิสัตว์"

พระภิกษุตี๋หุย (พระปัญญา) ดังได้สดับมาอย่างนี้ สมัยหนึ่ง หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านได้เป็นอุปัชฌาย์ บวชพระภิกษุสามเณร. และให้ชาวบ้านมารับศีล 5 ให้ได้ก่อน ก่อนออกบวชทุก ๆ คน หลวงพ่อเฒ่า ท่านต้องสอบให้ตอบศีลทุก ๆ ข้อให้ได้เสียก่อน อย่างน้อย ศีล 5 ต้องสอบอารมณ์ ต้องให้รู้แจ้งเข้าใจสอบไม่ตก ปฏิบัติได้เสียก่อน จึงขึ้นชั้นให้รับ ศีล 8. (อุโบสถศีล) เป็นขั้นตอนไป

ศิษย์ของท่านถ้าสอบศีลยังไม่ได้ เป็นไม่ได้บวชเป็นพระเณร ให้รับเพียงแค่ศีล 5 ก็ต้องผึกหัดท่องจนจำได้ สอบถามตอบได้จนรู้ความหมาย แล้วยังจะต้องเอาศีล 5 นั้นมาสอบสำรวจดูตัวเองทุก ๆ คืนว่าวันนี้ได้สอบข้อไหนตกไปบ้าง ถ้าสอบตกข้อไหน ต้องสำนึกบาปกรรม ชำระบาป ไม่ทำบาปผิดศีลนั้นอีก

หลวงพ่อเฒ่า ท่านให้โอวาทอบรมศิษย์ กำชับไว้ก่อนทุกครั้งไป มีใจความว่า ท่านผู้ที่รู้ตัวว่ายังมี "กิเลส–ตัณหา–อุปาทาน" อยู่ จึงต้องมีกรรมแห่งการเกิดแก่เจ็บตาย วันนี้ได้มีบุญโอกาส มาฟังธรรมเทศนาพร้อม ๆ กันอย่างนี้ จะต้องถือว่ามีเหตุแห่งบุญและกุศล เป็นปัจจัยที่ได้ร่วมกันบำเพ็ญบารมีมาแต่ภพก่อน ๆ โน้นบ้างแล้ว

การได้มาฝึกหัดถือศีลอยู่ในเขตวัด ก็คือเขตของศีล ถ้าขาดศีลเสียแล้ว วัดนั้นก็ไม่ใช่วัด แล้ววัดน้อยู่ในความรับผิดชอบของฉันก็ต้องถือว่าฉันเป็นครูบา ผู้ที่ชี้แนะทางให้รู้แจ้งธรรมชาติของอนุสัยจิตใจไปพลาง เท่าที่จะพอสอนให้ได้ แล้วหน้าที่ของครูบา ก็คือพ่อแม่ที่คอยดูแลเลี้ยงลูกน้อย ๆ ให้เจริญเติบโตทางวิญญาณ ให้วิญญาณลูกเดินถูกทิศทาง เข้าเป้าหมายที่คอย "ชี้บาป–แยกบุญ–บอกกุศล" ให้เจริญทางมรรคผลนิพพานเป็นเป้าหมายแล... (โลกยังขาดครูบาอย่างนี้มาก)

ท่านผู้ที่ได้รับ "โพธิสัตว์ศีล" ทั้งหลายแล้ว จะเป็นพระภิกษุ สามเณร หรือภิกษุณี สามเณรี หรือผู้ที่ถือศีล ๘. (รับอุโบสถศีล) หรือจะเป็นอุบาสก อุบาสิกา ที่ถือศีล ๕ หรือผู้ที่ยังครองเรือนเสพกาม แบกโลกหามภูเขาอยู่ก็ดี ก็ยังมีโอกาสเจริญ "โพธิสัตว์ธรรมบารมี" คือฆราวาสธรรม ก็ได้เหมือนกัน.

ทุก ๆ ท่านจะต้องสำนึกตัวให้รู้ไว้เสมอ ๆ ว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เรามิใช่คนธรรมดา ๆ ที่เดินตามโลกธรรมแบบเดิม ๆ อย่างแต่ก่อนนั้นแล้ว. ถึงแม้วันนี้เรายังเป็นปุถุชนก็จริงอยู่ แต่เป็นปุถุชนที่พิเศษที่มี "อุดมคติทางใจสูง" และจะต้องให้เจริญอุดมคติทางใจสูงยิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่างหนึ่งแล้ว ไม่ใช่คนหลักลอยเป็นคนมี "ประณิธาน" จิตมุ่งสู่พุทธภูมิ เสมือนว่าได้ทำพันธสัญญาทางนี้เรียบร้อยแล้ว พึงสำนึกตัวไว้เสมอ ๆ อย่างนี้ทุกวันคืนไป

แล้วพึงรู้แจ้งอนุสัยของปุถุชนนั้น จะสร้างสมบารมีก็ดี จะรักษาศีล ปฏิบัติธรรม จะทำให้ได้ดีหมดทุก ๆ ข้อนั้น ย่อมจะยากมาก บางข้อทำทันทีไม่ได้เลยก็มี ถ้าแบ่งทำเป็นขั้นตอนละกี่นาน ๆ อาจจะทำได้ก็มี บางอย่างต้องทำข้ามชาติ หรือหลาย ๆ ชาติจึงจะทำได้ ตรงนี้ยังเข้าใจผิดในการกระทำกันมาก เหตุผลเป็นเพราะว่า **"บารมี 10 อย่าง (ทศบารมี)"** นั้นมีไว้สำหรับอริยบุคคลต่างหาก!

ส่วนปุถุชนจะทำตามอย่าง จะสร้างพร้อมกันให้ดีจนหมด 10 อย่างนั้นย่อมจะเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้าแบ่งทำเป็นขั้นตอน ละก็ยังพอมีทางสร้างบารมีนั้นได้บ้าง ซึ่งทุก ๆ คนยังมีโอกาสสร้างได้ดีแต่ต้องตัดตอนแบ่งงานนั้นทำ ที่เขาเรียกกันว่า **"มือขวาทำบาป–แต่มือซ้ายทำบุญ"** ก็ยังดีกว่าพวกที่ไม่ได้ทำไว้บ้างเลย **"มือขวาทำบาป–แต่มือซ้ายทำบุญ"** ยังนับว่ามีบุญไว้ครึ่งหนึ่ง (50%) แล้วนา สาธุ!

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ในมหาเมตตากรุณาโพธิสัตว์สูตรว่า **"พวกเธอถ้าเป็นคนของสรรพสัตว์–และสรรพสัตว์ก็จะเป็นมิตรกับพวกเธอ"** จงพยายามรักษาเจริญศีลวินัยให้บริสุทธิ์ไว้ หรืออย่างน้อยให้บริสุทธิ์ได้เพียงครึ่งเดียว (50%) ของศีลแต่ละข้อ ๆ ไปในวันหนึ่ง ๆ นั้น จงอย่าดูถูกว่า เป็นของเล่น ๆ นะ! มันประทับจิต ติดวิญญาณไปแล้ว ทำดีก็ติดและทำชั่วก็ติดเป็นอนุสัยไปแล้ว อย่าสงสัยกันเลย สาธุ!

ถ้าศีลบริสุทธิ์ดีนาน ๆ ไปจะเกิดผล มีพลังงานบางคนทันตาเห็น มีพลังงานดึงดูดจิตใจคน โน้มน้าวจิตใจสัตว์ เป็นพลังงานสากลถึงแม้บุคคลนั้นยังไม่บรรลุธรรมจักษุเลย ยังเป็นปุถุชน แต่บุญกุศลนี้จะติดตามวิญญาณสืบภพชาติไปสร้างสังขารชีวิตใหม่ หรือสร้างบ้านหลังใหม่ ไม่ตกต่ำในชาติภูมิ ถ้ามาตายลงขณะที่มีศีลบริสุทธิ์ดีไม่ตกนรก ไม่ต้องไปเข้าท้องเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ได้ประกันชีวิตไว้ในอาณาจักรวิญญาณแห่งวัฏสงสารบ้างแล้ว (ถ้าเชื่อว่าตายแล้วยังเกิด–สูตรนี้ถูกต้องมาก)

เรื่องอำนาจของศีล เอามาแยกธาตุดูแรงของกรรมวิบากนั้นพบว่าในระยะยาวนาน ๆ เป็นดุลถ่วงโลก พระอริยเจ้าองค์หนึ่งก็เป็นดุลถ่วงโลกมุมหนึ่ง พระพุทธเจ้า เกิดขึ้นมาองค์หนึ่งก็เป็นดุลถ่วงโลกมาเป็นพัน ๆ ปีให้สงบเย็นทางรู้แจ้งจิตใจ พระโพธิสัตว์ นำหลักธรรมออกแบ่งปันเผยแพร่ไปยังสรรพสัตว์

สาธุคุณท่านเหล่านี้ เข้าพระสูตร ที่ว่า ชีวิตกายใจเป็นของสรรพสัตว์ แล้วสรรพสัตว์ก็เคารพนับถือ มาถวายบูชาคุณธรรมในดวงจิตเช่นกัน. "เหตุอย่างไร–ผลอย่างนั้น" จะช้าหรือเร็วตามกรรมนั้นอย่างสงสัย!

หรือจะพูดอีกแบบหนึ่ง "ถ้าเราเป็นของสรรพสัตว์ สรรพสัตว์ก็จะมาเป็นของเรา" ตรงนี้แยกธาตุความดึงดูดของจิตใจสรรพสัตว์ให้ลึกซึ้งลงไปอีกชั้นหนึ่ง จะพบว่ามันมีพลังนิ่ง

พลังเงียบทางจิตใจ พลังนิ่งที่เป็นสากลมีกรรมสิทธิ์ยึดครองทางใจสัตว์โลกโดยปริยาย

พลังนิ่งเป็นดุลถ่วงโลกระดับชาติ หรือกว้างขวางออกไปไกล ๆ พลังนิ่งมีกรรมสิทธิ์ ยึดครองใจคนระดับสากลโลกก็ว่าได้ เช่นดูผู้ก่อตั้งศาสนา หรือเจ้าลัทธิธรรมต่าง ๆ มีอำนาจปกครองใจคนนาน ๆ กว่า พระราชา หรือพระจักรพรรดิ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายึดครองใจคนหลาย ๆ ประเทศให้นับถือยึดหลักธรรมคำสอนของท่าน สืบ ๆ กันลงมาเป็นพันปีทีเดียว ทั้งหมดนี้เกิดจากแรงกรรมวิบากของศีลธรรมบารมี เป็นดุลถ่วงโลกมุมสงบทางใจ สันติสุขแห่งความหยุดนิ่ง จึงอยู่ในจิตใจมนุษย์ได้นาน ๆ อย่างนั้นแล...สาธุ!

ส่วนชีวิตความอยู่รอดของผู้ที่รับโพธิสัตว์ศีลนั้น ต้องมีจุดยืนเป็นขั้นตอน ถ้าฆราวาสถือศีล 5 เรียกว่า "ปุถุชนโพธิสัตว์" เริ่มต้น วันนี้เรายังเป็นปุถุชนอยู่ แต่ไม่โกหกตัวเอง ไม่ลวงโลก มีศีล 5 ก็สอนแค่ศีล 5 ไป แต่ใจนั้นต้องมีอุดมคติสูงกว่าคนธรรมดาตรงที่ต้องยึดถือ อธิษฐานจิต มีมหาประณิธาน 4 เหมือนกัน คือกายใจยังเป็นปุถุชน แต่ต้องเรียนแบบฝึกหัดอย่างมหาบุรุษไปพลางอีกด้วย.

ปุถุชนโพธิสัตว์ ถือศีล 5 ครองเรือนเสพกามก็ยังปฏิบัติได้ ถือสูตรนี้ว่า ถ้าเกิดมีทุกข์ภัยมาถึงตน ต้องใช้สติปัญญาพิจารณาแก้ไขเท่าที่จะแก้ได้ และต้องปลงใจถือว่าเป็นกรรมเก่า ๆ ไว้ก่อน

จงพยายามฝึกการยิ้มสู้ด้วยสันติธรรม หรือมีสติปัญญามุ่งแสวงประโยชน์จากทุกข์ภัยนั้นเสียเลย หรือฉวยโอกาสใช้สร้างบารมีในทุกข์ภัยนั้นเสียเลย

ตำรานี้พูดให้ฟังนั้นช่างง่าย ๆ แต่ผู้ที่จะทำได้จริง ๆ นั้นยากมากนะ! ถ้าไม่มีอุดมคติทางใจสูง จนมองข้ามภพชาติไปแล้ว เป็นทำไม่ได้แน่นอน

ปุถุชนโพธิสัตว์ ถือศีล 5 ทุก ๆ คนเริ่มปฏิบัติได้ ถ้าคิดจะสร้างบารมีพัฒนาชีวิตกายใจ ยกวิญญาณของตนเองให้สูงยิ่งขึ้นไป ถ้ามีความสุขมาถึง หรือมีลาภผลมาถึง ก็ต้องฝึกหัดปล่อยวางทางใจ ไม่หลงใหลยึดมั่นเกินไปนัก ถือเป็นกรรมเก่าส่งผลมา เราก็ต้องเอาไว้เพื่อที่จะแบ่งปันไปยังสรรพสัตว์

ลาภผลเป็นโชคดีทางโลก ๆ นั้น จะต้องปลงใจไว้ล่วงหน้าคือการดับทุกข์แต่หัวที ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของมีประจำโลก เราหวังเพียงเพื่ออาศัยข้ามฝั่งไป "นิพพาน" เท่านั้น ไม่ยึดมั่นถือมั่นจนเกินไปนัก จะเป็นอัตตา เป็นตัวตน จะเป็นการขัดขวางทางพระนิพพานไปพลาง ตรงนี้สำคัญที่สุด ดับทุกข์กายทรมานใจไม่ได้ในตอนปลายของชีวิต เพราะดับอุปาทานจิตไม่ได้อย่างนี้เอง ดังเช่นเศรษฐีขี้เหนียวถึงวันตายยังปลงใจไม่ได้ตายด้วยอารมณ์ค้างมีทุกข์ใจ

ปุถุชนโพธิสัตว์ ถือศีล 5 ในเรื่องการตายและการเกิดต้องปลงตกได้เลยว่า ชาตินี้เรายังเป็นปุถุชนก็จริงอยู่ แต่บัดนี้เราได้เริ่มต้นแล้ว ได้ฝึกหัดไว้คอยเป็นมหาบุรุษบ้างแล้วมีอุดม

คติทางใจสูง การตายถ้ายังไม่หมดกิเลสตัณหาอุปาทาน ก็จะต้องเกิดทางกายหรือเกิดทางจิตอยู่ดี เท่ากับการเปลี่ยนบ้านหลังใหม่นั้นเอง อย่าสงสัย!

ฉะนั้นไม่กลัวการเกิดเพื่อสร้างสมบารมี เพราะชาติภูมิของเรามีแต่ไปทางสูง ยินดีในการเกิดอย่างนี้ มีโอกาสสอนธรรมทาน "ชี้บาป-แยกบุญ-บอกทางกุศล" โปรดสรรพสัตว์ก็คือทำงานแทน พระพุทธเจ้า นั่นคือ โพธิสัตว์ เป็นดุลถ่วงโลกให้มีวันสงบเย็นกายใจแล้วแล...สาธุ!

ปุถุชนโพธิสัตว์ ถือศีล 5 ถ้าทำได้สูงยิ่งขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งส่วนลึกในจิตต้องยึดมั่นในมหาอุดมคติ คือบางโอกาสจะต้องยอมตาย สละชีวิตกายใจเพื่อเทิดทูน "โพธิสัตว์ภูมิเป็นเหตุ-พุทธภูมิเป็นผล" ไม่หวั่นไหว ไม่ตกใจ ไม่กลัวตาย จะกลัวให้โง่ จะใช้เวลาทำงานอีก 50 ปี ก็ปีติยินดี จะคอยนานไปอีก 100 ปี คอยอีก 500 ชาติก็ยินดีไม่ท้อถอย จะนานๆ อีกเท่าไรหรือจะต้องเกิดอีก 5,000 ชาติ ก็ยินดีในการเกิด "โพธิจิต" เพื่อคอยสร้างสมบารมี เกิดทุกชาติมีแต่สร้างบุญกุศลไป

เพราะว่ารู้แจ้งทางวิญญาณศาสตร์อย่างหนึ่งว่า ถ้ากิเลสตัณหาอุปาทาน ยังดับไม่หมด จะเกิดช้าหรือเกิดเร็ว ก็ต้องเกิดอยู่ดีต้องเกิดเท่ากัน จึงปลงใจไว้ต้อนรับก่อนเลย ใครจะหนีการเกิดไปได้รอดบ้าง.

แล้วถ้าเกิดทุกชาติ ได้มีบุญโอกาสสร้างสมบารมีทุกชาติไป ไม่ขาดทุนแน่นอน จะโง่หรือฉลาดก็ตรงนี้เอง.(ฝากข้อคิดไว้ด้วย)

ปุถุชนโพธิสัตว์ ถือศีล 5 คือวันนี้ ในชาตินี้เราได้ตั้งต้นสร้างสมบารมีนับหนึ่งแล้ว นับเป็นชาติที่หนึ่งแล้ว พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทุก ๆ พระองค์ก็ตั้งต้นมาจากหนึ่งอย่างนี้เช่นกัน

เมื่อพบความจริงว่า ทุก ๆ คนถ้า "กิเลสตัณหาอุปาทาน ยังดับไม่หมด. หรือขันธ์ 5 ยังไม่ว่าง" กันแล้ว อย่าสงสัยเลย คือยังจะต้องได้เกิดแน่นอน "ไม่เกิดทางกาย–ก็เกิดทางจิต" อย่าสงสัยเลย (ช่วยกันบอกต่อ ๆ ไปเป็นบุญ–กุศลบารมี)

เมื่อพบความจริงอย่างนี้แล้ว อายุคนไม่คอยใคร ธรรมะไม่คอยใคร ธรรมชาติจิตไม่ล้อเล่นกับใคร คนเกิดมาชาติหนึ่ง ๆ ต่อให้มีอายุยืน 100 ปีก็ประเดี๋ยวเดียว อย่าโง่ให้เสียเวลาการวนเวียนในวัฏสงสาร จงยินดีในการเกิดแบบ "พระโพธิสัตว์" กันบ้างเถิด! นับว่าปุถุชนมีทางออกที่ดี ได้ประกันชีวิตในการเกิดและตายไว้แล้ว สาธุ!

แล้วหน้าที่ของโพธิสัตว์นั้น จะต้องบอกลูกสอนหลาน ถ่ายทอดธรรมให้เหลน ๆ รู้ธรรมนี้ไว้บ้างว่า "สรรพสิ่ง–ทั้งหลายในโลกนี้–จะเป็นวัตถุหรือทางจิตใจก็ดี ใครจะได้มานั้น . . . ใครจะมีลาภผล... ใครจะมีกรรมสิทธิ์... ใครจะเป็นเจ้าของช้าหรือเร็วได้นั้น...จะต้องมีผู้ให้...จะต้องมีผู้ทำให้...จะต้องมีผู้บอกทางให้...

จะต้องมีผู้คอยสอนให้... อย่างนี้ทั้งปวงแล..." หรือจะมีใคร ค้านสูตรนี้ว่าไม่จริง เอ้า! เชิญทดลองค้านไปเองเถิด!

ตรงนี้สำคัญที่สุด พวกเธอจะต้องรู้ไว้ก่อน ว่าคนที่จะให้ หรือผู้ให้ ๆ ๆ แบบง่าย ๆ นั้นหายากนะ! พูดนั้นช่างง่าย ๆ แต่คน ที่จะทำได้จริง ๆ นั้นยากมากนะ! บางคนทำในทันทีไม่ได้เลย "ตรงที่ให้เขาก่อน – ให้เขาก่อน" ทำยากเพราะฝืนใจทำ ยกเว้นแรงกรรมวิบากที่เป็นหนี้กรรม เป็นหนี้ทางใจ ต้องจำใจ ให้ ฝืนใจให้กับยินดีให้ สิ่งเหล่านี้มีพลังงานทั้งเป็นบุญและ เป็นบาป มีกรรมสืบเนื่องมาในอดีตบ้างแล้ว ถ้าแยกธาตุของกรรม วิบากออกจะหมดความสงสัยเอง

แล้วสังคมมนุษย์ปุถุชนคนโลกีย์ เขาชอบตั้งชื่อเรียกกันว่า ลาภผล หรือวัตถุ เป็นสิ่งที่เขาว่าดี หรือสิ่งที่เขาว่าชั่วทั้งหมดนั้น ถ้าตีแตกกฎธรรมชาติของมัน แล้วแยกธาตุของกรรมออกรู้จัก ธาตุแท้ของมัน รู้จักใช้เป็น ทำถูกกรรมวิธี เพียงนิดเดียว เพียง เรื่องเดียว จะเกิดผลได้ จะส่งผลแรงกรรมวิบากได้ ส่งผลใน ทางลบ ส่งผลในทางบวก หรือคูณตัวให้เป็นของใหญ่โตทั้งบุญ และบาปก่อกรรมไม่มีวันจบสิ้นก็ได้เหมือนกันนา...

จงอย่าดูถูกว่า การกระทำเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือมีความ คิดเล่น ๆ เพียงแวบ! คิดแวบเดียว นั่นคือ "จิตเกิด" จิตเกิด นับหนึ่งไปแล้ว จิตตั้งต้นเกิดคิดในเรื่องนั้นเป็นอนุสัย จะเป็น การเพาะเชื้อให้ก่อกรรมดี หรือก่อกรรมชั่วใหญ่โตก็ได้ กันนา...

เช่นเพียงคำพูดไม่กี่คำ หรืออักษรไม่กี่ตัว หรือหนังสือไม่กี่เล่ม หรือแสดงกิริยาอาการออกไปเป็นแบบอย่างนั้น บางทีมันมีอิทธิพลบันดาลใจ เป็นพลังเงียบเกาะจิตใจคน เป็นพลังนิ่ง ๆ ทางวิญญาณสืบไปที่จะส่งผลการถ่ายทอดออกไป ทำให้คนใจเย็น บันเทิงใจ หรือทำให้คนใจร้อน จนถึงต้องทะเลาะกันฆ่ากันตายก็มี หรือทำให้สัตว์ต้องเดือดร้อนกายใจ ทรมานใจแทบทุก ๆ ชีวิตก็มีได้เป็นได้นา...เป็นผลกรรมวิบาก

นักศึกษาธรรมแนวทางนี้จะต้องมองทะลุกรรมวิบากก่อนพูดก่อนทำ ไม่ประมาท จะพบกรรมวิบากไม่มีวันจบสิ้น จะต้องเผชิญหน้าในวัฏสงสาร คิดแล้วเป็นเรื่องใหญ่โตทีเดียว

มีวัตถุกรรมดีบางชิ้น บางอย่างจะส่งผลบันดาลใจให้มนุษย์เกิดเมตตากรุณาธรรม ได้คิดช่วยชีวิตสัตว์ให้รอดตาย อย่างน้อยสัตว์ได้อาศัย เป็นที่พึ่งพักพิงกายสงบใจได้บ้าง สัตว์อยู่รอดได้นับไม่ถ้วนชีวิตก็มีได้เป็นได้นา...

เพียงนิดเดียว แต่เป็นบ่อเกิดการสร้างค่านิยมทางใจสูงนาน ๆ ไปจะกลายเป็นแรงกรรมวิบาก ส่งผลระยะยาวนาน ๆ ที่ไม่ตาย หรือจะกลายเป็นวัฒนธรรมประจำชาตินั้นไปก็มีได้เป็นได้ เช่นพิธีกรรมที่ช่วยสัตว์ให้รอดตายแล...

มีวัตถุกรรมชั่วบางชิ้น บางอย่างจะส่งผลบันดาลใจ ให้คนเห็นแล้ว มีจิตคิดแต่เรื่องชั่ว เกิดกามราคะเกินกว่าเหตุ หรือโน้มน้าวใจเด็กและเยาวชนให้เกิดนิสัยส่อไปทางอันธพาลใจร้อนไม่สงบ หรือส่อนิสัยที่ชอบพูดจาหยาบคายชอบพูดจาหาเรื่อง

กวนโมโหชวนทะเลาะ พูดแต่เรื่องที่ไม่ดี ก่อวจีกรรมเสมอ ๆ มีบาปกรรมทางวาจาโดยไม่รู้สึกตัว กรรม ! บาปกรรมอย่างนี้ทำไปนาน ๆ มากเข้าจะส่งผลให้เกิดในชาติหน้าเสียงไม่ดี ขาดเสียง กรรมหนัก ๆ จะเป็นใบ้ไป

มีวัตถุกรรม ศิลปกรรม จิตรกรรม บางอย่างช่วยจรรโลงใจคนให้เกิดเมตตากรุณาธรรมระยะยาวนาน ๆ ช่วยการบันดาลใจคนให้อ่อนโยน จิตไม่แข็งกระด้าง สงบเย็นกายสบายใจเป็นพัน ๆ ปี คือจะเป็นบาปหรือจะเป็นบุญแต่มันไม่ตาย จงอย่าประมาท เรายังต้องวนเวียนในวัฏสงสาร จะไปพบบาปหรือบุญที่ทำทิ้งไว้นั้นแล...

สำหรับท่านผู้ที่ได้รับ "โพธิสัตว์ศีล" ก็คือผู้ที่ได้ทำสัญญาไว้กับพุทธภูมิ หรือได้ประกันชีวิตให้เดินทางสูงขึ้นไป หรือผู้ที่สนใจเกี่ยวข้องคอยแบกหามอยู่กับเรื่อง "โพธิญาณ"

(1) เบื้องต้นก็ต้องเรียนรู้แจ้ง หลักธรรม "อริยสัจ 4[1] และมรรคมีองค์ 8." เป็น "อรหัตภูมิ" ปูพื้นฐานก่อน.

(2) ต่อ ๆ ไปต้องเรียนเพิ่มเติมหลักธรรม "ปฏิจจสมุปบาท" จนรู้แจ้ง เป็น "ปัจเจกพุทธภูมิ" ปูพื้นฐานก่อน.

(3) ต่อ ๆ ไปต้องเรียนเพิ่มเติม ทศบารมี และหลักธรรมใน "โพธิปักขิยธรรม 37 ประการ" และพระธรรมของ

1 ในอริยสัจ 4 นั้นมี-ทุกข์-สมุทัย-นิโรธ-มรรค. ธ. ธีรทาส.

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ จนรู้แจ้งปูพื้นฐานก่อน เป็น "สัมมาสัมพุทธภูมิ" อย่างนี้เป็นต้น.

ปุถุชนโพธิสัตว์ เรียนต้องเรียนธรรมะ แต่จะเจริญธรรมนั้น ได้มากหรือได้น้อยนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก! เรียกว่าได้เริ่มต้นของการบวชจิตตนเองก่อนบวชกาย ไม่ประมาทในวัฏสงสาร.

ถึงแม้จะเป็นอุบาสก อุบาสิกา ถือศีล 5 มีศีล 5 แล้วก็สอนสรรพสัตว์ไปเพียงแค่ศีล 5 ไม่โกหกตัวเอง และโกหกผู้อื่น ๆ ว่ามีศีลมากกว่าที่ตนมีอยู่ มีศีลเท่าไร ๆ ก็บอกเท่านั้น

ไม่อวดตัวเองว่าเป็นผู้วิเศษ เป็นผู้ถือศีลกินเจได้ (ถือมังสวิรัติได้) การถือมังสวิรัติได้ในวันเกิดหรือวันพระ หรือถือได้มากเท่าไร ๆ ยิ่งดี เป็นบุญกุศลประทับจิต ติดวิญญาณสืบภพชาติไปเท่านั้น มีความปลอดภัยในวัฏสงสารมากขึ้นเท่านั้น เพราะได้หลีกเลี่ยงการฆ่าชีวิตสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีน กรรมร่วมที่ไปสนับสนุนเขาจับสัตว์มาทรมานกายใจ ฆ่าสัตว์ตายน้อยลง ปลอดภัยตรงนี้หรือจะมีใครค้านสูตรนี้บ้าง?

ส่วนพวกพืชผักผลไม้นั้น มันก็ยังมีพวกตัวหนอน ตัวเพลี้ยสัตว์ตัวเล็ก ๆ แต่ก็ต้องยอมรับว่า มันก็มีชีวิตวิญญาณเหมือนกัน อย่าดูถูกวันหนึ่งมันอาจจะพัฒนาชีวิตวิญญาณสูง ๆ ขึ้นไป เกิดเป็นคนก็ได้นา! จนถึงเป็น พระพุทธเจ้า ก็ยังได้ มีสิทธิเท่ากันในวัฏสงสาร ถ้าใครมองจิตใจของสรรพสัตว์อย่างนี้ คือ "เกิดโพธิจิต" บ้างแล้วแล...สาธุ!

"พรหมวิหาร 4 ประการสำหรับปุถุชน"

มีเรื่องใหญ่โตที่ยังเข้าใจผิดภาคปฏิบัติธรรมนี้กันมาก บางคนตกใจกลัวว่า ถ้ารับศีล "โพธิสัตว์" กันแล้ว ก็จะต้องให้ทานเขาไปจนหมด ใครจะขออะไร ๆ ก็ต้องให้เขาหมด จะเสียเปรียบคน ทำอะไร ๆ แทบไม่ได้เลยอย่างนี้เป็นต้น

โอ... อมิตาพุทธ ! (แปลว่า–สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) จงอย่าเข้าใจในแง่เขว...อย่าตีความในแง่เขวผิดหลักธรรมเป็นขั้นตอนไป. เรื่องชีวิตการเป็นอยู่ของปัจจุบันนั้น "แขกอินเดียเก่งเหตุ–จีนเก่งผล" ให้ถือหลักธรรม "พรหมวิหาร 4 ประการ" ที่มีขั้นตอนแบ่งเป็นตอน ๆ ไว้ก่อน ดังเช่น บางคน หรือสัตว์บางตัวช่วยไม่ได้ก็มี

(1) เมื่อเห็นว่าเมตตาได้ ก็สมควรเมตตาไป

(2) เมื่อเห็นว่ากรุณาได้ ก็สมควรกรุณาไป

(3) เมื่อเห็นว่ามุทิตาได้ ก็สมควรพลอยยินดีไป

(4) เมื่อเห็นว่าต้องอุเบกขาญาณ คือการวางใจเฉยปลงใจปล่อยวาง เอาตัวเองรอด ไม่ผิดศีล เดินสายกลางตามนี้ไป

แต่ต้องใช้ 3 ข้อแรก ๆ ก่อน ใช้แล้วเห็นที่ไม่ไหว พิจารณาดูแล้ว เราจะต้องเดือดร้อนกายใจตามไปด้วย รับทุกข์เกินกว่าเหตุ

เพราะเรายังเป็นปุถุชนอยู่ บุญบารมียังรับไม่ได้ ช่วยเขาทันที ไม่ไหว ก็ปล่อยเป็นกรรมของสัตว์ไป.

จะเห็นว่า 3 ข้อแรกนั้น เพื่อสรรพสัตว์ ข้อสุดท้ายมีไว้เพื่อตนเอง แต่มีขั้นตอนเป็นทางออก กฎทุกกฎมีข้อยกเว้นเหมือนกัน บางโอกาส ปุถุชนโพธิสัตว์ ต้องใช้ข้อที่ 4 คือ อุเบกขาญาณ เอาตัวรอดไปก่อน. (ไม่ใช่เห็นแก่ตัว)

เป็นความจริงมนุษย์ในสหายโลกธาตุนี้ เกิดมาจากกามแล้วก็ติดกาม ที่สุดแล้วตายเพราะกาม จะสอนธรรมะให้ละกามปลงกามนั้นยากมาก เพราะเดินสวนทางกัน ฝืนอารมณ์คนที่ยังมองไม่เห็นโทษพิษภัยของกาม กามถ้ามากเกินไปเป็นต้นเหตุของการต้องวนเวียนแบกทุกข์ภัย การเกิดแก่เจ็บตาย

กามคุณ 5 อย่าง (รูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัส.) ถ้ามีมากเกินไป คือปุถุชน ไม่ใช่อริยชน. (พระสูตร)

ทุก ๆ สิ่งของกามคุณที่จะได้มามาก ๆ จะหนีไม่พ้นการก่อกรรม ก่อโลกียกรรม จะต้องเบียดเบียนซึ่งกันแลกัน เบียด-เบียนสัตว์โลก แล้วก็จะรับผลกรรมวิบากทำให้ต้องวนเวียน ชดใช้หนี้กรรมกันในวัฏสงสาร จบไม่ลงตรงนี้

ในโพธิสัตว์อวตารสูตร กล่าวไว้ว่า การสอนสัตว์โลกในกามภพนั้น จะต้องรู้กรรมวิธีศิลปในการสอนบ้าง สอนเป็นขั้นตอนไป จึงจะโปรดสัตว์นั้นได้บ้าง เพราะสัตว์โลกนี้มีกรรมที่หนักมาก ในชั้นแรกเราต้องทำตัวเองก่อน คือการสร้างสมครูบาบารมีไว้ที่ก่อน กรรมวิธีก็คือการผูกมิตรไว้กับสัตว์โลกไว้ที่ก่อน

กุศลและผลบุญอย่างนี้ ๆ ไปในภายภาคหน้า ๆ จะมีพลังงานที่สนองตอบ บางเรื่องทันตาเห็น บางเรื่องต้องคอยจนข้ามภพชาติไป

กรรมวิบากทำให้สอนเขาง่ายขึ้นบ้าง โปรดเขาได้บ้าง ดังเช่น "พูดเขาฟัง...ทำเขาเชื่อ...เรียกเขามา...ใช้เขาไป..." อย่างนี้จะต้องมีบารมีเก่า ๆ ส่งผลสืบเนื่องมาก่อน จึงจะศักดิ์สิทธิ์มีพลังงานดึงดูดทางจิตใจสรรพสัตว์ ในมหาเมตตากรุณาสูตร ได้กล่าวไว้ว่า "เราเป็นของสรรพสัตว์–สรรพสัตว์ก็เป็นของเรา"

นักบุญจะต้องระวัง การพูด การเขียน การทำงานเป็นตัวอย่าง การสอนธรรมทานไปจะต้องให้อยู่ในวงที่ "ชี้บาป–แยกบุญ–บอกกุศล" ไป เป็นอุดมคติ เพราะว่าเราไม่อาจจะรู้ได้ว่า ผลงานวันนี้บางทีถ่ายทอดออกไปจะตกอยู่กับบุคคลใด ๆ เขาจะถือเอาไว้เป็นแบบอย่าง ทั้งทางดีและทางชั่วก็ได้นา...

แล้วการถ่ายทอดธรรม ด้วย "จิต–ถึง–จิต" สืบๆต่อไปอีกนานเท่าไร ๆ ไม่อาจจะรู้ได้ เพียงนิดเดียว อย่าล้อเล่นนะ! นิดเดียวแต่จะดับไม่หมด ระยะยาวนาน ๆ ก็มากได้ก็โตได้นะ! พลังจิตที่บริสุทธิ์ของผู้ถือศีลได้นั้น เป็นพลังงานสากลมันเป็นดุลถ่วงโลกแล...สาธุ!

เช่นถ่ายทอด "จิต–ถึง–จิต" แต่เป็นธาตุอันหาค่ามิได้ พลังจิตที่ศีลบริสุทธิ์นั้นดึงดูดจิตใจสังคมมนุษย์ เป็นดุลถ่วงสังคมนั้นก็ว่าได้ ผลงานวันนั้นนิดเดียว แต่อาจจะมีอายุสืบเชื้อสายแพร่หลาย วันหนึ่งกลายเป็นวัฒนธรรมประจำชาตินั้น ๆ ไปก็มี

คำพูดนิดเดียว ความคิดเห็นนิดเดียว แต่เป็นพลังงานตกค้างโลกไว้เป็นพัน ๆ ปีก็มี เข้าสูตรที่กล่าวไว้ว่า "จิตเกิด–รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด. จิตดับ–รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ."

ปุถุชนถ้ามีศีล 5 บริสุทธิ์ มีพรหมวิหาร 4 ประการ เป็นอุดมคติทางใจจริง ๆ บุคคลนั้นจะไม่มีวันตกต่ำในชาติภพ ถ้าเขาตายลงในชาตินั้น ในขณะจิตที่อยู่ในหลักธรรมนั้น "ชนกกรรม" สูงมาก

ชนกกรรมจะนำทางให้วิญญาณผู้ตายไปเกิดในภพชาติที่สูงและดีก่อน บุญกุศลจะผันให้ได้เกิดเป็นมนุษย์ อยู่ในบ้านเมืองที่เจริญสวยงาม มีชาติตระกูลสูงด้วยคุณธรรม มีลาภผลมั่นคงมีบุญวาสนาดีกว่าชนทั้งหลายเช่นได้เกิดเป็นมนุษย์ที่มี "รูปสวย–รวยทรัพย์–ปัญญาดี–โรคภัยน้อย–อายุยืน" เป็นโลกียสมบัติได้เสวยผลกรรมดีทางโลกีย์นั้นก่อน

แล้วกรรมวิธีที่จะสร้างเหตุแห่งบุญกุศล ให้ได้เกิดมามี "รูปสวย–รวยทรัพย์–ปัญญาดี–โรคภัยน้อย–อายุยืน"

ได้นั้น ไปค้นดูในพระคัมภีร์ มหาปุริสลักษณะ 32 ประการ เป็นพุทธพจน์ เป็นของอินเดีย.[1]

ปุถุชนยังมีอีกมิใช่น้อย มักจะพูดว่าเสียใจ น้อยเนื้อต่ำใจ ที่เกิดมาไม่มีบ้านที่ดีอยู่ เกิดในบ้านเมืองที่ยังไม่เจริญดี มีชาติตระกูลต่ำ ๆ มีวาสนาอาภัพ เช่นรูปไม่สวย ไม่รวยทรัพย์ (ยากจน) ปัญญาไม่ดี (โง่ทึบ) โรคภัยมาก อายุสั้น ทั้งหมดนี้เป็นกรรมเก่า ๆ ที่ตนเองได้สร้างไว้หลายภพชาติ จึงได้เกิดผลกรรมวิบากอย่างนั้น เมื่อวันนี้พอรู้แจ้งทางใจบ้างแล้วก็สมควรได้สติชำระบาป สำนึกถึงเวรภัยแล้วปลงใจอย่าได้ไปทำบาปอย่างนั้นอีก

เช่นทำบาปทางกาย คือการฆ่าสัตว์ต่าง ๆ ทุบตีสัตว์ ทรมานกักขังสัตว์เกินกว่าเหตุ จนสัตว์รับทุกข์กายใจต่าง ๆ หรือการลักทรัพย์. ลักวัตถุสิ่งของผู้อื่น ๆ (กายกรรม)

---

1 มีคำกล่าวไว้ว่า "แขกอินเดีย เก่งเหตุ. จีนเก่งผล" ชนชาวจีนถ้ามองหน้าตาคนมักจะดู (โหงวเฮ้ง) ตา–คิ้ว–จมูก–ปาก–ใบหู ฯลฯ แยกธาตุผลกรรมวิบากที่ได้ลักษณะอย่างนี้ จะเดาอนาคตว่าผลเป็นไปอย่างไร ๆ ตำราอย่างนี้มีของจริงทางโลกีย์ เชื่อได้เพียง 30-40% อย่างเก่ง. ถ้าขืนเชื่อหมดตาย ๆ ไม่ต้องทำอะไร ถูกหมอดูหลอก ชีวิตจะฝากไว้กับปากของหมอดูกระนั้นหรือ ? บางรายถูกหลอก ข่มขู่ให้กลัวต่าง ๆ ดิ้นไปตามปากของคนทรงเจ้า ด่า–ขู่–ปลอบใจ แล้วก็ต้องให้สินบน คือจ่ายเงินเสียทองแล้ว ก็สบายใจ ขึ้นมาบ้าง มันก็ได้ผลตรงที่สบายใจ จิตมีที่เกาะเกี่ยว บุคคลพวกนี้ธรรมะเข้าไม่ถึง เพราะว่ากรรมมีจริง ๆ จะต้องให้เขาหลอกแบบนั้นจึงจะสบายใจ เป็นหนี้กรรมอย่างหนึ่ง ใช้หนี้แล้วนอนตาหลับ ดับอุปาทานจิตในเรื่องนั้นลงไปหน่อยดี !

ธ. ธีรทาส.

อย่าทำบาปทางวาจา คือพูดโกหก พูดกลั่นแกล้งผู้อื่น ๆ ให้เขาเดือดร้อนใจ พูดเรื่องแต่ให้คนทำชั่ว พูดยุยงให้เขาทะเลาะกันต่าง ๆ (วจีกรรม)

อย่าทำบาปทางใจ เช่นคิดโลภอยากได้ของผู้อื่น ๆ เขา คิดพยาบาทปองร้ายเขา คิดอิจฉาริษยา คิดให้ร้ายผู้อื่น ๆ ต่าง ๆ อย่างนี้เป็นบาปทางใจ ต้องเลิกละบาปนั้น อย่าให้ซ้ำเติมบาปกรรมลงไปอีก (มโนกรรม)

พวกที่ทำบาปกรรม ๓ อย่างนี้ คือ–ทางกาย–ทางวาจา–ทางใจ–ชาติหน้า ๆ ถึงจะได้เกิดเป็นคนอีก ก็จะได้รูปร่างกายไม่สมบูรณ์ ไม่สวยงาม ขาดมิตรที่ดี มีแต่ศัตรู. ชาตินี้ก็ทันตาเห็นก็มี กรรมตรงที่ตนเองไม่มีความสุขสงบเย็นจิตใจ

"จิตเกิด–รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด.
จิตดับ–รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ."

บางคนยังงงงวยคิดไม่ออก จะขอแยกธาตุพิสูจน์ให้ดูง่าย ๆ เช่นบางคนมีความลับบางเรื่อง ความลับที่ต้องปกปิดไว้ไม่อยากให้ใคร ๆ รู้ จะต้องปิดไว้ตลอดชีวิตก็มี ซึ่งทุก ๆ คนอาจจะมีสิ่งที่ไม่ต้องการให้คนอื่น ๆ รู้เลย. แต่ทำไมบางคน บางทียับยั้งใจไม่อยู่เผลอพูดพล่อย ๆ ออกไปก็มี บางคนเผลอสติไป ลืมไปว่านั่นเป็นความลับ พูดออกไปง่าย ๆ เสียแล้ว อย่างนี้ทุก ๆ คนพอจะเห็นภาพพอรู้แจ้งธรรมชาติที่มีอย่างนี้บ้าง

ตรงนี้เอง เอามาแยกธาตุจิตที่พูดง่าย ๆ ปกปิดความลับไว้ไม่อยู่นั้น จะพบว่าจิตเกิด "จิตเกิด" จิตเกิดก่อนแล้ว หรือจิตเกิดคิดไว้ก่อนแล้ว บางเรื่องคิดเล่น ๆ ตอนวัยเด็ก พอมาถึงตอนเป็นหนุ่มเป็นสาว ก็ได้กระทำตามที่เคยคิดไว้นั้นก็มี หรือได้เคยพบเคยเห็นก็มี.

หรือบางคนไปพบเอาตอนวัยแก่ชรา มีกรรมร่วม ได้กระทำตามที่นึกคิดไว้ก็มี บางทีกรรมนั้นมันบังคับตัวให้สลัดไม่หลุดก็มี.

มีเด็กบางคน ชอบฆ่าสัตว์ให้ตายเล่น ๆ บางคนชอบจับสัตว์มาทุบตี ทรมานสัตว์เล่น ๆ จิตเกิดแบบนี้แล้ว พอเด็กนั้นโต ๆ ขึ้นไป ก็มักจะมีอนุสัยจิตแบบนั้น ระเบิดออกไปในรูปชอบกลั่นแกล้งคน ชอบให้ร้ายคนเล่นง่าย ๆ ที่กรรมหนัก ๆ จนถึงการฆ่าคนตาย ก็ยังทำได้ง่าย ๆ อย่างนี้จัดว่า มีกรรมเก่า ๆ ที่เป็น "อนุสัย" ติดตามมาก่อนแล้ว

เข้าสูตรแล้ว "จิตเกิด-รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด. จิตดับ-รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ." ระยะยาวนาน ๆ จนข้ามภพชาติไปอีกด้วย อย่าสงสัย! ต้องรีบแก้ไขการเกิดของจิตป้องกันไว้ก่อนแล... สาธุ!

แล้วการลดอัตตา ไปสู่อนัตตา เพียงได้ครึ่งเดียว (50%) ก็จะเบากายสงบเย็นใจลงไปได้ตั้งครึ่งหนึ่งแล้ว สุญตาก็จะเข้ามาแทนที่โดยปริยาย. คือสังสารวัฏกับนิพพานนั้นอยู่ในที่เดียวกันแล...สาธุ!

โอ... อมิตาพุทธ! (แปลว่า–สติปัญญาเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) เพียงแค่ชาติหนึ่งๆ ของชีวิตคนนั้น มันน้อยเกินไป มันสั้นเกินไป ไม่เพียงพอที่จะเอามาพิสูจน์กรรมของตน กรรมของบุคคลต่างๆ เช่น "อดีตกรรม–ปัจจุบันกรรม–อนาคต–กรรม–หรืออโหสิกรรม" เอาแค่ชาติเดียว ยังไม่พอที่จะพิสูจน์ให้เห็นกรรมของสรรพสัตว์ได้หมด เพราะมันสร้างกันไว้มากยาวนานจนเกินไป

ปุถุชนคนโลกีย์ไม่อาจที่จะเชื่อเรื่องบาปกรรม เพราะสติปัญญาเขาตีไม่แตกทันที ยกเว้นผู้ได้ธรรมจักษุมองทะลุสายกรรมวิบาก แต่รู้แล้วจะสอนคนให้เชื่อตามนั้นยากมากแล...

โลกนี้เป็นของคู่ ของคู่ (กฎทวินิยม) "พวกโลกียชน" ชอบก่อเรื่อง สร้างเหตุให้คนเกิดอุปาทาน จิตเกิดความยึดถือในอุปาทานที่สร้างไว้ จนกลายเป็นอัตตา ตัวตน "อัตตา–ตัวตน" ฝังแน่นสลัดไม่หลุดสืบวัฏสงสารไป กรรม!

แล้วเกิดมีชนอีกกลุ่มหนึ่ง "พวกโลกุตรชน" มองเห็นทุกข์เวรภัยในอัตตาตัวตน "อัตตา–ตัวตน" ที่จบไม่ลง จึงเกิดสติปัญญาพบวิธีแก้ทุกข์ ต้องดับอัตตา ดับตัวตน ดับอาตมันดับอุปาทานจิตที่สร้างไว้ลงไปอีกด้วย จิตจึงเข้าถึงธรรมชาติ จิตหลุดพ้นจากอุปาทาน จิตหยุดความคิดปรุงแต่งในเรื่องที่เป็นของคู่ เป็นของคู่ (กฎทวินิยม) หรือเรียกว่าวิญญาณขาดตอน

จิตพบความว่าง เข้าช่องว่าง (สุญตา) นิพพานหลุดพ้นทุกข์ กายใจเวรภัยทั้งปวงแล...สาธุ!

"พวกโลกีย์ สร้างอุปาทาน
พวกโลกุตระ แก้และดับอุปาทาน."

ทศบารมี 10 อย่าง–พุทธภูมิ. บำเพ็ญแล้วจะบรรลุธรรมเป็นพระพุทธเจ้า

(1) ทาน–ทานบารมี คือการสร้างทาน ทำทาน แจกทาน คือ ให้ ทานคือให้ๆ ถ้าชั้นปรมัตถ์ ต้องให้ "ความโลภ–ความโกรธ–ความหลง" ของตนเอง เป็นทานลงไปอีกด้วย การทำทานนั้นมิตรและศัตรูให้เท่ากัน และไม่ยึดมั่นถือมั่นในทานต่างๆ ว่าจะต้องเป็นตัวกูเป็นของกู ไม่หวังผลตอบแทนทันที จิตปล่อยวางดับอัตตา ดับตัวตนลงไป เพื่อดับทุกข์แต่หัวที อย่างนี้จึงเป็นทานปรมัตถ์อย่างสูงสุดแล...

(2) ศีล–ศีลบารมี คือการถือบวช การปฏิบัติในศีล นับจากการเริ่มต้นไป เช่น ศีล 5. ศีล 8. ศีล 10. มีภิกษุศีล. สามเณรศีล. ภิกษุณีศีล. สามเณรีศีล. สูงยิ่งขึ้นไปอีก คือ โพธิสัตว์ศีล. ต้องพยายามศึกษา ฝึกหัดเจริญศีลนั้นให้บริสุทธิ์ คือเบื้องต้นสำนึกบาปกรรม ชำระบาปเวรภัย ไม่ก่อบาปกรรม

ต่าง ๆ เป็นขั้นตอนของศีลต่าง ๆ เมื่อปฏิบัติดีแล้วจะต้องถือเป็นหน้าที่แบ่งปัน คือสอนสรรพสัตว์ให้เจริญศีลต่าง ๆ นั้นอีกด้วย คือ "โพธิสัตว์" แล...

(3) ขันติ–ขันติบารมี คือความอดทนในการสร้างสมบารมีต่าง ๆ อดกลั้นในสิ่งที่ไม่พอใจ และฝืนจิตใจตนเอง พร้อมทั้งยังให้อภัยทานลงไปอีกด้วย จิตมุ่งมั่นในพุทธภูมิยินดีในการเกิดเพื่อที่จะมาทำงานของโพธิสัตว์ไม่กลัวความทุกข์ในการต้องเกิดเพื่อที่จะสร้างสมบารมี 10 อย่างแล...

(4) วิริยะ–วิริยบารมี คือมีอุดมคติ มีความพากเพียรในการค่อย ๆ สร้างสมกรรมดี เช่น–ทาน–ศีล–ขันติ–ฝึกจิตให้เจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงเสมอ ๆ เมื่อรู้แจ้งธรรมนี้แล้ว ต้องสอนหรือโน้มน้าวใจสรรพสัตว์เจริญธรรมนี้อีกด้วยแล...

(5) ฌาน–ฌานบารมี คือ ต้องศึกษาพยายามฝึกหัดการเจริญฌานต่าง ๆ เมื่อรู้แจ้งในฌานธรรมนั้นแล้ว จะได้เอาไว้เทศนาธรรม ชี้แจงเปรียบเทียบ โปรดสรรพต่าง ๆ อีกด้วยแล...

(6) ปรัชญา–ปรัชญาบารมี คือ ต้องศึกษาปรัชญาโลกีย์ต่าง ๆ ให้แตกฉาน และปล่อยวางความรู้นั้นได้ เพื่อจะได้มีศิลปในการเทศนาธรรม ชี้แจงเปรียบเทียบว่าปรัชญาทั้งหมดเป็นของโลกีย์ แล้วชี้ทางโลกุตระ เข้ามรรคผลนิพพาน เป้าหมายไปที่สูตร "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา" แล...

(7) อุบาย–อุบายบารมี คือต้องศึกษาอนุสัยจิตของตนเอง จนรู้แจ้งอนุสัยจิตใจตนเอง พบหน้าตาดั้งเดิมของตนเอง แล้วศึกษาอนุสัยจิตของสรรพสัตว์ ใช้อุบายกรรมวิธีสอนโปรดสรรพสัตว์ให้เข้าหาธรรมได้ง่ายขึ้นอีกด้วยแล...

(8) ปณิธาน–ปณิธานบารมี คือต้องอธิษฐานจิต รับศีล 5 ก่อน จิตมุ่งมั่นใน มหาปณิธาน 4 ประการ เป็นอุดมคติของผู้ที่จะเจริญโพธิสัตว์ธรรมทานบารมี มีดังนี้

1. สรรพสัตว์ทั้งหลาย อันไม่มีประมาณและจำกัด เราจะต้องช่วยแนะแนวทางให้เขาได้สติ พ้นจากการก่อเวรภัย และจะต้องหาวิธีช่วยเขาปลดเปลื้องให้พ้นจากทุกข์กายทุกข์ใจ ให้ข้ามถึงฝั่งแห่งนิพพาน เป็นเป้าหมายอีกด้วยแล...
2. กิเลสทั้งหลายอันไม่มีประมาณและจำกัด เราจะต้องละทิ้ง และพยายามทำลายให้หมดไปจากจิตใจโดยเร็วที่สุด และยังปรารถนาที่จะให้สรรพสัตว์ทำลายกิเลสเหล่านั้นอีกด้วยแล...(สมัยนี้คือแจกหนังสือธรรมทาน)
3. พระธรรมของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ อันสูงสุดลึกซึ้งกว้างขวางไพศาล เราจะต้องยินดีเริ่มเรียนรู้ และทำการปฏิบัติให้บรรลุถึงธรรมนั้นทั้งหมด และยังจะยินดีแจกสอนธรรมทานนั้นอีกด้วยแล...

4. พุทธภูมิอันสูงสุด เราจะต้องมีจิตมุ่งมั่นไม่ท้อถอย ต้องพากเพียรบรรลุถึงภูมิธรรมนั้นให้จนได้ (ไม่กลัว) แล...

(มหาปณิธาน 4 ข้อนี้ใช้ได้ตั้งแต่ฆราวาสไปถึง พระภิกษุ สามเณร ภิกษุณี สามเณรี จนหมด)

(9) พล–พลบารมี คือต้องมีกำลังกายใจ ฝึกโยคะ (ไล่กง) ให้ร่างกายตนแข็งแรง จิตมุ่งมั่นการบำเพ็ญรูปฌานและอรูปฌานบารมีไม่เบื่อหน่าย ไม่ท้อถอยการเกิดเพื่อที่จะสร้างสมคุณธรรม "บารมี 10 อย่าง"[1] ไปจนกระทั่งได้บรรลุพระ-อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณแล...

(10) ญาณ–ญาณบารมี ต้องศึกษาบำเพ็ญให้ตรัสรู้แจ้งในญาณนี้ (เป็นปัญญาวิมุตติ) บรรลุโลกุตรธรรมเป็นพระ-พุทธเจ้าคือต้องมีสัมมาทิฏฐิมุ่งในทางมรรคผลนิพพาน เนื่องด้วยธรรมะ "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา" ศึกษาจนรู้แจ้งแล้วว่าการเกิดคือทุกข์–การปลงได้คือผ่อนคลายกายใจ การดับความคิดปรุงแต่งได้คือนิพพาน แล้วยังจะต้องแบ่งปันไปสอนสรรพสัตว์ ให้สัตว์นั้นรู้แจ้งในสูตรศาสตร์นี้ตามไปอีกด้วยแล...

1 ทศบารมี 10 อย่าง มีตามนี้ ทาน–ศีล–ขันติ–วิริยะ–ฌาน–ปรัชญา–อุบาย–ปณิธาน–พล–ญาณ. บารมีทั้ง 10 อย่างนี้ตามพระไตรปิฎกทางฝ่ายมหายาน ซึ่งต่างกับภาษาไทยบางข้อ. แล้วปุถุชนจะบำเพ็ญบารมี 10 อย่างนี้ได้ต้องแบ่งเป็นขั้นตอนหรือเจริญได้บางอย่าง คือถนัดมืออย่างไหนชอบใจอย่างนั้นก็ทำไปทีละอย่างแล...

ธ. ธีรทาส.

บทที่ 8

บุญได้–แต่บาปอยู่. ทำบุญผสมบาปไว้.

(มองต่างมุมกัน)

พระภิกษุตี๋หุย (พระปัญญา) ดังได้สดับมาหลาย ๆ ทางว่ามีคำสอนของท่านอริยครูบาได้บันทึกพระธรรมถ่ายทอดลงมาไว้อย่างนี้ว่า สมัยหนึ่ง หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านได้เทศนาเรื่องธรรมะโลกแตก! คือสัจธรรม เป็นความจริงที่จะปฏิบัติกันไม่ได้หมดทุก ๆ คนในทันที บางคนฟังไม่ได้ บางคนไม่รู้เรื่องเลย จะเทศนาธรรมนี้ที่ไหนมักจะมีเรื่อง เพราะคนฟังถกเถียงกันเอาเป็นเอาตาย ไม่รู้เรื่อง เป็นหลักสูตรธรรมะที่จะเอาไว้ตัดสินชี้ขาดปัญหาที่ชาวโลกแทบทุกชาติทุกภาษา เขาสงสัย! เขามักจะถกเถียงโต้แย้งกัน มองต่างมุมกัน ไม่มีวันจบสิ้น.

แต่ถ้าใช้พระธรรมเทศนาสูตรนี้ เข้าไปตัดสินชี้ขาดได้ จะจบปัญหานั้นลงได้ มีวันตกลงกันได้บ้าง เช่น "บุญได้–แต่บาปอยู่. ทำบุญผสมบาปไว้" เป็นธรรมะโลกแตก! ความเห็นในธรรมะจะไม่ตรงกัน เป็นของธรรมดา ๆ

หลวงพ่อเฒ่า ขอฝากสูตรศาสตร์นี้ไว้แก่พวกเธอในธรรมสภานี้ และฝากท่านผู้ที่นับถือฉันว่าเป็นครูบา จงช่วยกันนำออกเผยแพร่ จะทำให้มนุษย์รู้แจ้งทางจิตใจ ไม่หลงงมงายในอารมณ์

เกินกว่าเหตุผลไป จงถ่ายทอดให้แก่อนุชนแต่ละรุ่น ๆ รับช่วงไป อย่าให้ขาดตอนลงได้ จะเป็นบุญกุศลสูงสุดที่จะพรรณนาให้จบไม่ได้ด้วยตัวอักษรใด ๆ ในโลกนี้แล... สาธุ !

ท่านได้พบเห็นผ่านโลกมานานปี นาน ๆ ชาติมากพอสมควร ได้พบศิษย์และบุคคลที่มีอนุสัยนักปราชญ์แท้ทางธรรม หรือปราชญ์ที่รู้แจ้งสัจธรรม รู้แจ้งกฎธรรมชาติดี คือรู้ "โลกียธรรม" และพอที่จะเข้าใจรู้ถึง "โลกุตรธรรม" ได้บ้างแล้ว ท่านเหล่านั้นมักจะมองดูสังคมโลกมนุษย์ มันช่างขัดกัน ขัดกันอย่างน่าขบขัน...เห็นมาก ๆ แล้วก็อดที่จะคิดสงสาร "โมหะชน" คือคนโลกีย์ธรรมดา ๆ ที่ยังมีโมหะบดบังสติปัญญาเบื้องสูง ตรงที่ยังไม่อาจจะเข้าใจธรรมะไม่รู้กฎแห่งกรรมวิบากที่ดีพอ ที่จะเอาตัวเองอยู่รอดในวัฏสงสารไปได้ดี

เช่นทุก ๆ วันมีแต่จะคิดการทำบุญไว้มาก ๆ มัวเมาแต่การทำบุญแบบต่าง ๆ อยู่ทางเดียว... ไม่คิดสนใจการปฏิบัติธรรมไว้บ้างเลย "เอาแต่การทำบุญ–การถือศีลไม่เอา" การปฏิบัติธรรมให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ไม่สนใจเลย... อย่างนี้เท่ากับว่าชาติหน้าได้บุญ แต่บาปนั้นก็ยังอยู่ตามเดิมนั่นเอง มันขัดกันอย่างนี้ ผู้รู้แจ้งกฎแห่งกรรมวิบากปราชญ์แท้จะขบขัน

ตอนนี้ฟังกันให้ดี หลวงพ่อเฒ่า ก็ยอมรับว่าเป็นความจริง การทำบุญ การถวายภัตตาหารเจ (มังสวิรัติ) หรือผลไม้ต่าง ๆ

แก่พระภิกษุ สามเณร ภิกษุณี สามเณรี ผู้ทรงศีลหรือนักบุญที่มีคุณธรรมในดวงจิต เพื่อสรรพสัตว์นั้น ทำอย่างนั้น ก็เพื่อที่จะให้ธรรมาณาจักรใจนี้ทรงอยู่รอด เป็นดุลถ่วงโลกให้สงบเย็นมีสันติภาพอันยาวนาน ๆ เกิดขึ้นบ้าง เป็นการทำบุญที่ถูกต้องแล้วได้บุญมาก หลวงพ่อเฒ่า ไม่เถียงเลย...แต่ภายในจิตใจของผู้ที่ทำบุญอยู่นั้น ยังงมงายในอารมณ์ ยังปล่อยให้จิตเกิด "โลภะ–โทสะ–โมหะ" มาก ๆ อยู่ในการทำบุญนั้นทุก ๆ ครั้งไปอีกด้วย (ตรงนี้...) งมงายชนจะทนฟัง–อ่านไม่ได้นะ!

คือทำบุญจริงแต่ได้ผสม โลภะโทสะโมหะ ลงไปอีกด้วย ตรงนี้จะเป็นปัญหา...ในอนาคตกาล หลวงพ่อเฒ่า ขอค้านเรื่องนี้ต่างหาก! และชี้แจงแยกธาตุให้เห็นสิ่งที่ผิดถูก สิ่งที่ดี สิ่งที่ชั่ว ให้รู้แจ้งในธรรมนั้นไว้บ้าง จะได้ปลอดภัยการทำบุญทุก ๆ ครั้งไม่ต้องผสมบาปกรรมไว้อีกด้วย อย่างนี้ต่างหาก! ถ้ายังปฏิบัติธรรมนี้ไม่ได้จงฟังไว้ก่อนให้ประทับจิตติดวิญญาณก็เป็นบุญแล้ว

หลวงพ่อเฒ่า ขอถามนักศึกษาธรรมทั้งหลายว่า การทำบุญแบบงมงายทางจิตใจการมัวเมาในการทำบุญอย่างนั้นตลอดไป จะได้บุญ จะเกิดผลบุญให้มาช่วยดับบาปกรรมได้อย่างไรกัน? หวังจะให้บุญนั้นมาช่วยการปลดเปลื้องทุกข์ภัยได้อย่างไร?

เพราะทุกข์ภัยนั้นมันก่อหวอดมาจากกรรมแห่ง "โลภะโทสะโมหะ" นั้นเอง จงคิดดูอีกที เป็นปัญหาที่ใหญ่โตไหม?

มีใครสงสัย...ข้องใจสัจภาวะธรรมนี้ไหม ? คิดเฉลียวใจตรงนี้บ้างไหม ?

หลวงพ่อเฒ่า ค้นพบตามอริยครูบาที่สอนไว้ว่า เหตุและผลมันขัดกันเอง เอามาแยกธาตุจิตดูแล้ว พบว่าต้นตอรากเหง้าของบาปกรรมเวรภัยทั้งปวงของทุก ๆ คนนั้น มันเกิดขึ้นมาจาก "โลภะโทสะโมหะ" อย่างนี้เป็นต้น จะมีใครฉุกคิด มีใครเฉลียวใจว่ามันขัดเหตุขัดผลกันในตัวเองนั้นหรือเปล่า...

เมื่อเป็นอย่างนี้ จะไม่ให้นักปราชญ์ที่รู้แจ้งกฎแห่งกรรมวิบากของโลภะโทสะโมหะ พูดกันบ้างหรือ ? เขาขบขันหัวเราะกันบ้างกระนั้นหรือ ? เรื่องนี้มีมานมนานเป็นพัน ๆ ปีแล้ว เป็นความฉลาดน้อยหน่อย ขาดความรู้แจ้งกฎแห่งกรรมวิบาก ขาดความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ จึงเกิดมีความหลงผิดสัจธรรมกรรม!

ถูกสอนผิดสืบกันลงมาอย่างผิดสภาวธรรม สอนผิดจากกฎแห่งกรรมวิบากมากเกินไป จึงทำให้คนหลงผิดงมงายในอารมณ์ ยึดถือผิดนาน ๆ ไปจนกลายเป็นวัฒนธรรม จนเข้าไม่ถึงสัจธรรม แล้วยังบดบังประตูนิพพาน

จะเกิดมีผู้รู้แจ้งในสัจธรรมบ้าง ก็หุบปากนิ่ง เงียบไป เอาตัวเองรอดไปผู้เดียว จึงขาดผู้คิดแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้อง ขาดโพธิสัตว์ผู้ที่เสียสละชีวิตกายใจคิดแก้ไขความงมงายในอารมณ์ของสังคมมนุษย์ไป โลกยังมีอริยโพธิสัตว์แล...

หรือจะพูดว่าแก้ไม่ได้เสียแล้ว เพราะว่ากรรมมีจริงๆ ดึงไม่กลับเสียแล้ว ต้องเป็นไปตามกรรมวิบากอย่างนั้นก่อน หลงผิดจนออกนอกทางไปจนไกลๆ ก็เรียกไม่กลับแล้วจนกลายเป็นอีกแบบหนึ่งไปแล้ว จนกลายเป็นประเพณี เชิงบังคับให้สยบทางใจแก้ยากมากกรรม ?

ตรงที่คนทำบุญส่วนมากยังเข้าใจการทำบุญผิด หลงผิดมากไปว่า "การทำบุญนั้น-ก็คือการดับบาป" หลงผิดไปว่า "การทำบุญนั้น-คือการล้างบาป" หลงผิดเข้าใจผิดไปว่าการทำบุญทุกๆ ครั้งนั้น ได้ดับบาปกรรม ล้างกรรมชั่วที่ตนทำไว้แล้ว อย่างนี้เข้าใจผิด พูดผิด สอนผิด ผิดสภาวธรรม ผิดกฎแห่งกรรมวิบาก จึงทำให้คนหลงผิดงมงายในอารมณ์เข้าไม่ถึงสัจธรรม

คือการทำบุญ ก็อยู่ส่วนบุญ การทำบาปก็อยู่ส่วนบาป ทำคนละที่ ทำคนละตอน กรรมวิบากส่งผลสนองตอบคนละอย่าง คนละเวลาไม่เหมือนกัน ไม่ซ้ำที่กัน พึงเข้าใจอย่างนี้จึงจะถูกต้องสัจธรรม และเป็นครูบาที่จูงนำสรรพสัตว์ ออกจากนรกวัฏสงสารแท้จริงแล...

เรียกว่าหลงผิดแบบอมตะ-อีกด้วย

"หลงผิดไปว่า การทำบุญนั้น ก็คือการปฏิบัติธรรมแล้ว

หลงผิดไปว่า การทำบุญนั้น ก็คือการล้างบาปแล้ว

หลงผิดไปว่า การทำบุญนั้น ก็คือการดับเหตุของบาปกรรมแล้ว

หลงผิดไปว่า การทำบุญนั้น ก็คือการล้างกรรมชั่วเวรภัยแล้ว

เข้าใจผิดสัจธรรม พูดผิด สอนผิดสภาวธรรมทั้งหมดเลย

แท้จริงแล้วการทำบุญ ก็เป็นขณะจิตหนึ่งคนละที

แท้จริงแล้วการปฏิบัติธรรม ก็เป็นอีกขณะจิตหนึ่งไม่ซ้ำที่กัน

การทำกรรมชั่วมันก็ชั่วอยู่ในตัวแล้วขณะที่กระทำชั่วนั้น

การทำกรรมดีมันก็ดีอยู่ในตัวแล้วขณะที่กระทำดีนั้น

เจตนาคือกรรม–ประทับจิต–ติดวิญญาณไปแล้ว

กรรมดีกรรมชั่วเป็นอนุสัยสืบภพชาติไปแล้ว อย่าสงสัย!"

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านเทศนาไว้อีกว่า เหตุเป็นเพราะว่ามีโมหะชนบางลัทธิได้กล่าวสอนกันไว้ว่า "การทำบุญนั้นก็คือการปฏิบัติธรรมแล้ว" อย่างนี้สอนผิด ผิดสภาวธรรมที่เป็นจริง ๆ ผิดแบบอมตะมาเป็นพัน ๆ ปีทีเดียวเลย

ความจริงธาตุแท้ของการทำบุญนั้นอย่างหนึ่ง และการปฏิบัติธรรมนั้นอีกอย่างหนึ่ง สองอย่างนี้ไม่เหมือนกันเลย ทำคนละที่ ทำคนละตอน ทำคนละขณะจิตไม่ซ้ำที่กันเลย จงระวัง ๆ อย่าพูดผิด อย่าสอนผิด จะเป็นบาปกรรมทางวาจา (วจีกรรม) เป็นเรื่องใหญ่โตตรงที่นักศึกษาธรรมะชั้นสูง ๆ เข้าใจผิด เข้าใจเขว... ไม่เข้าเป้าหมายสัจธรรม จะทำให้คนเข้าใจโลกียธรรมผิดแยก "โลกียธรรม" ผิดไป และเข้าใจโลกุตรธรรมในแง่เขว... เข้าไม่ถึง "โลกุตรธรรม" ได้ในที่สุด ผิดเป้าหมายประตูมรรคผลนิพพานแล...

จึงมีคำกล่าวไว้นมนานมาแล้วว่า "นักปราชญ์–กับ–ปฏิบัติธรรม" นั้น ไม่เหมือนกันเลย อย่าดูคนผิดไป อย่าเข้าใจคนผิดไป การศึกษาธรรมะจะไร้ผล เสียเวลาไปเปล่า ๆ ในชาติหนึ่ง ๆ อย่าเห็นว่าคำพูดเพียงง่าย ๆ ไม่กี่คำนี้เอง ถ้าแพร่หลายออกไปจะไปตกอยู่ในเมืองของบุคคลชนิดใด ชนชั้นไหน ? หรืออาจจะสร้างค่านิยมนานไปจนเป็นประเพณีเชิงบังคับให้สยบทางใจกลายเป็นวัฒนธรรมประจำชาตินั้น ๆ ไป จะทำให้มนุษย์หลงผิดในสัจธรรม ความหลงผิดนี้อาจจะมีอายุยืนไปเป็นร้อยปี เป็นพัน ๆ ปีก็ได้นะ ! วันนี้เป็นเรื่องเล็กน้อย แต่จะกลายเป็นเรื่องใหญ่โตในวันหนึ่งข้างหน้า ๆ ที่มีกรรมร่วมจบไม่ลงนะ !

อย่าเข้าใจผิด คือบาปกรรม ก็เป็นบาป จะอยู่ส่วนบาป. บุญก็เป็นบุญ จะอยู่ส่วนบุญ. กุศลก็เป็นกุศล จะอยู่ส่วนกุศล. การปฏิบัติธรรม ก็จะอยู่ส่วนปฏิบัติธรรม. อย่าสับสนกันเลย

สรุปพูดง่าย ๆ ก็คือต้องการให้นักศึกษาธรรมะรู้ไว้ว่า มันคนละตอน คนละเรื่อง แยกธาตุดูกรรมวิบากให้ลึกลงไปอีก จะพบว่าเพราะทำกรรมคนละที่ ทำกรรมคนละตอน หรือคิดคนละแบบ คิดคนละอย่าง เวลาทำก็คนละขณะจิต ทำแต่ละครั้งนั้นมันเปลี่ยนแปลงไป เวลามันไม่ซ้ำที่กันเลย ผลมันก็จะเกิดไม่ซ้ำที่กันเลย... จำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียว

ในพระอภิธรรมปิฎก ได้กล่าวเรื่องนี้ไว้ว่า จิตเกิดดับเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ จิตสะสมอนุสัยดีคนละตอน จิตสะสมอนุสัยชั่วคนละตอน แต่ละวันมีเจตนาคือกรรม[1] สร้างกรรมดีก็ประทับจิตติดวิญญาณไปแล้ว สร้างกรรมชั่วก็ประทับจิตติดวิญญาณไปแล้ว แต่ละครั้งไม่เหมือนกัน ไม่พร้อมกัน ไม่ซ้ำที่กัน ทำคนละวัน ทำคนละปี ทำกันคนละชาติก็มี มีได้เป็นได้

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นทางแยกจิตโลกีย์ และจิตโลกุตระอีกด้วย ถ้าไม่รู้ตรงนี้ ไม่เข้าใจตรงนี้จะไม่เข้าใจคำว่า "ตถตา" คือความเป็นมาธรรมชาติอย่างนั้น ความเป็นไปธรรมชาติอย่างนั้น ธรรมชาติเดิมแท้เป็นเช่นนั้นเอง "ตถตา" แล...

1 สมัยนี้มีเครื่องบวกเลขหรือเครื่องคอมพิวเตอร์ต่าง ๆ เปรียบเทียบให้เห็นภาพของกรรมวิบากได้ชัดเจนมาก กรรมแปลว่าการกระทำ จิ้มลงไปทีหนึ่งตัวเลขก็ออกไปแบบหนึ่ง ๆ ไม่ซ้ำกัน ทำงานแต่ละครั้งกรรมไม่ซ้ำกัน กรรมต่างกัน.

ธ. ธีรทาส.

หลวงพ่อเฒ่า ได้เทศนาย้ำความไว้อีกว่า การทำบุญนั้นก็ต้องได้บุญ ท่านไม่เถียงเลย. แล้วการทำบาปนั้น ก็ต้องได้บาปท่านไม่เถียงเลย. แล้วการเจริญกุศล คือตัดวัฏสงสาร ก็ต้องได้มรรคผลนิพพาน ท่านไม่เถียงเลย.

ขอแต่เพียงอย่าสับสน "บาป–บุญ–กุศล" ๓ อย่างนี้ไม่เหมือนกัน ต้องแยกให้ออกจากกัน ถ้าเอาไปปนเปกันยิ่งจะสับสนวุ่นวาย ไม่อาจจะพบธรรมได้ จับวาระจิตตนเองไม่ได้ไม่พบอนุสัยจิตเดิม หน้าตาดั้งเดิมของตนเองได้ แล้วจะคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ คุมจิตใจตนเองไม่อยู่ จะศึกษาธรรมะไปก็ไร้ผลในทางดับทุกข์กายใจ พระพุทธศาสนาต้องการสติปัญญาที่ใช้ดับทุกข์กายทรมานใจลงไปก่อน "นิพพาน" แล...สาธุ!

แล้วระวัง ๆ ยังมีกรรมวิบากที่ลวงตา กรรมวิบากมันผันมาในรูปที่พร้อม ๆ กันมาซับซ้อนกันก็มี แทบจะแยกไม่ออกก็มีถ้าแยกวาระจิตตนเองไม่ออก จะควบคุมอารมณ์นั้นยากมาก จะบังคับใจยากมาก จิตไม่สงบไม่อยู่ในขอบเขตที่ต้องการ เป็นเรื่องใหญ่โต คุมวิถีชีวิตคนนั้นตลอดชาติไปเลยนะ! คือถ้าคุมใจไม่ได้ จะอยู่ในโลกนี้แทบไม่ได้ บางคนจะต้องไปอยู่ในคุกในตะรางเพราะคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้นั่นเอง

แล้วระวัง ๆ จะเข้าใจผิดอีกอย่างหนึ่ง เช่นถึงคราวบุญส่งผลมาก่อน บุญสนองตอบมาก่อนก็มี. บางครั้งบาปส่งผลมาก่อนบาปกรรมสนองตอบมาก่อนก็มี. บางครั้งกุศลส่งผลมาก่อนก็มีกุศลสนองตอบมาก่อนก็มี. แยกกรรมวิบากให้ออกก่อน

เพราะว่า "บาป–บุญ–กุศล" 3 อย่างนี้ไม่เหมือนกัน เวลาส่งผลก็ต่างกัน ถ้าแยกไม่ออก จะจับจุดไม่ได้ จะทำให้งงสงสัยเรื่องกรรมต่าง ๆ จะดับทุกข์กายใจชั้นละเอียดไม่ได้ เขาจึงต้องให้มีครูคอยชี้แนะ คอยแยกกรรม คอยสอบอารมณ์กรรม-ฐานต่าง ๆ

แล้วนักศึกษาธรรมต่อ ๆ ไปถ้าคิดจะเป็นครูเผยแพร่ธรรมะเป็นครูบาสอนธรรมทานมนุษย์นั้น จะต้องสนใจฟังและศึกษา "พระสูตร พระวินัย พระอภิธรรม" ไว้บ้าง

ถ้าไม่ศึกษาพระสูตร จะไม่แตกฉานพุทธพจน์ จะไม่มีหลักฐานอ้างอิงที่ดี.

ถ้าไม่สนใจพระวินัย จะยืนอยู่ในสังคมไม่รอด ขาดความเลื่อมใสศรัทธาจิตจากปวงชน.

ถ้าไม่ศึกษาพระอภิธรรม จะไม่มีเรื่องที่จะเทศนาธรรมขยายความในพุทธพจน์ได้ออกไปอย่างกว้างขวาง คือเทศนาได้นาน ๆ

แล้วผู้ที่จะเป็นนักเผยแพร่ธรรมะ เป็นครูสอนธรรมทานมนุษย์นั้น จะต้องมีใจกว้าง เรียนศึกษาหลักธรรมของทุกลัทธินิกายฟังเหตุผลหลักธรรมของทุก ๆ ศาสนาได้ สิ่งใดเป็นประ-โยชน์ก็เก็บไว้ เปรียบเทียบสอนธรรมสืบไปแล...

สรุปง่าย ๆ การสร้างกรรมดี การสร้างกรรมชั่วต่าง ๆ นั้นจะหนีไม่พ้นคิดวันละนิดไว้ก่อน ทำวันละหน่อยไปก่อน พอ

รวม ๆ เป็นวัน ๆ บวกเป็นเดือน ๆ คูณเป็นปี ๆ มันก็โตได้มาก อย่าสงสัย !

เข้าสูตรที่ว่า "จิตตนคิด–กายตนทำ–ปากตนพูด" พอรวม ๆ วันเดือนปีรวมชาติเข้าแล้ว ตกทอดยกยอดบัญชีกรรมร่วมนั้น สืบ ๆ มานับชาติแทบจะไม่ถ้วนแต่ละคนกันแล้วนะ !

แล้วแรงกรรมวิบากอย่างนี้ มันจะผันให้มาได้สร้างกายสร้างใจ มีขันธ์ 5. แรงกรรมวิบากมันเท่ากับการสร้างบ้านหลังใหม่ มีกายใจที่ดี สร้างขันธ์ 5 ที่ดี. สร้างขันธ์ 5 ที่ชั่ว.

แล้วมันจะก่อหวอดเพาะเชื้อเกิดทางกาย เกิดทางจิต เป็นตัวเป็นตน ละเอียดหรือแข็งกระด้าง หยาบคาย หรือผันกรรมวิบากให้เป็นตัวตน ที่แสดงออกทางวาจา แสดงออกทางกายเนื้อ แสดงออกทางสติปัญญาสูงหรือต่ำ ปรุงแต่งไปถึงมีอาการ 32 อย่าง

แล้วการเกิดมาเป็นมนุษย์ได้กายเนื้อครบถ้วนดี 32 อย่างนั้น ไม่ใช่สร้างกรรมดีไว้เพียงแค่ชาติเดียว ที่เขาชอบเรียกกันว่า มีรูปร่างลักษณะดี (มีโหงวเฮ้งดี) มีวาสนาดี มีจังหวะชีวิตดี มีอายุยืนดี คือรูปสวย รวยทรัพย์ ปัญญาดี อายุยืน ไม่ได้สร้างบุญกุศลกรรมดีมาวันเดียว หรือชาติเดียว

เป็นความจริงที่นักศึกษาธรรม ส่วนมากไม่คิดเฉลียวใจว่า เพียงแค่เกิดมาชาตินี้ก็พบความจริงไม่น้อยแล้ว เช่นบางคนคิดในขณะจิตหนึ่ง แต่ไปได้ทำตามนั้นอีกขณะจิตหนึ่ง หรือคิดวันนี้ แต่ไปได้ทำตามคิดในวันพรุ่งนี้ คิดไว้ตอนเด็ก ๆ แต่พอโตขึ้นได้ทำตามคิดนั้น

หรือคิดปีนี้ แต่ไปได้ทำอีก 10 ปี. อีก 100 ปี. อีก 10 ชาติ. อีก 100 ชาติ จึงได้ทำตามนั้นก็ได้ ชาตินี้ฟังธรรมะ อีก 10 ชาติ ได้สติปัญญา อีก 500 ชาติได้บรรลุธรรมนั้นก็ได้นะ! ต้องใจกว้าง มองอย่างนี้ไว้ก่อน จึงจะพอมีทางเข้าใจสูตรศาสตร์นี้ได้บ้างแล...

เอาละ! ถ้าใครยังไม่หมด "กิเลส–ตัณหา–อุปาทาน" ดูก่อน! อย่าเพิ่งค้าน หรืออย่าเถียงพระธรรมเทศนาของฉัน จะเป็นบุญมากกว่าเป็นบาป หรือถ้าเชื่อว่าตายแล้วยังต้องเกิดอีก เพราะก่อกรรมไว้มาก ยังดับไม่หมด ต้องเกิดอีกแน่นอน ไม่เกิดทางกายก็เกิดทางจิต ยังไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร ยังเป็น "พระ-อรหันต์" ไม่ได้ในชาตินี้กันแล้ว จงฟัง หลวงพ่อเฒ่า ไว้ก่อน ไม่ขาดทุน จะไม่ผิดหวังมากนัก จงพยายามศึกษาตีแตก สูตร-ศาสตร์เรื่องกรรม 12 (กรรม 12 อย่าง) ให้พอรู้แจ้งไว้บ้าง จะไม่ต้องไปหาหมอดู ผูกดวงชะตาหรือหาผู้วิเศษให้รดน้ำมนต์อะไรเลยก็ได้แล้ว

ถ้าตีแตกเรื่องกรรม 12 อย่างนั้น[1] วันนั้นเหมือนกันกับฟ้าผ่า ฟ้าร้องเปรี้ยง! เปรี้ยง!! ลงมายังกลางสมองคนนั้นก็ว่าได้ จิตรู้แจ้งกรรม จิตสว่างไสว มองทะลุสายธารชีวิตต่าง ๆ มาก

1 เรื่องกรรม 12 อย่างนั้นมีในหนังสือธรรมวิภาค ปริเฉทที่ 2 และยังมีที่เรียบเรียงให้อ่านง่ายขึ้น เช่น หนังสือ "หลักกรรมและการเวียนว่ายตายเกิด" โดย วศิน อินทสระ. จำหน่ายที่โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย บางลำภู กทม. เล่มนี้ดีมาก ไม่มีแจกทาน (ติดต่อ จ.ม. เอง.)

ธ. ธีรทาส.

ได้กำกุญแจไว้ไขปัญหาชีวิตได้มาก และยังอาจจะได้แบ่งปันไปยังสรรพสัตว์อีกก็ได้แล...สาธุ!

สมัยหนึ่ง หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านได้เทศนาธรรมกับคณะศิษย์ไว้ว่า ท่านได้ระลึกชาติถึงหนหลัง ๆ ได้ว่า เคยเป็นครูบาสอนธรรมทานแนวนี้มาหลายสิบชาติแล้ว จนบางชาติเอื่อมระอา บางชาติก็ปลงตก เอาแต่ตัวเองรอดผู้เดียว ยอมให้เขาตำหนิติชมไม่โกรธ "ติกับชม" ติกับชมมีประจำโลกีย์

ท่านได้แต่หยุดนิ่งหลบมุมสงบ พักอยู่กับอาณาจักรแห่งความหยุดนิ่งว่าง วางเฉย ๆ ไปเลย สงบเย็นใจสุขอย่างที่สุด ไม่ขัดใจตนเอง และไม่ขัดใจผู้อื่น ๆ ใครจะพูดว่าเป็นพระบ้าเป็นพระบอ ๆ อะไร ๆ ก็ปล่อยให้เขาพูดไปจนพอใจ ท่านไม่สนใจคำพูดนั้นเลย "นิ่ง–ว่าง" สงบดีกว่า

เพราะว่าจะไปค้นหามนุษย์ที่ไหนจะให้มารับหลักธรรมชั้น "โลกุตรธรรม" นั้น หายากมาก บางเมืองไม่มีเลย ฟังแล้วจะนำเอาไปปฏิบัติได้จริง ๆ นั้นมีน้อยมาก ท่านเห็นใจมนุษย์โลกนี้มากเหมือนกัน เพราะว่าคนเกิดจากกาม แล้วจิตก็ต้องติดกาม ตายเพราะกาม "คนเกิดตรงนั้น-ตายตรงนั้น" จะสอนให้ดับกามหรือหลุดพ้นทันทีนั้นมันฝืนใจคนมาก จนกว่าเขาจะเห็นทุกข์จากกามก่อน จึงจะพอฟังธรรมนี้ได้บ้าง.

เรื่องอย่างนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าของศาสนา รู้แจ้งแล้ว ท่านมองดูสติปัญญาของมนุษย์ที่จะรับธรรมได้นั้น เปรียบเทียบเหมือนดอกบัว 4 เหล่า ที่จะพึ่งโลกุตรธรรมได้นั้นมีเพียงเหล่าเดียวส่วนอีก 3 เหล่านั้น ยังจะต้องพัฒนาภูมิธรรม ต้องฝากไว้กับ "พระโพธิสัตว์" สัตว์โลกมีกรรมจำแนกสัตว์ มีบารมีหรือกรรมดีกรรมชั่วบังคับตัวไว้มาก จังหวะชีวิตไม่พร้อมที่จะรับธรรมได้มากมาย จนกว่าจะเห็นโทษพิษภัยของกามก่อน เห็นใจสัตว์ในกามภพนี้มากที่สุด

ในวาระสุดท้ายของชีวิต หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ต้องหันกลับมาเทศนาธรรมแนวนี้อีกที เพราะท่านเสียดายว่าสัจธรรมนี้จะดับสูญไป ขาดตอนลงไป จึงได้ฝากไว้กับพวกเธอยังคุณประโยชน์ให้มนุษย์โลก พอได้มีดวงประทีปธรรม ส่องแสงสว่าง ให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ได้พบสติปัญญาทางปัญญาธรรมจักษุ เข้าช่องว่างพักพิงสงบทางใจ หรือว่าได้พบโลกธาตุที่ยังมีความสงบนิ่ง จิตหยุดความคิดปรุงแต่ง วางเฉยได้ผลที่เกิดขึ้นแก่ร่างกาย คือกล้ามเนื้อหยุดเกร็งตัว ประสาทหยุดตึงเครียดลงบ้าง สุขใจทันตาอย่างนี้ก่อน จิตว่างอย่างนี้ก่อนแล...

ฉะนั้นในอนาคตท่านผู้ใดนับถือ หลวงพ่อเฒ่า ว่าเป็นครูบา ผู้ชี้แนะแนวทางให้พบธรรม เข้าถึงอริยมรรคบ้างแล้วบัดนี้ฉันขอเตือนสติว่า ชีวิตคนเหลือน้อยแล้ว ที่จะได้มีโอกาสสร้างกรรมดีได้เป็นทุน เป็นทุนเดิมในวัฏสงสาร ถ้ามีโอกาสแล้ว

ต้องรีบด่วนจี๋ เพราะเราไม่อาจจะรู้ได้ว่าจะมีลมหายใจเข้าออกไปอีกกี่วัน กี่ปี ไม่มีใครรู้วันตาย จงตื่นขึ้นจากความฝันหวานแบบเดิม ๆ ที่ฝันหวานในการทำบุญแบบเดิม ๆ ชนิดที่ยังลูบคลำด้วย "กิเลส–ตัณหา–อุปาทาน" บ้างเถิด!

และทิฏฐิที่ยังไม่ถูกต้อง หลงงมงายในอารมณ์ ขาดความรู้แจ้งกรรมวิบากนั้น ยังเสียเวลาในวัฏสงสาร ยังไม่เข้าเป้าหมายที่แท้จริงของพระพุทธศาสนา ยังไม่ได้ไปทางดับทุกข์กาย ดับ-ทุกข์ใจที่แท้จริง ไม่ใช่มรรคผลนิพพานในที่สุด จงได้สติปัญญาธรรมจักษุกันบ้างเถิด! ทำบุญแบบเดิม ๆ ทำกันมามากแล้ว ก็ได้แบบเดิม ๆ นั้นเอง พอกันที จบกันที.

จงช่วยกันเตือนสติลูกหลาน ให้เฉลียวใจนิดหนึ่งว่า การทำบุญแบบอัตตา แบบตัวตน แบบสังคมนิยมพาไป เป็นการเมาเรื่องบุญมากเกินไปนั้น "บุญได้แต่บาปก็ยังอยู่" หลวง-พ่อเฒ่า ไม่เถียงเลย ชาติหน้าได้บุญแต่บาปนั้นก็ยังอยู่เท่าเดิมแล้วจะแก้ไม่ตกในชาติหน้า ๆ นั้นอีกเช่นกัน ที่เทศนาธรรมทั้งหมดต้องการให้รู้แจ้งตรงนี้ก่อน เป็นปัญหาระดับโลกมาเป็นพัน ๆ ปีแล้ว "บุญได้แต่บาปก็ยังอยู่" อย่างนี้ต่างหาก!

บุญได้แต่บาปก็ยังอยู่เท่าเดิม พูดง่าย ๆ แต่ฟังยากมาก... จะทำก็ยากมากนา...แต่ถ้าผู้รู้แจ้งแรงกรรมวิบากแล้ว ไม่มีใครกล้าเตือนสติกัน ไม่กล้าพูดความจริงกัน ก็จะทำให้มนุษย์หลงงมงายในอารมณ์ ไม่พบสัจธรรมที่จะดับทุกข์กายใจ หลุดพ้น

วัฏสงสารในที่สุดได้ เพราะเรื่องเมาบุญอัตตา บุญเป็นตัวตนนั้น มันทำให้สัตว์วนเวียนในภพเกิดแก่เจ็บตายจมลึกนาน ๆ ไปอยู่ทางเดียว

ถ้ายังไม่ได้สติกันตรงนี้ พระพุทธศาสนาทั้งมหายาน และหินยาน จะมีเหลือเพียงแค่โลกิยธรรม ก่อโลกิยกรรม พระภิกษุสามเณร มีไว้เพียงแค่ประกอบพิธีกรรมทางโลกีย์เท่านั้น

ส่วนเรื่องให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจดับสูญไป จะไปเทศนาเรื่อง "อนิจจัง–ทุกข์ขัง–อนัตตา–สุญตา" ก็เหนื่อยเปล่าๆ ประตูมรรคผลนิพพานก็ปิดเองโดยปริยาย หมดครูสอนกรรมของสัตว์โลกไป.

มีแต่ครูสอนให้ทำบุญด้วยอัตตา ทำบุญด้วยตัวตน เรียกว่าอัตตาบุญ "อัตตาบุญ" เพราะจิตยึดมั่นถือมั่นติดแน่นไว้ จนเป็นอุปาทาน เป็นอัตตาตัวตนชั้นละเอียด ฝังลึกไว้ในวิญญาณไปจะแก้ไม่ตกในภายหลัง ไม่ได้ดับทุกข์แต่ต้นมือ ดับทุกข์แต่หัวทีอย่างนี้ แล้วจะมีใครฟังธรรมะนี้รู้เรื่องบ้างไหม ?

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ใน มหาสุญตาสูตร ว่าการทำบุญที่มีตัว ทำบุญที่มีตน (มีตัวกูของกู) เรียกว่าอัตตาบุญ "อัตตาบุญ" จงจดจำคำนี้ไว้ก่อน ต่อ ๆไปจะได้มีทางศึกษารู้เรื่อง "อนัตตาบุญและสุญตาทาน" 3 อย่างนี้แรงกรรมวิบากไม่

เหมือนกันนะ! ขอย้ำว่าหัวใจพระพุทธเจ้าอยู่ที่ตรงนี้ "อัตตาบุญ–อนัตตาบุญ–สุญตาทาน" แล...สาธุ!

ในพระคัมภีร์มหาสมถะและวิปัสสนาญาณ ภาคสอบอารมณ์กรรมฐาน ได้กล่าวไว้ว่า ถ้านักศึกษาธรรมะได้มหาสติปัฏฐาน 4 บ้างแล้ว บุคคลนั้นจะต้องมีกรรมบังคับตัวไว้แล้วจะต้องได้ธรรมจักษุบ้างแน่นอน จิตเริ่มเปลี่ยนแปลงเห็นธรรม จะตื่นจากการหลงผิดสัจจธรรม หลงมัวเมาแบบเดิม ๆ ลงบ้างแน่นอน

ได้สติเริ่มหลีกเลี่ยงการทำบุญแบบงมงายในอารมณ์ หันไปทำบุญแบบมีสติปัญญาควบคุม ใช้เหตุผลในการทำบุญด้วยสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ทันกับเหตุการณ์ของโลกที่ไม่เที่ยง มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ๆ ต้องปรับปรุงการทำบุญตามไปด้วย จึงจะปลอดภัยในการบุญนั้น

เช่นดูตัวอย่างเครื่องใช้ไม้สอย ปัจจัย 4 ต่าง ๆ จากเมื่อ 100 ปีก่อนโน้น บางอย่างก็เปลี่ยนแปลงไป จากเมื่อ 1,000 ปีก่อนโน้น กับพันปีหลัง ๆ นี้ไม่เที่ยงเลย บางชนิดหยุดใช้ไปเลยเพราะขาดประโยชน์ ไม่ทันกับโลกเขา คือมนุษย์ใช้อาศัยอยู่รอดไม่ได้ จึงหยุดไปเองเป็นตถตา "ตถตา" ฉะนั้นการทำบุญก็ต้องระวัง ๆ ไว้ด้วย จะเป็นการทำบาปโดยไม่รู้ตัว แล้วชาติหน้าได้บุญ แต่บาปนั้นก็ยังอยู่เท่าเดิม จะแก้ไม่ตก จบกันไม่ลงตรงนี้เองแล...

บทที่ 9

พระพุทธศาสนาเข้าเมืองจีน

พระภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ได้บันทึกพระธรรมเทศนาหลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ไว้ว่า มีประวัติศาสตร์พระพุทธ-ศาสนา เข้าเมืองจีนตอนหนึ่งจารึกไว้ว่า "ท่านเอี๋ยเฮี๊ยงไท้ซั้ว" เป็นขุนนางชั้นอาวุโส ได้จารึกเรื่องราวของ พระสังฆราช-โพธิธรรม มหาครูบา อายุ 120 พรรษา (รูปภาพจับมังกร) ได้นำบาตร จีวร สังฆาฏิ และพระธรรมของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี เอามาไว้ในเมืองจีน สมัย พระเจ้าเหลียงบู้ตี่ (พ.ศ. 1067)

มีประวัติศาสตร์อยู่ตอนหนึ่งจารึกไว้ว่า คณะทูตจีน กลับจากตะวันตก ผ่านด่านทิศตะวันตก ท่านราชทูตมองไปเห็นพระสังฆราชโพธิธรรม มหาครูบา จำได้เพราะเคารพนับถือท่านเป็นศิษย์ท่านมาก่อนแล้ว แต่ทำไมสาธุคุณท่าน วันนี้เดินทางมาทางนี้ และที่มือท่านถือรองเท้าข้างเดียว (รองเท้าข้างเดียว) ยื่นมือทำนองชี้ไปทางทิศตะวันตกอินเดีย คณะราชทูตจีน หยุดลงเข้าไปนมัสการแล้วถามท่านว่า พระคุณเจ้า จะไปทางไหน ?

พระสังฆราช โพธิธรรม มหาครูบา นิ่ง! ไม่ตอบ... แต่มือที่ถือรองเท้าข้างเดียวนั้น ยกขึ้นชี้ไปทางด่านทิศตะวันตก

ไปทางอินเดีย แล้วท่านก็ไม่ตอบเป็นคำพูดออกมา อีกสักครู่สาธุคุณท่านก็จาริกจากไป ด้วยทิ้งปริศนา คือนิ่งว่าง อาณาจักรแห่งความนิ่ง กับว่างไว้แก่ คณะราชทูตจีน เป็นปริศนา...

หลังจากนี้คณะราชทูตจีน ก็เดินทางผ่านเมืองงุ่ย จึงแวะเข้าไปแสดงความเคารพ ท่านเจ้าเมืองงุ่ย แล้วทูลเรื่องที่ได้พบพระสังฆราชโพธิธรรม มหาครูบา ถือรองเท้าข้างเดียวแล้วนิ่งว่าง จึงแปลกใจมาก

ท่านเจ้าเมืองงุ่ย ตอบว่า พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบานั้น ท่านมรณภาพไปตั้ง 3 ปีแล้ว สงสัย ?

คณะท่านราชทูตจีน พอเดินทางเข้าถึงเมืองหลวง ก็ได้กราบทูลเรื่องนี้ ถวาย พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ อีกด้วย

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ตรัสว่า พระสังฆราชโพธิธรรม มหาครูบาได้มรณภาพไป 3 ปีแล้ว ฉันได้สร้างพระเจดีย์ยังได้พระราชทานนามว่าพระเจดีย์ "โคงกวง" ได้บรรจุพระศพไว้บนภูเขาฮิ้งยื้อซัว จะเป็นไปได้อย่างกระนั้นหรือ ? สงสัยมาก

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ รับสั่งให้ทหารออกไปที่ ภูเขาฮิ้งยื้อซัวเปิดพระเจดีย์โคงกวง ออกมาพิสูจน์ดู เจ้าหน้าที่ได้เปิดพระเจดีย์โคงกวงออกมาแล้ว ไม่เห็นมีพระศพของ พระสังฆราชโพธิธรรม มหาครูบา อยู่เลย แต่ได้พบรองเท้าข้างเดียวอยู่ใน พระเจดีย์โคงกวงทิ้งไว้เป็นปริศนา...

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ อุทานว่า โอ...อมิตาพุทธ! สาธุ! พระอริยเจ้า ตะวันตกอันแท้จริง พวกเราชาวจีนมองข้ามสาธุคุณท่านไปเสีย จึงได้รับสั่งให้เก็บเรื่องราวต่าง ๆ ที่ พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา จาริกไปถึงสำนักไหน ได้เทศนาธรรมไว้ที่วัดไหน มีเรื่องอะไร ๆ จารึกเก็บไว้เป็นภาษาจีน.

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ตรัสว่า พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา อายุ 150 พรรษา (รูปภาพถือรองเท้า) เป็นพระอริยโพธิสัตว์ ท่านเข้ารูปฌาน แล้วให้พวกเราบรรจุพระศพของท่านไว้ในเจดีย์โคงกวงนั้น แท้จริงแล้วท่านต้องการแสดงอภิญญาจิต "วิชาตัวเบา กายว่าง จิตว่าง" ให้พวกเราเห็น ท่านออกจากพระเจดีย์โคงกวงไปได้ทิ้งฝีมือของอริยครูบาฝากไว้ ถือรองเท้าข้างเดียวเป็นปริศนาธรรม...(ตุ๊กตาจีนมีรูปปั้นกังใส)

ถ้าสาธุคุณท่าน ไม่แสดงอภิญญาจิต "วิชาตัวเบา–กายว่าง–จิตว่าง" อย่างนี้ชาวจีนคงจะไม่รู้คุณธรรม และไม่สนใจธรรมที่ท่านสอนไว้แน่นอน. พระธรรมเทศนา ของสาธุคุณท่านนั้น ถูกต้องสัจธรรมอันสูงสุดที่แท้จริง แต่ไม่ถูกใจพวกเราทันที เท่านั้นแล...

หลวงพ่อเฒ่า ท่านเทศนาธรรมไว้ว่า พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา พอจากไปแล้ว คนจีนถึงจะรู้ว่าท่านเป็นพระอริยเจ้า

อันแท้จริง พระโพธิสัตว์ที่มุ่งหมายมาถึงแผ่นดินจีน ชาวบ้านทั่ว ๆ ไปมักจะเรียกชื่อท่านว่า ผู้ที่ตั๊กม้อโจ้วซือ ก็มี.

ตอนแรกอายุ 120 พรรษา[1] พอเหยียบถึงแผ่นดินจีน ท่านมุ่งแดนมังกร เข้าเฝ้า พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ สาธุคุณท่านได้กล่าวไว้เสมอ ๆ ว่า "จุดประสงค์การมาถึงแผ่นดินนี้เพื่อถ่ายทอดธรรมะ ช่วยโปรดปล่อยผู้ที่หลงงมงายในอารมณ์" หลงผิดสัจธรรมไป

ภายหลังทำให้นักปราชญ์ บัณฑิตชนจีนได้ตื่นตัว จากความหลงผิดในสัจธรรม ซึ่งเดิมที่เข้าใจกันว่า พระพุทธศาสนา มีเพียงแต่การทำบุญไปเกิดบนสวรรค์ ประกอบพิธีกรรมทางโลกีย์เท่านั้น ไม่ต่างอะไรกับลัทธิเทวะนิยมทั่ว ๆ ไป.

แล้วสาธุคุณท่านล้มพิธีกรรมการฆ่าสัตว์ทำบุญ ว่าเป็นบาปกรรมที่งมงายที่สุดท่านได้นำเอา "ลังกาวตารสูตร" ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาไว้ที่เกาะลังกา ถึง 3 ครั้ง เข้าเมืองจีนเพื่อยืนยันว่า ชาวพุทธแท้ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระโพธิสัตว์ พุทธสาวกทั้งหลาย มีเมตตากรุณาธรรม

1 พระสังฆราชโพธิธรรม มหาครูบา แสดงอภิญญาจิตในเมืองจีน 2 ครั้ง. ครั้งแรกตอนอายุ 120 พรรษา ท่านโยนต้นหญ้าเล็ก ๆ ลงไปในแม่น้ำกำลังไหลเชี่ยว แล้วสาธุคุณท่านกระโดดลงไปยืนลอยตัวอยู่ได้ ด้วยวิชาตัวเบา-กายว่าง. ได้โปรดพระหุยค้อ ๆ (พระสังฆปริณายกองค์ที่ 2) ตอนปลายของชีวิตอายุ 150 พรรษา ออกจากพระเจดีย์โคงกวง ถือรองเท้าข้างเดียว เป็นปริศนาธรรม...

ธ. ธีรทาส.

ไม่ได้เสพเนื้อสัตว์. การฆ่าสัตว์ทำบุญ หรือนำไปเซ่นไหว้ดวงวิญญาณผู้ตายไปนั้น ผิดหลักธรรม ผู้ตายรับแต่บาปกรรมไม่ได้รับบุญเลย. (ใครจะฟังได้ไหม? ระเบิดปรมานูพังภูเขาใหญ่?)

การฆ่าชีวิตสัตว์ให้ตายแล้วเอาเนื้อไปทำบุญนั้น มีบาปกรรมถึง 3 อย่าง (1) เป็นบาปกรรมของผู้ที่มีเจตนาการฆ่าชีวิตสัตว์ให้ตายอย่างหนึ่ง. (2) เป็นบาปกรรมของผู้ที่แนะนำเขาไปทำ บอกสอนให้ผู้อื่นๆ ไปประกอบพิธีกรรมการฆ่าสัตว์ตาย บูชาทำบุญเซ่นไหว้ทวยเทพต่าง ๆ อย่างหนึ่ง. (3) เป็นบาปกรรมร่วมของผู้ที่ยังชอบกินเนื้อสัตว์นั้น เพราะมีกรรมร่วมการสนับสนุนให้เขาไปจับสัตว์เพาะเลี้ยงสัตว์ กักขังทรมานสัตว์ ฆ่าชีวิตสัตว์ให้ตายอย่างหนึ่ง.

ศาสนาใหญ่ในอินเดียและเต๋าท่านองค์เซียนแท้จีน ก็ไม่เสพเนื้อสัตว์มาตั้งแต่โบราณ ครอบครัวชาวพุทธแท้ถือมังสวิรัติความจริงแต่ดั้งเดิมเป็นมาอย่างนี้.

พระธรรมเทศนา ของ พระสังฆราชโพธิธรรม มหาครูบาที่โต้ตอบ พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ นั้น นักประวัติศาสตร์จีนจารึกไว้ว่าเป็นการพังทลายวัฒนธรรมทิ้งมงายของจีนสืบลงมาเป็นพันๆปีทีเดียว ท่านได้แยกคำว่า "บาป–บุญ–กุศล" 3 อย่างนี้ไม่เหมือนกัน ซึ่งเดิมทีคนจีนเข้าใจว่าบุญกุศลนั้นเหมือนกัน เป็นการเข้าใจผิด "บาป–บุญ–กุศล" 3 อย่างนี้แรงกรรมวิบากเวลาส่งผลไปคนละทางไม่เหมือนกันนะ!

หลวงพ่อเฒ่า ขอเตือนสตินักศึกษาธรรมะทางนี้ ว่าอายุไม่คอยใคร ธรรมะไม่คอยใคร โอกาสทำบุญกุศลได้จริง ๆ นั้นมีน้อยมาก ต้องใช้สติปัญญาธรรมชาติจักษุควบคุมไว้บ้าง "เศรษฐีให้เงินทองเป็นทาน ปราชญ์ให้ขันธ์ 5 เป็นทาน"

แล้วยังมีการทำบุญชนิดอย่างสูงสุด การทำบุญที่ไม่ต้องออกเงิน หรือใช้ทองเลย ก็ยังมีกรรมวิธีทำบุญได้ และเป็นบุญอย่างสูงสุดอีกด้วย นั่นคือการทำบุญอย่างนี้ ๆ คือ ทุก ๆ วันคืนก่อนที่จะเข้านอนทุก ๆ คืน จะต้องมีเวลา เว้นช่องว่าง ทำการสำนึกบาป... หยุดชำระกรรมชั่ว สำนึกกรรมชั่วที่ผ่าน ๆ ไปแล้วนั้นดูบ้าง

แล้วต้องได้สติคิดหยุดทำบาปลงบ้าง หยุดก่อกรรมชั่วน้อยลงบ้าง ต้องทำอย่างนี้จึงจะมีความปลอดภัยในวัฏสงสาร การเกิดและตายเป็นปัญหาเผชิญหน้าของทุก ๆ คน อย่างนี้ต้องฝึกจิตทุกวันคืนบ้าง ใครจะไปรู้ว่าจะมีอายุ จะมีลมหายใจไปอีกกี่วันกี่ปี อย่าประมาท ผลบุญกุศลทันตาเห็นง่าย ๆ ก็คือผู้ที่ฝึกสมาธิสำนึกบาป ชำระบาปทำถูกกรรมวิธีที่ถูกสัจจภาวะธรรมแล้วจิตปล่อยวางกล้ามเนื้อหยุดเกร็งตัว ประสาทเริ่มจะหยุดตึงเครียดเบากายใจว่างลงได้บ้าง. (พระพุทธเจ้า ต้องการตรงนี้ก่อน)

ผู้ที่จะเป็นครูบาสอนธรรมทาน ต้องทำเป็นตัวอย่างก่อนเยาวชนรุ่นหลัง ๆ จะได้เห็นเป็นตัวอย่าง เจริญรอยตาม แล้วถ้าไม่มีผู้เกิด "โพธิจิต" เสียสละ กล้าพูดธรรมะ กล้าชี้คุณ

และแยกโทษของความหลงผิดงมงายในอารมณ์กันบ้างแล้ว มนุษย์จะไม่พบทางรู้แจ้งอนุสัยจิตใจ เข้าไม่ถึงธรรมชาติจิตเดิมแท้ จะนับถือพระพุทธศาสนาไปนานเท่าไรก็งมงายไปเท่าเดิม ไร้ประโยชน์ทางดับทุกข์กายใจในวัฏสงสาร วิปัสสนาปัญญาไม่เกิด ประตูมรรคผลนิพพานยังปิดอยู่

แล้วการทำกรรมดี และสอนนำผู้อื่น ๆ ทำกรรมดี มันเป็นบุญที่ดีอยู่ในตัวแล้ว คือดีอยู่ในขณะที่กระทำดีนั้นแล้ว มันมีดีเสร็จพร้อมในตัวแล้วมันประทับจิตเป็นอนุสัยเก็บติดไว้ในวิญญาณสืบภพสร้างชาติไปแล้วในตัวของผู้ทำนั้น เพียงแต่คอยวันเวลาส่งผลแรงกรรมวิบากเท่านั้น อย่าสงสัย!

แล้วการทำกรรมชั่ว ก็เหมือนกัน มันชั่วอยู่ในตัวขณะที่ทำชั่วนั้นแล้ว เพียงคอยวันเวลาเช่นกัน อย่าสงสัย!

(๑) แล้วการทำบุญเอาหน้า ทำบุญเอาไว้อวดชื่อเสียงมาก ๆ เป็นการทำบุญชั้นต่ำ ๆ เป็นโลกียบุญ จะรับผลคือวนเวียนในโลกียภพ เป็นการทำบุญของบุคคลที่ยังไม่รู้แจ้งสัจธรรม ไม่เข้าใจธรรมเบื้องสูง เขาทำกันอย่างนั้น ทำมาก่อนพุทธกาลแล้ว "โลกียบุญ"

(๒) แล้วการทำบุญที่ไม่เอาหน้า ทำบุญไม่เอาชื่อเสียงไม่อวดบุญมาก ๆ เป็นการทำบุญของปัญญาชน ผู้มีพุทธิปัญญาที่พอจะรู้แจ้งธาตุแท้ของโลกียบุญบ้างแล้ว เป็นที่สูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งเขาทำกันต่างหาก! คือบุญชนิดที่ไม่เห็นแก่ตัวมากนัก ไม่ผูกมัดวิญญาณมากนัก

(๓) แล้วการทำบุญ เพื่อปล่อยวาง ทำบุญเพื่อละกำจัดความโลภ ทำบุญเพื่อมุ่งลด "โลภะ-โทสะ-โมหะ" ของตนเองลงไปนั้น เป็นการทำบุญของบัณฑิตชน เป็นบุญอย่างสูงเลิศ เป็นชั้นปรมัตถบารมี เป็นบุญที่มีวิญญาณอิสระ เพื่อความสงบจิตเบากายใจในวัฏสงสาร เป็นบุญที่ปราชญ์ผู้รู้แจ้งโลกบุญท่านสรรเสริญมาก สาธุ!

บุญทั้ง ๓ อย่างนี้ "เหตุหว่านไว้อย่างไร ผลจะเกิดตามมาอย่างนั้น" ยกเว้นจะช้าหรือเร็วเท่านั้น ถ้าจะหาคำตอบที่ง่าย ๆ ต้องไปถามพวกที่ได้เคยมีทุกข์ใจ ที่แก้ไม่ตก ซึ่งเกิดจาก "โลภะ-โทสะ-โมหะ" คือตกนรกทางใจ

เช่นจิตคุ้มคลั่ง อารมณ์ตึงเครียด จิตร้อนรนกระวนกระวายหาความสงบเย็นไม่ได้ เงินทองมีแล้วก็ยังเหงาหงอยใจ ก็ยังแก้ปัญหาอย่างนี้ไม่ตก ไปไม่รอดด้วยเงินทอง ถ้าบุคคลที่พบปัญหาอย่างนี้มาแล้ว จึงจะพอรู้ว่าที่เขาเรียกกันว่านรก "นรกทางใจ" เช่น "นรกโลภะ-นรกโทสะ-นรกโมหะ" ของคนกลุ่มนี้มันมีพิษสงร้ายกาจแค่ไหน?

หรือไปถามบุคคลที่มีพ่อแม่พี่น้อง ชอบทะเลาะเบาะแว้งกันประจำ. หรือไปพบเจ้านาย ผู้ปกครองในการงานที่ใช้แต่โทสะนำหน้าก่อน ไม่พึงเหตุผล ถ้าไม่พบหน้าก็เอาแต่บ่นต่าง ๆ นานา พอได้พบหน้าก็ดุด่าก่อนเลย ใช้โทสะปกครองก่อน อย่างนี้

ถ้าใคร ๆ ได้พบปัญหาชีวิต จะมีความสนุก มีความสุขหรือทุกข์แค่ไหนคงจะตอบได้ดี เพียงแค่โทสะตัวเดียว ก็มีพิษสงร้ายกาจเท่านี้แล้ว นรกทางใจมีในโลกนี้แล้ว

พวกที่พบปัญหาที่แก้ไม่ตกด้วยเงินทอง ให้มาศึกษาธรรมะมักจะรู้แจ้งแรงกรรมวิบาก ได้เร็วดีกว่าพวกที่ไม่เคยพบปัญหาอย่างนั้นมาก่อน (กรรมวิธีแก้ง่าย ๆ ก่อนคือศัตรูก็คิดให้อภัยทานไป)

แล้วกรรมวิธีแก้ ป้องกันภัยนั้น มีเหลืออยู่ทางเดียวของพระพุทธเจ้า ตรัสรู้ด้วยปัญญาวิมุตติ ดับทุกข์ทางจิตใจ ต้องระวังดับเหตุของทุกข์ภัยนั้นจากต้นมือ คือ "โลภะ–โทสะ–โมหะ" ดับทุกข์แต่หัวที จึงจะพอมีทางป้องกัน บรรเทา ๆ และแก้ได้ตกในที่สุด (ถือพรหมวิหาร 4 เป็นหลักไว้ก่อน)

สรุปแนวทางสำหรับปุถุชนที่ง่าย ๆ ใช้ศีล 5 ข้อ มาเป็นข้อสอบสติปัญญาตัวเองดูก่อน สอบดูทุก ๆ คืน ว่ามีผิด มีถูกวันละกี่ข้อ อย่าโกหกตัวเอง อย่าเข้าข้างตัวเอง จึงจะพบความจริงเข้าถึงสัจธรรมบ้าง

ถ้าพอรู้แจ้งธรรมชาติอนุสัยจิตตนเองบ้างแล้ว ก็สมควรใช้สติที่มีปัญญาธรรมจักษุควบคุม ไม่หลงตื่นข่าวผู้วิเศษต่าง ๆ มากนัก และเที่ยวไปแสวงหาพุทธะภายนอกกาย ไม่ต้องค้นหา "พุทธะภายนอกกายตน" ให้เสียเวลาไปทำไม มี พระสูตรที่พระพุทธเจ้าตรัสรับรองไว้แล้วว่า "ตนเป็นที่พึ่งของตน" คือตนเป็นที่พึ่งของตนเอง ชี้ชัดเจนคือองค์ธรรมรับรองไว้แล้ว.

แล้วพุทธะนั้นจะหาพบได้อย่างฉับพลันตรงที่จิตตน "จิตคือพุทธะ" จิตคือพุทธะ จิตเป็นตัวรู้ จิตเป็นธาตุรู้ จิตที่ได้สติมีปัญญาธรรมชาติจักษุ รู้ว่าไม่เที่ยง ถ้ายึดมั่นถือมั่นมากนักเป็นทุกข์ใจทันที จิตมีความว่างเป็นพื้นฐาน ถ้าพบช่องว่างแล้วจะรู้เองแล...

มาตรงนี้ หลวงพ่อเฒ่า อยากจะขอถามว่า พวกเธอทั้งหลายยังมีจิตกันหรือเปล่า ? ยังมีจิตเป็นตัว จิตเป็นตนหรือเปล่า ? หรืออาจจะมีบางคนหาจิตไม่พบ เพราะจิตไม่มีตัวตนจิตเป็นสังขารจึงเกิดดับเปลี่ยนแปลงเสมอไป ขอฝากคำถามนี้ไว้เป็นปริศนาธรรมแล.... ?

แล้วการได้ฟังธรรมะ การได้มีโอกาสเจริญธรรมบ้างนั้นโอกาสมีน้อยมากในชาติหนึ่ง ๆ จะได้ฝึกหัดให้เป็นอนุสัย เพียงแค่ได้ฟังก็ประทับจิต เก็บไว้ติดวิญญาณสืบภพชาติไปแล้ว อย่าสงสัย ! คือวันนี้ยังทำไม่ได้ก็จริงอยู่ แต่ขอเอาบุญไว้ก่อน นั่นคือความไม่ประมาท เผื่อวันใดวันหนึ่ง พอมีทางจะรู้แจ้งอริยธรรมดับทุกข์กายใจได้ง่ายขึ้นหรือเอาไว้ชาติหน้า ๆ เป็นอนุสัย ได้บรรลุธรรมนี้บ้าง ก็นับว่าเป็นบุญกุศลแล้ว ถ้าเกิดชาติใด ๆ ได้พบธรรมนี้จะไม่เสียชาติเกิด มีแต่ให้สติปัญญาทางรู้แจ้งธรรมชาติจิต ใช้สติปัญญานำหน้าก่อน ไม่งมงายในอารมณ์อย่างไร้เหตุผลมากนัก จะไปเกิดในบ้านไหน เมืองใด ๆ มีแต่เบากายใจเข้าถึงธรรมชาตินั้นมากแล...

แล้วการศึกษาธรรมะจริง ๆ นั้น พุทธะอยู่ที่จิต ธรรมะอยู่ในกายตนมีอยู่แล้ว ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ต้องไปอยู่วัดทุก ๆ คนก็ได้ จะอยู่ในบ้านเรือนของตนก็เจริญธรรมได้ ธรรมะในกายใจตนเองนั้นให้ศึกษาแทบไม่มีวันจบสิ้น ผู้ได้สติปัญญาธรรมชาติจักษุ จงรีบฉวยโอกาสหาช่องว่างวันละนิดเดือนละหน่อย จงแสวงหามุมสงบนิ่งหาสถานที่ที่ถูกอารมณ์ บางครั้งไม่ใช่ที่วัดก็ได้ ที่บ้านเราเองบางทีดีกว่าวัดก็มี เพื่อการศึกษาฝึกเจริญ "สมถะ" ให้เกิดผลคือ "สมาธิ" สูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งคือยกจิตให้ขึ้นสู่ "วิปัสสนาปัญญา" ทั้ง 3 ขั้นตอนนั้นที่ไหน ๆ ก็ทำได้ ไม่จำเป็นจะต้องเป็นสังฆารามเสมอไป

ครั้งสมัย พุทธกาล พึ่งธรรมะพระพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ พระอรหันต์ สมัยหลัง ๆ ก็ต้องมีครูบาผู้ที่รู้แจ้ง ทางอนุสัยจิตใจดี และครูบาที่ไม่หลงงมงายในอารมณ์มากกว่าศิษย์ ครูบาต้องรู้แจ้งสัจธรรม เนื่องด้วยธรรมะ "อนิจจัง–ทุกข์ขัง–อนัตตา–สุญตา" เป็นเป้าหมาย หรือต้องหา พระคัมภีร์ พระสูตร หรือหนังสือธรรมะต่าง ๆ ที่ไม่หลงผิดสัจธรรม เอามาเป็นแผนที่ชี้แนะนำทาง จะได้ศึกษาด้วยตนเองไปพลางก็ทำได้ดี

ปัญหาขัดข้องแก่สุขภาพร่างกายมีมากมาย เช่นบางแห่งอากาศหนาวจัด บางแห่งร้อนจัด ร่างกายแต่ละคน ๆ ไม่เหมือนกัน จะปรับตัวไม่ทันกับดินฟ้าอากาศที่เปลี่ยนแปลงนั้นจะมีปัญหา

"ธาตุ 4 ในร่างกายตนปรับตัวไม่ทัน" ทำให้จิตใจไม่สงบ มีปัญหาทางกายมีมากมาย พวกนี้บางคนอยู่ในบ้านเมืองของตนเอง จะสะดวกดีกว่าไม่มีปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัยปัจจัย 4 ต่าง ๆ ไม่ขาดแคลน (สายกลางแต่ละคนไม่เท่ากัน) มีนักศึกษาธรรมะเป็นจำนวนมาก ไปไม่รอดเพราะมองข้ามเรื่องนี้ไป

จงอย่าพูด หรือดูถูก ผู้ที่ถือศีล 5 ข้อว่าเป็นของชั้นต่ำ ๆ ไปนะ! จะเป็นบาปทางวาจา (วจีกรรม) พวกเธอสอบศีล 5 ได้แล้วหรือยัง? คือการสร้างภูมิฐานให้เป็นมนุษย์อย่างมั่นคงทีเดียว

ถ้าศีล 5 ไม่สนใจ ไม่ปฏิบัติเลย บุคคลนั้นจะไปอยู่บ้านไหนเมืองใด ๆ ก็มักจะมีแต่เรื่อง ศีล 5 ไม่บริสุทธิ์ จะไปอยู่วัดไหน วัดนั้นก็จะต้องมีกรรมด้วย การออกบวชก็ไร้ผลทางบุญกุศล มีแต่จะเพิ่มเติมบาปกรรม (ทำให้วัดซวย) มากกว่าบุญ.

ถ้าศีล 5 บริสุทธิ์ได้ดีจริง ๆ บุญกุศลของบุคคลนั้น จะผันให้เห็นดูง่าย ๆ เช่น มิตรสหายสังคมชมชอบ เขาไว้วางใจเคารพนับถือว่าเป็นคนดีเป็นพลังงานของศีล หรือกรรมวิบากผลกรรมดีของศีลอย่างนี้เป็นต้น.

ถ้าเกิดมาตายลงขณะจิตที่มีศีล 5 บริสุทธิ์ดี บุญกุศลจะผันให้ได้ไปเกิดในรูปร่างกายเนื้อที่ทรงพลัง รูปสวย รวยทรัพย์ ปัญญาดี โรคภัยน้อย อายุยืน เกิดในภพภูมิที่ดีก่อน สาธุ!

ถ้ามุ่งในทางธรรมแล้ว จะได้มีสิทธิบรรลุถึง "อริยภูมิ" ได้เหมือนกัน ฉะนั้นจงอย่าดูถูกศีล 5 หรือคิดทำบาปกลั่นแกล้ง

ทำร้ายผู้ถือศีลบริสุทธิ์เขาเป็นดุลถ่วงโลกให้สงบเย็นกายใจ หรือกลั่นแกล้งนักบุญจะมีบาปกรรมหนักติดตามวิญญาณไปอย่าสงสัย!

คำว่า "ปุถุชนโพธิสัตว์" นั้น ทุก ๆ คนเจริญได้ ถ้าจะต้องการ พระวินัยสำหรับปุถุชนให้เริ่มต้นไปจาก ศีล 5 ข้อก่อน มีบางยุคชาวบ้านเขานิยมเรียกกันว่า "เป็นมนุษย์ครึ่งโลกครึ่งธรรม" ก็มี เพราะว่าปุถุชนโพธิสัตว์นั้น จะเป็นฆราวาสที่ยังครองเรือนเสพกาม แบกโลกหามภูเขาอยู่ ก็ยังถือศีลโพธิสัตว์นี้ได้ มีเพียงแค่ศีล 5 เริ่มต้นเท่านั้น

แล้วในศีล 5 ข้อนั้น ผู้ชายไม่ได้ห้ามมีภรรยา มีลูกมีเมีย. ส่วนผู้หญิงก็ไม่ได้ห้ามการมีสามี ไม่ได้ห้ามแต่งงาน เรียกว่าเจริญฆราวาสธรรมอย่างสมบูรณ์ เป็นจุดตั้งต้นของการสร้างสมบารมี (1) ปุถุชนโพธิสัตว์บารมี[1] (2) อริยโพธิสัตว์บารมี (3) มหาโพธิสัตว์บารมี (4) สูงสุดยอดคือการได้บรรลุ พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ. เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ต้องผ่าน 4 ด่านนี้มาก่อนแล... สาธุ!

---

1 ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงหนังสือธรรมชุดนี้ ธ. ธีรทาส. และ เสถียร โพธินันทะ. ได้รับโพธิสัตว์ศีลชั้นประถม ถือศีล 5 เริ่มถือมังสวิรัติหยุดวันเกิด วันพระมาก่อน มีศีล 5 ก็สอนเผยแพร่แค่ศีล 5 ไม่อวดตัวเอง ไม่ใช่ผู้วิเศษ ซึ่งทุก ๆ คนทำตามข้าพเจ้าทั้งสองนี้ได้เท่ากัน ชาตินี้คิดว่ามีบุญกุศลบารมีให้ทำได้เพียงแค่เท่านี้ สาธุ! ธ. ธีรทาส.

บทที่ 10
บุญไม่มี-บาปไม่มี-ชาติหน้าไม่มี ตายแล้วสูญหมด

อย่างนี้. ต้องอย่างนี้. เป็นอย่างนี้.
(คำตัดสินชี้ขาดที่จบกันไม่ลงมาเป็นพัน ๆ ปี)

พระภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ได้บันทึกพระธรรมเทศนาของ หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ดังได้เคยมีมาแล้วแทบจะมีทุกยุคทุกสมัย คือมีชนบางพวกพอได้มาศึกษาธรรมะเรื่องสูตรของ "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา" พอจะเข้าใจสูตรนี้ในความหมายบ้างเท่านั้น เกิดมีบางคนปัญญาโลกีย์ดีเกินไป ปัญญาโลกีย์วิ่งเร็วจนเกินไป หรือมีแต่ดิ่ง! ดิ่ง ๆ ๆ ฉับพลันมากเกินไป ไม่อยู่ในสายกลางได้ มองต่างมุม พวกนี้มักจะเข้าตำราที่เขาเรียกว่า "ปรัชญาด้วยลิ้นไม่ใช่ปรัชญาด้วยใจ" หรืออีกพวกหนึ่งที่ชอบแต่การ "แผ่เมตตากรุณาจิตเพียงแค่ลมปาก... บรรลุมรรคผลด้วยคำพูด..." พวกนี้เคยมีมาแล้ว มักจะเป็นคนเก่งทางโลกีย์มาก่อน พอเขาได้มาฟังเรียนรู้เรื่องอัตตา "อัตตา" และความหมายของ "อัตตา" คือจิตที่ยึดมั่นถือมั่นทุกสิ่งว่ามีตัวมีตน มีอุปาทานจิตยึดถือตัวตนเองเป็นใหญ่นั่นเอง พอรู้บ้างนิดหน่อยในสูตรนี้

ถัดไปพอเรียนรู้สูงขึ้นไปอีกชั้น เรื่องอนัตตา "อนัตตา" และความหมายของ "อนัตตา" พอจิตรู้แจ้งสูตรนี้ขึ้นมาอีกหน่อยว่า ไม่ใช่อัตตา ไม่ใช่ตัวใช่ตน ที่เที่ยงแท้ยืนโรงตลอดไปได้เลย คือทำนองที่ว่าไม่มีตัวตนเป็นแก่นสารไป

ถัดไปพอเรียนรู้สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกชั้น ถึงเรื่องสุญตา "สุญตา" และความหมายของ "สุญตา" คือว่าง ทุกสิ่งทุกอย่างว่าง โลกว่างในความหมายสูตรนี้ ชั้นทฤษฎีพูดกันอย่างนี้

แต่ชั้นปฏิบัติกันจริง ๆ แล้ว ต้องภายในจิต จิตที่ได้หลุดพ้นแล้วถึงจะเป็นความว่างไป ต้องจิตหลุดพ้นแล้วถึงจะเป็นความว่าง "เป็นสุญตา" ถ้าหมดอุปาทานแล้วทุกสิ่งทุกอย่างดูเป็นของว่างเป็นความว่าง เป็นจิตว่าง ชั้นสูงเขาแปลความหมายกันอย่างนี้

คือ "จิตว่าง" จะพูดให้ฟังได้ง่ายขึ้นก็คือ จิตหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ต่าง ๆ จิตเข้าช่องว่างจิตหยุดความคิดปรุงแต่งลงได้ชั่วคราว นั้นคือพบประตูนิพพานจงจดจำตรงนี้ไว้ให้ดี จะเข้าใจพุทธธรรมในที่สุดได้ถูกต้อง ไม่หลงผิดเข้าใจในแง่เขวไป แล้วจะหลงเข้าดงอาตมัน บูชาหลงใหล "อาตมัน" ไป บูชาอัตตา ตัวตนชั้นละเอียดผิดพุทธประสงค์ไป เป็นการบูชาศาสนาเทวนิยมไป "อาตมัน" เป็นศาสนา "เทวนิยม" แต่พระพุทธศาสนาที่แท้จริงเป็นอเทวนิยม คือ

"อเทวนิยม" คืออนัตตานิยม "อนัตตา–สุญตานิยม" แยกเป้าหมายกันตรงนี้ คือนิพพานนิยมแล... สาธุ!

ต่อไปนี้มักจะมีเรื่องใหญ่โตตามมา คือพวกที่พอรู้เรื่องความหมายของ "อัตตา–อนัตตา–สุญตา" เข้านิดเดียวเท่านั้น ก็คิดว่าตนเองรู้หมดแล้ว ตนเองได้บรรลุถึงธรรมนั้นแล้ว ก็ชอบพูดโบ้งบ้างออกไปเลย พูดในเรื่อง "อัตตา–อนัตตา–สุญตา" ทั้ง ๆ ที่ตนเองเพียงแค่รู้เท่านั้น ยังไม่ได้บรรลุถึงธรรมนั้นเลย.

ในอรรถกถาของมหาสุญตาสูตร เขาเรียกกันว่า พวกโคถึก พวกควายเปลี่ยว มีกำลังมาก ผูกเชือกเอาไว้ไม่อยู่ เชือกกี่เส้นขาดหมด ใครจะห้ามไม่อยู่

ถ้าปากเขาไม่ได้พูดออกไปตามใจคิด หรือถ่ายเทอารมณ์นั้นออกไปแล้ว คงจะแน่นท้องหรือจุกอกตาย หรืออกแตกตายไปก็ว่าได้

เพราะว่าปัญญาโลกีย์วิ่งด่วนจี๋ เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างเห็นว่าไม่มีตัวตน เป็นของว่างไป ถ้าพูดกันอย่างนี้ ตายแล้วก็ต้องสูญหมดเลย ออกไปทางโน้นเลยนา... ขอให้จิตว่างเสียอย่างเดียวเท่านั้นตายแล้วก็สูญหมดไปเลย กรรม?

แล้วยังมีบางคนปัญญาโลกีย์ วิ่งเร็วกว้างไกล ๆ ขึ้นไปอีกว่าอย่างนั้นก็ต้องว่า "บุญไม่มี–บาปไม่มี–ชาติหน้าไม่มี–ตายแล้วสูญหมด" ออกนอกวงไปทางโน้นเลยเชียวนะ! ทั้ง ๆ ที่

ตนเองก็ยังไม่บรรลุธรรมถึงชั้นจิตหลุดพ้น จิตยังไม่หลุดพ้นจากแรงกรรมวิบากไปได้เลย หรือตามที่พูดออกไปนั้นได้เลย ยังเป็นปุถุชน.

แล้วพวกโคถึกเหล่านี้มักจะชอบเรื่อง "อนิจจัง-ทุกข์ขัง อนัตตา–สุญญตา" เสียอีกด้วย และมักจะเป็นคนเก่งทางโลกย์ มีปัญญาโลกีย์ดีมาก ซึ่งพวกนี้มีเกิดขึ้นได้ทุกสมัย ปลงตกไว้ยิ้มต้อนรับได้เลย

ถัดไปอาจจะเกิดมีพวก "จิตว่าง–อันธพาล" จิตว่างอันธพาล พวกนี้มักจะเป็นคนพูดเก่ง เถียงเก่ง ชอบโต้แย้งหลักธรรม แต่ตนเองยังปฏิบัติธรรมไม่เก่ง หรือแทบจะไม่ได้ปฏิบัติธรรมนั้นเลย บางคนศีล 5 ก็ยังถือไม่ได้เลย. ฉะนั้นจงระวังๆ ตราบใดที่ยังมีการเทศนาสอนธรรมเรื่อง "อัตตา–อนัตตา–สุญญตา" กันอยู่แล้ว จะต้องมีคนพวกนี้เกิดบ้างแน่นอนเป็นของคู่กัน ที่แก้ไม่ตก เป็น "ตถตา" คือมันเป็นมาธรรมชาติอย่างนั้นเป็นไปธรรมชาติอย่างนั้น หรือธรรมชาติเดิมแท้เป็นเช่นนั้นเอง ปลงใจไว้ก่อนได้เลย

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) จับเอาพวกโคถึกเหล่านี้มาแยกธาตุจิตดูแล้ว จะพบว่ามีอนุสัยตรงที่ไปเข้าใจผิด เข้าใจในแง่เขว...มีอยู่ 3 ประการ พบในอนุสัยจิตของชนกลุ่มนี้ จงตีแผ่ออกไปให้อ่านพึงดูเหตุผลไว้ก่อน บางทีอาจจะเป็นคุณประโยชน์แก่การศึกษาธรรมแก่คนรุ่นหลัง ๆ ได้บ้าง (แจกธรรมทาน)

(1) คำว่า "บาป" บาปไม่มี...หรือบาปนั้นไม่มี... ตรงนี้ถ้าใช้วิจัยโพชฌงค์ เอาเข้าไปจับแล้วแยกธาตุดู คือวินิจ-วิจัย ด้วยเหตุผลทางพุทธิปัญญา จะพบว่าเขาเป็นคนโลกีย์เป็นปุถุชน แต่ไปเอาคำพูดของชาว "โลกุตระ" ไปใช้

คือเอาคำพูดของชั้น "โลกุตรธรรม" ไปพูดเลย ไปตีความหมายเอาตรงที่ว่า บาปนั้น "บาปนั้นก็ไม่มีตัว–บาปไม่มีตน" แปลความตรงนี้ว่าบาปก็ไม่มีแก่นสาร ไม่เที่ยงแท้ไม่ยั่งยืนโรงได้ตลอดไป จะเป็นบาปอะไร ๆ ทำนองว่าถึงที่สุดแล้วก็คือเป็น "อนัตตา" ไปหา "สุญตา" เลย อะไร ๆ ก็เป็นอนัตตา อะไร ๆ ก็เป็นสุญตาไปเลย ถึงที่สุดแล้วก็จะหนีไม่พ้นคำว่า "ว่าง–ว่าง" เช่นเคย.

ฉะนั้นจงระวัง ๆ พวกปุถุชนคนโลกีย์ จิตว่างอันธพาลมักจะชอบเอาคำพูดเหล่านี้ไปใช้เสมอ ๆ ทั้ง ๆ ที่ตนเองยังไม่บรรลุธรรม ยังไม่หลุดพ้นเลย ขณะที่พูดนั้นจิตก็ยังวุ่น จิตไม่สงบจิตไม่ว่าง บางคนศีล 5 ยังสอบตกเลย กรรม!

(2) คำว่า "บุญ" บุญไม่มี...หรือบุญนั้นไม่มี... ตรงนี้ถ้าใช้วิจัยโพชฌงค์ เอาเข้าไปจับ แล้วแยกธาตุดูคือวินิจ-วิจัยด้วยเหตุผลทางพุทธิปัญญา จะพบว่า เขาเป็นปุถุชนคนโลกีย์แต่ไปเอาคำพูดของชาว "โลกุตระ" ไปใช้

คือเอาคำพูดของชั้น "โลกุตรธรรม" ไปพูดเลย ไปตีความหมายว่า "บุญนั้นก็ไม่มีตัวตน" ไม่มีแก่นสาร ไม่เที่ยงไม่ยั่งยืนโรงได้ตลอดไป บุญอะไร ๆ ถึงที่สุดแล้ว ก็เป็น "อนัตตา" ไปหา "สุญตา" เลย ถึงที่สุดกันแล้ว ก็จะหนีไม่พ้นคำว่า "ว่าง–ว่าง" เช่นกันเอย.

ฉะนั้นจงระวัง ๆ พวกจิตว่างอันธพาล มักจะชอบจำเอาคำพูดเหล่านี้ไปใช้เสมอ ๆ ทั้ง ๆ ที่ตนเองก็ยังเป็นปุถุชน ยังไม่บรรลุธรรม ยังไม่เป็นพระอรหันต์ ที่หลุดพ้นบาป และหลุดพ้นบุญไปได้รอดเลย

ขอสรุปความตัดสินชี้ขาดทั้งสองข้อ ที่พูดว่า "บาปและบุญไม่มี" บาปและบุญไม่มีนั้น หลวงพ่อเฒ่า ขอตอบแก้ความไว้ว่า พูดถูกต้องมาในชั้นของ "โลกุตรธรรม" ชั้นสูง ที่สุดภาษาโลกีย์จะต้องใช้พูดแบบนั้นไป เป็น "ตถตา" มันเป็นมาธรรมชาติอย่างนั้น เป็นไปธรรมชาติอย่างนั้น ธรรมชาติเดิมแท้เป็นเช่นนั้นเอง. แต่จะต้องเป็นชั้น "พระอรหันต์" ท่านพูด หรือชั้น "พระพุทธเจ้า" ท่านตรัส เพราะว่าจิตของท่านหลุดพ้นไปแล้ว จิตท่านว่างเป็นพื้นฐาน "บาปและบุญ" จึงไม่มี

คือท่านไม่ได้ยึดติดบาป และไม่ยึดติดบุญแล้ว จิตท่านหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งบาปและบุญไปแล้ว หรือจิตหลุดพ้น

ไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์แล้ว ท่านจึงบอกตรง ๆ ว่าสำหรับท่านนั้น บุญไม่มี บาปไม่มี เพราะจิตว่างหมด จึงพ้นบุญจึงพ้นบาป หลุดพ้นไปแล้ว อย่างนี้ๆ พอจะฟังรู้เรื่องกันได้บ้างไหม ? (50% รู้เรื่องก็พอแล้วพระพุทธศาสนายังพอมีอยู่บ้าง)

เอาละ ! ตรงนี้มักจะเกิดเรื่องใหญ่โตตามมา ทำให้คนเข้าใจผิดคือจงระวัง ๆ คำพูดอย่างนี้ ใช้ได้เฉพาะคน ถูกต้องเฉพาะคน... ถูกต้องเฉพาะที่...คือผู้พูดนั้นอย่างต่ำจะต้องเป็นพระอรหันต์ก่อน เป็น "พระอรหันต์" พูดเอง

ถ้าปุถุชนคนโลกีย์พูดแล้วผิดหมด เพราะว่าตนเองยังไม่บรรลุธรรม ยังไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร เป็นคำพูดที่สงวนลิขสิทธิ์ก็ว่าได้ สงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับพระอรหันต์พูด พระพุทธเจ้าตรัสเองเท่านั้นแล... (อย่าสงสัย ?)

ตรงนี้เอามาผ่าหัวใจปัญหาแยกธาตุดูอีกที จะพบว่า จิตของพระอรหันต์ท่านเห็นอย่างนั้นจริง ๆ เพราะว่าจิตของ "พระ-อรหันต์" หรือจิตของ "พระพุทธเจ้า" นั้น ท่านหมดอุปาทานไปแล้ว ท่านดับอุปาทานจิตได้หมดแล้ว จิตท่านว่างเป็นพื้นฐานแล้ว จิตท่านว่างจากกิเลสตัณหาอุปาทานเป็นพื้นฐานแล้ว

ถ้าใครถามท่านก็บอกตรง ๆ ออกไปจากจิตใจที่เห็นอย่างนั้นไม่มุสาเลย ไม่พูดโกหกผู้อื่น ๆ เลย และก็ไม่โกหกตัวเอง ปากกับใจตรงกันหมดเลย ก็ต้องบอกตรง ๆ ไปอย่างนั้น ขอให้จดจำ

ตรงนี้ไว้ให้ดี "ปุถุชน กับ อริยชน" จะแยกกันตรงนี้ ภูมิจิตของปุถุชนกับพระอริยเจ้า แยกกันตรงนี้แล...

ถ้าจะพูดให้ศิษย์โง่ฟังออกได้ง่ายขึ้นหน่อย ก็จะต้องพูดว่า "พระอรหันต์" จิตของท่านบรรลุธรรม จิตท่านหลุดพ้นไปแล้ว จิตของพระอรหันต์ท่านไม่มีอุปาทาน ไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า "บุญและบาป" เป็นตัว เป็นตน ที่เที่ยงแท้ยืนโรงตลอดไปอย่างนี้เป็นต้น จึงพูดว่าไม่มี คำว่าไม่มีบาปและบุญเป็นอย่างนี้ จึงไม่มีเฉพาะผู้ที่จิตหลุดพ้นแล้วเท่านั้น (ระวังๆ ตรงนี้)

ผู้ที่จิตหลุดพ้นแล้ว มองเห็นว่า "บาปและบุญทั้งปวงว่างไม่มีที่อยู่" เพราะภายในจิตของพระอรหันต์ท่านว่างเป็นพื้นฐาน จิตว่างอย่างนี้ ท่านตอบว่าไม่มี เฉพาะตัวท่านเองต่างหาก! (สงวนลิขสิทธิ์คำพูดนี้ ใช้เฉพาะผู้ที่หลุดพ้น)

ใน มหาสุญตาสูตร ภาคอรรถกถา ได้กล่าวไว้ว่า "พระเจ้าลี้ชี่หมิน ฮ่องเต้" ต้องยอมจำนน "พระถังซำจั๋ง" แล้วได้คัดเลือกนักปราชญ์ 1,000 องค์ ตั้งกองแปล พระคัมภีร์มหาปรัชญาปารมิตาสูตร (สุญตาสูตร) 600 ผูก ก็ตรงคำพูดดังต่อไปนี้

พระถังซำจั๋ง ถวายพระพรว่า จิตของพระอรหันต์นั้น ท่านหลุดพ้นไปจากกระแสของบุญ จิตพระอรหันต์นั้น ท่านหลุดพ้นไปจากกระแสของบาป. จิตหลุดพ้นบุญและหลุดพ้นบาป

หมดแล้ว ปัญญาเบื้องสูงของพระอรหันต์นั้นคือ "โลกุตร-ปัญญา" ท่านจึงมองเห็นทะลุไปว่า "ไม่มีบุญ และ ไม่มีบาป" อยู่เป็นตัวเป็นตน จิตพระอรหันต์ท่านว่างเป็นพื้นฐาน บาปและบุญจึงไม่มีที่เกาะเกี่ยวไว้อีกแล้ว จิตว่าง จึงอยู่เหนือบุญ จึงอยู่เหนือบาป พระพุทธศาสนาจึงไม่ใช่ศาสนาเทวนิยม[1]

ต่อไปนี้ หลวงพ่อเฒ่า (คิมสิ่วเซียนซือ) พูดเองนา! ในเมื่อพระเจ้าลีซีหมิน ฮ่องเต้ ยังจำนน พระถังซำจั๋ง ด้วยพระ-ธรรมเทศนาอย่างนี้ เป็นเพราะว่า จิตของ พระเจ้าแผ่นดินในยุคนั้น ภาษาธรรมะเรียกว่า ยังมีอุปาทานมากเกินไป ยังหลงบุญ ยังหลงติดบุญ จิตจึงต้องปรุงแต่งพัวพันในเรื่องการบุญ เป็นโลกียธรรม เมื่อเป็น "โลกียธรรม" แล้ว ก็จะต้องก่อแต่โลกียกรรมมีแต่จิตวุ่น–จิตไม่ว่าง จำตรงนี้ไว้ให้ดี

เมื่อก่อแต่ "โลกียกรรม" แล้วผลของโลกียกรรมวิบากนั้นทำให้จิตเกิดดับ คือ ต้องเกิดแก่เจ็บตายเป็นทุกข์ ต้องวนเวียนปรุงแต่งในโลกียภพ เป็นวัฏจักรใน "โลกียภพ" ตรงนี้โลกียชนยังสงสัยไม่เข้าใจกันมาก.

นักปราชญ์ทางแยกธาตุจิต ตั้งแต่โบราณสืบ ๆ ลงมามีความเห็นตรงกันมากว่า โลกียกรรมจะดีสูงเลิศเพียงใด ในระยะ

1 พระพุทธศาสนาจึงไม่ใช่ศาสนาเทวนิยม. ซึ่งศาสนาอื่น ๆ เป็นเทวนิยมหมด. ซึ่งเดิมทีพระเจ้าแผ่นดินเข้าใจว่า พระพุทธศาสนาก็คือเทวนิยม (ซึ่งก่า) เหมือนศาสนาทั่วไป.

ธ. ธีรทาส.

ยาวนาน ๆ ก็คือทุกข์ทางใจอย่างหนึ่ง ทุกข์ที่สลัดไม่หลุดจากจิตใจได้ง่าย ๆ นักเป็นเหตุผลอย่างหนึ่ง จงฟังไว้ก่อน พอถึงวันจนมุมมีทุกข์ใจที่ดับไม่ได้ จึงจะเห็นธรรมะนี้ว่าถูกต้องที่สุด เป็นสัจธรรมแท้ที่ดับโลกิยธรรม–เข้าโลกุตรธรรมนิพพานแล...

หลวงพ่อเฒ่า เห็นว่าเกิดเป็นคน จะยากดีมีจนทุก ๆ ชีวิต ในบางโอกาสจิตต้องการพัก จิตสงบเย็น จึงจะอยู่รอดในโลกนี้ได้ และในบางโอกาสก็ไม่ต้องการเรื่องบุญ บุญชนิดที่มันพัวพันจิตใจไว้แน่นก็มี บางวันในบางขณะจิตของมนุษย์เราจะต้องการพัก เข้าช่องว่าง จิตหยุดการคิดปรุงแต่งทั้งปวงก็มี (จดจำตรงนี้ไว้สำคัญมาก)

ภาษาธรรมว่า ต้องการดับอุปาทาน แต่ถ้ามัวแต่ก่อโลกิยกรรมมาก ๆ ไป จะมีผลแห่งกรรมวิบากนั้น เล่นงานเข้าแล้วจะแก้ไม่ตกทางจิตใจ คือจะดับอุปาทานจิตนั้นไม่ได้ คือดับความยึดมั่นถือมั่นนั้นไม่ลง จนเป็นทุกข์ทรมานกายใจ บางคนมีตลอดชีวิต หรือดับความนึกคิดที่ไม่ต้องการ ดับความชั่วร้ายที่มารบกวนจิตใจไม่ลง มีแต่จิตฟุ้งซ่านทำให้หงุดหงิดเสียอารมณ์ หรือจะว่าเป็นโรคประสาท เป็นทุกข์ใจชั้นละเอียด มีอยู่ในตัวตั้งแต่คนขอทานถึงเศรษฐี พระราชา มีนรกอย่างนี้ เพราะขาดความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจจึงดับทุกข์นั้นไม่ได้สิ้นเชิง อย่าสงสัย!

แต่ชาวโลกีย์พอทุกข์ลดน้อย เขาก็ว่าสุขแล้ว จริง ๆ แล้วยังไม่หลุดพ้นทุกข์ได้สิ้นเชิง พูดภาษาง่าย ๆ ก็คือกรรมนั้นมัน

มีจริง กรรมนั้นมันทำให้เราหลง ขาดสติปัญญาในการควบคุมอารมณ์ ที่จะสลัดให้หลุดออกไปจากกระแสกรรม กระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ (อารมณ์ทางโลกีย์) มันเกิดขึ้นมาพัวพันทางจิตใจไว้แน่น จนทำให้เป็นทุกข์ทรมานกายใจ ของมนุษย์ทุกชาติทุกภาษา อย่าสงสัย! ในวัฏจักรกรรมอย่างนี้เลย

หลวงพ่อเฒ่า แยกธาตุดูแล้ว ตรงนี้ต้องโทษบุญนั้นก่อน คือบุญนั้นเป็นโลกีย์ ถ้ามีบุญมากเกินไปแล้ว บางคนสังขารรับไม่ไหวจนกลายเป็นทุกข์ไป หรือบุญนั้นมีมากเกินตัวไป แต่ตัวไม่มีศิลปในการใช้บุญบ้างแล้ว บุญจะเล่นงานตนเอง จงระวังๆ ต่อให้เป็นมหาเศรษฐี มีสมบัติเงินทองเต็มยุ้งฉาง ก็ยังมีโทสะกระวนกระวายใจ ยังเป็นโรคเส้นประสาทได้ ต่อให้เป็นพระ-ราชามีอำนาจล้นฟ้า ก็ยังตกนรกขุมนี้ได้ บางทีถึงกับต้องฆ่าตัวตายไปก็มี

กรรมทั้งหมดนั้นเป็นผลจากก่อโลกียกรรม เป็นวิบากของโลกียกรรม มันเล่นงานทำเอาจนกล้ามเนื้อเกร็งตัว แล้วประสาทก็ตึงเครียดไม่มีเวลาหยุดพัก จิตไม่เข้าช่องว่าง คือนรกในอก นรกในโลกนี้ ต้องเห็นธรรมอย่างนี้ จึงศึกษาธรรมพอมีทางรู้เรื่องเอาไปใช้ได้ประโยชน์ทันตาเห็น พบสวรรค์ในจิตใจมากแล...

นรกในอกนั้น พระพุทธเจ้า ตรัสไว้แก่พระสารีบุตร ให้แก้ด้วยกรรมวิธีอย่างนี้ "จงทำวิปัสสนาปัญญาสูงจนทำให้ขันธ์ 5 ว่างแล้วทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด" คือทำลายอุปาทาน

ใน ขันธ์ 5 ลงได้ก่อน แล้วทุกข์กายใจจะเริ่มแตกดับสลายตัวไปเอง มีทางนี้อยู่ทางเดียวที่จะพบประตู "นิพพาน" ได้อย่างฉับพลันแล ... สาธุ!

(๓) คำว่า "ชาติหน้าไม่มี" หรือชาติหน้า ๆ นั้นไม่มี... เป็นเรื่องใหญ่โตที่ถกเถียงกันลงมาเป็นพัน ๆ ปีแล้วก็จบกันไม่ค่อยจะลง. มีบางคนชอบพูดว่า "ชาติหน้าไม่มี–ตายแล้วสูญหมด" มีเพียงแค่พ่อแม่ทำให้เกิดแล้วก็ตาย เกิดและตายเพียงชาติเดียวเท่านั้น

ตรงนี้ถ้าใช้พุทธิปัญญาเข้ามาจับแยกธาตุดู วินิจ–วิจัยดูอีกทีแล้วจะพบว่า "ปุถุชน–กับ–อริยชน" ต่างกันตรงนี้ คือถ้าเป็นปุถุชนคนโลกีย์ และยังขาดธรรมชาติจักษุในเรื่อง "วิญญาณศาสตร์ และวัฏศาสตร์" ไม่รู้กฎแห่งกรรมวิบากที่ถูกต้องดีแล้ว ย่อมจะสงสัยเป็นของธรรมดา ๆ ต้องมีความเห็นอย่างนั้น คนแบบนี้มีมากมาย แล้วมักจะเป็นพวกคนที่ไม่กลัวการทำบาปไม่กลัวกรรมต่าง ๆ อีกด้วย

พวกนี้มักจะชอบพูดว่า "ชาติหน้าไม่มี–ตายแล้วสูญ-หมด" อย่างนี้คือคนโลกีย์ แต่ไปเอาคำพูดของชาว "โลกุตระ" ไปใช้ ไปพูด เพราะภาษาพูดมันมีน้อย คำพูดอย่างนั้นมันถูกเหมือนกัน แต่ต้องมีขั้นตอน คือถูกเฉพาะคนพูด ถูกเฉพาะที่พูด ... (สงวนลิขสิทธิ์ในการพูดอีกด้วย)

พูดง่าย ๆ ถ้าเป็น "พระอรหันต์" แล้ว พูดอย่างนั้นไม่ผิด เพราะท่านพูดตรง ๆ ปากกับใจตรงกัน ออกไปจากจิตใจ สำหรับของท่านว่า "ไม่มีชาติหน้าแล้ว–ตายแล้วท่านสูญหมด" ท่านบอกตรง ๆ ไม่โกหกตัวเอง ไม่โกหกผู้อื่น ๆ สำหรับพระอรหันต์ท่าน "ไม่มีชาติหน้าแล้ว–ตายแล้วท่านก็สูญหมด" บอกความเป็นจริงว่า หมดชาติขาดภพ "นิพพาน" แล้ว ไม่ต้องเกิดดับอีกแล้ว

จิตพระอรหันต์ ท่านว่างเป็นพื้นฐาน จิตท่านไม่ยึดมั่นถือมั่นเรื่องของ "อดีต–ปัจจุบัน–อนาคต" ท่านดับไม่เหลือ ดับไม่เหลือได้ตามที่ต้องการแล้ว ซึ่งปุถุชนดับอย่างนั้นไม่ได้หมด ท่านสูญจากกิเลส – สูญจากตัณหา – สูญจากอุปาทาน – กรรมแห่งวัฏสงสารขาดตอนลงหมดแล้ว จึงไม่มี ไม่เกิดอีกแล้ว อย่างนี้จะพอมีทางฟังกันรู้เรื่องได้บ้างไหม ?

แล้วจงบอกเขาไปได้เลยว่า ถ้ายังเป็นปุถุชนคนโลกีย์ ยังมีกิเลสตัณหาอุปาทานหรือศีล 5 ก็ยังถือไม่ได้เลย อย่าสงสัย! ยังจะต้องเกิดอีกแน่นอน ไม่เกิดทางกาย ก็จะต้องเกิดทางจิต อย่าสงสัย ! จงจดจำคำเทศนานี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียว ถ้าใช้สูตรนี้ตัดสินชี้ขาดปัญหา การเกิดและตาย ชาติหน้า บุญ และบาป แล้วพอมีทางที่จะตกลงจบกันไว้ทีก่อนได้หุบปากเงียบ ไม่ต้องถกเถียงกันเลย นั่นยังพอมีสติปัญญาตีแตกสูตร เกิดและตายได้บ้างแล้ว

แล้วจงระวังๆ ให้ดีจะเกิดนักฉวยโอกาส นักเล่นกล เก่งมายาโกง นักเลี่ยงบาลี นักหลบหลีกธรรมวินัยเก่งๆ คือ "พระ-อรหันต์ปลอม" พระอริยเจ้าจอมปลอม คือพวกที่ฉลาดในการพูดจา เก่งทางจิตวิทยา ฉลาดในการยืมคำของพระแท้ "พระ-อรหันต์แท้" หรือขโมยเอาคำพูดของ "พระอรหันต์แท้" พระจริงๆ เอาไปใช้พูด เรื่องนี้ได้มีมาแล้วในครั้งพุทธกาลโน้น และยังจะต้องมีเกิดขึ้นได้ทุกสมัย คือปุถุชนถ้าคิดจะขี้โกงกันแล้ว เขาว่าพูดเก่งทำเก่งกว่าพระอริยเจ้ามากมาย

แล้วมีตำราให้ดู พระอรหันต์ปลอม พระอริยเจ้าปลอม เอาแบบง่ายๆ ถ้าท่านบรรลุถึงธรรมเป็น "พระอรหันต์จริง" พระอริยเจ้าแท้จริงๆ นั้น จิตท่านมีคุณธรรมสูง รู้อริยวินัยดี ไม่ต้องสอนเรื่องอริยวินัยแล้ว ท่านไม่เป็นพวกจิตว่างอันธพาล หรือนำคนไปก่อเวรกรรมไม่ทำให้สัตว์วนเวียนอีกแล้ว. กลัวบาปกรรม!

พระอรหันต์จริง พระอริยเจ้าแท้ ถ้าท่านมุ่งพุทธภูมิสูงขึ้นไปอีกนั้น ท่านเจริญโพธิสัตว์ธรรม ท่านมีหลักธรรม "พรหมวิหาร 4 ประการ" เป็นอุดมคติทางใจ จะพูดจะสอนก็เป็นแต่เรื่อง "ชี้บาป–แยกบุญ–บอกทางกุศล"

หรือสูงยิ่งขึ้นไปอีก ท่านจะ "ชี้อัตตาบุญ–แยกอนัตตาบุญ–บอกสุญตาทาน" ให้มนุษย์รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ จะได้

ดับทุกข์กายใจในวันหนึ่ง ๆ ได้บ้าง ท่านเอาแต่ประกาศสอนธรรมะไม่เอาเรื่องไร้สาระ

พระอริยเจ้า รู้แจ้งสัจธรรมแล้ว ท่านจะเทศนาธรรมเรื่องอะไร ๆ แต่จะต้องเข้าเป้าหมาย เนื่องด้วยเรื่อง "อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา" ไม่ทำให้สัตว์หลงงมงายในอารมณ์จนไม่พบสัจธรรม ชี้ไปที่ลดอัตตาไปสู่อนัตตา-ลดได้มากเท่าไร ๆ สุญตาก็จะเข้ามาแทนที่เท่านั้น ดังคำกล่าวไว้ของอริยครู ท่านว่า "สังสารวัฏกับนิพพาน อยู่ในที่เดียวกัน" พระอริยเจ้า ท่านปลงตกมากแล้วจิตว่าง วางเฉย สำรวมมากกว่าพูด ไม่หลงติดในลาภยศ หรือแย่งชิงวัตถุในโลกนี้แล้ว

หรือจะเข้าตำราของท่านมหาอริยปราชญ์เอกจีน "เหลาจื๊อ" ได้กล่าวไว้ว่า "คนรู้ไม่พูด-คนพูดไม่รู้" คำพูดนี้ยังเป็นอมตะอยู่ทุกสมัย "คนรู้ไม่พูด-คนพูดไม่รู้"

จงระวัง ๆ อย่าจำเอาไปพูดผิด อย่าสอนผิด จะทำให้คนหลงผิด แล้วงมงายในอารมณ์ไปจนวันตาย ตกนรก เป็นบาปกรรมทางวาจา (วจีกรรม) ของผู้ที่พูดนั้น อาจจะสืบไปเป็นพัน ๆ ปีก็ได้

ถ้าพูดถูกสอนถูกต้องสัจธรรม ให้มนุษย์รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจดับความงมงายในอารมณ์ได้ เป็นบุญของผู้ที่ถ่ายทอด

สัจธรรม ทางวาจา (วจีกรรม) นี้จะทำให้คนขึ้นสวรรค์สูงขึ้นไปพบทางกุศล มรรคผลนิพพานสืบไปเป็นพัน ๆ ปีก็ได้.

ความจริงแล้ว เรื่อง "บุญและบาป" นั้น เขาพูดกันเพียงชั้นโลกียภูมิเท่านั้น พอเข้าถึงโลกุตรภูมิแล้ว เรื่อง "บาป–บุญ" เขาแทบจะไม่พูดกันแล้ว ผ่านไปได้เลย เพราะบุญและบาปนั้น มันเป็นโลกียธรรม มีแต่ก่อโลกียกรรม ทำให้สัตว์วนเวียนในโลกียภพ ไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร

ถ้าโลกุตรภูมิแล้ว มีแต่ดับ ๆ ๆ จนหลุดพ้นบุญ หลุดพ้นบาปที่เรียกว่า พระอรหันต์ท่านอยู่เหนือบุญ อยู่เหนือบาป อยู่เหนือดี อยู่เหนือชั่ว จิตว่างเป็นพื้นฐานอย่างนี้

เอาละ! ขอย้ำความอีกทีว่า ถ้าเป็นปุถุชน หรือเพียงแค่ศีล 5 ยังไม่มี ถือศีล 5 อย่างยังไม่ได้เลย จงบอกกับเขาได้ว่าอย่าอวดตัวไปเลย อย่าเถียง เป็นปุถุชนคนโลกีย์เต็มตัวแล้ว คือ "บาปของผู้นั้นมี–แต่ไม่เที่ยง. บุญของผู้นั้นมี–แต่ไม่เที่ยง. แล้วกุศลของผู้นั้นก็มี–แต่ต้องเจริญ."

แล้วต่อไปอีกก็ คือ "ชาติหน้าของผู้นั้นมี–แต่ไม่เที่ยง. ตายแล้วผู้นั้นยังจะต้องเกิดอีก–แต่ไม่เที่ยง." อย่าเถียงกันเลยจะหนีไม่พ้น "ไม่เกิดทางกาย–ก็ต้องเกิดทางจิต" แรงกรรมวิบากมันจะผันบุญผันบาป ผันกุศล ทำให้ผู้นั้นต้องวนเวียนเกิดดับทางกายทางใจจบไม่ลง จะหยุดผันบุญ ผันบาป ได้บ้าง

ก็ตรงที่ได้พบสัจธรรม แล้วเริ่มลด "ลดอัตตา-ไปสู่อนัตตา-ลดได้มากเท่าไรๆ สุญตาก็จะเข้ามาแทนที่ได้เท่านั้น" ธรรมะอย่างนี้คือตัด... ตัดวัฏสงสารแล... สาธุ !

"บาปไม่มี. บุญไม่มี. ชาติหน้าไม่มี. ตายแล้วสูญหมด" (ชอบพูดกัน 4 อย่าง)

(1) บาปไม่มี-พูดถูกต้อง แต่ต้องเป็น พระอรหันต์ท่านพูดเอง หรือพระพุทธเจ้าตรัสเอง ถูกเฉพาะของพระอรหันต์เองของพระพุทธเจ้าเอง หรือตัวท่านผู้พูดนั้นหลุดพ้นไปได้แล้วจิตหมดอุปาทานแล้ว เข้าถึงอนัตตาธรรม เข้าถึงสุญตาธรรม ฉะนั้น พระพุทธศาสนาจึงเป็นอเทวนิยม เป็น "อเทวนิยม" หรืออนัตตานิยม สุญตานิยม นิพพานนิยม กรรมนิยม. ไม่ใช่ "เทวนิยม[1] หรืออัตตานิยมหรืออาตมันนิยม" ต่างกันอย่างนี้

(2) บุญไม่มี-พูดถูกต้อง แต่ต้องเป็นพระอรหันต์ท่านพูดเอง หรือ พระพุทธเจ้าตรัสเอง ถูกเฉพาะของ พระอรหันต์

1 ศาสนาทั่วๆ ไปก่อน พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้นั้น หรือเกิดขึ้นนั้น ส่วนมาก เป็นศาสนาเทวนิยม คืออัตตานิยม "**เทวนิยม**" อัตตานิยมสูงสุดคืออาตมัน "**อาตมัน**" ตรงกันข้ามหมด พระพุทธศาสนาต้องการดับอัตตา ดับตัวตน คือดับทั้งหมด "**ดับอาตมัน**" ลงไปอีกด้วย ฉะนั้นพระ-พุทธศาสนา จึงเป็นอเทวนิยม คืออเทวนิยม หรืออนัตตานิยม สุญตานิยม (นิพพานนิยม) ต่างกันอย่างนี้

ธ. ธีรทาส.

หรือพระพุทธเจ้า หรือตัวท่านผู้พูดนั้นหลุดพ้นไปแล้ว จิตหมดอุปาทานแล้ว เข้าถึงอนัตตาธรรม อยู่ในสุญตาธรรม จึงเห็นว่า "บุญไม่มี" เพราะบุญไม่มีตัวตนที่ยั่งยืนโรงได้เลย บุญยังเป็นอนิจจัง ไม่เที่ยง ผู้ที่จิตหลุดพ้นแล้ว บุญก็เป็นสุญตาไปได้ว่างสำหรับผู้ที่หลุดพ้นแล้ว. (จดจำตรงนี้ไว้)

แต่ถ้าผู้ที่ยังมีกิเลสตัณหาอุปาทาน เพียงแค่ศีล 5 ก็แทบจะถือไม่ได้นั้น บาปเล่นงานแน่นอน บุญสนองตอบมีแน่นอน "เหตุอย่างไร–ผลอย่างนั้น" จบปัญหากันเสียที

(3) ชาติหน้าไม่มี–พูดถูกต้อง แต่ต้องเป็น พระอรหันต์ท่านพูดเอง หรือ พระพุทธเจ้า ตรัสเอง ถูกเฉพาะของพระองค์ท่านเอง เพราะจิตของ พระอรหันต์ หรือ พระพุทธเจ้านั้น หมดอุปาทานจิตแล้ว จิตท่านไม่ยึดมั่นถือมั่นเรื่อง "ชาตินี้ หรือชาติหน้า" ภายในจิตท่านหมดชาติ ขาดภพ จบกิจแห่งการต้องเกิดและตายแล้ว จึงเห็นว่าชาติของท่านไม่มีแล้ว เข้าถึงอนัตตาธรรม อยู่ในสุญตาธรรมแล้ว.

แต่ถ้าเป็นปุถุชนคนโลกีย์ เพียงแค่ศีล 5 ก็ยังปฏิบัติไม่ได้แล้ว กรรมนั้นบังคับตัวไว้ อย่าสงสัย!

ถ้าเป็นปุถุชนคนโลกีย์แล้ว บาปมี บุญมี ชาติหน้ามี ตายแล้วยังจะต้องเกิดอีก ไม่เกิดทางกาย ก็เกิดทางจิต ตกอยู่ในกฎของ "บาป–บุญ–กุศล" 3 อย่างนี้ เหตุอย่างไร–ผลอย่างนั้น จบเรื่องนี้กันได้แล้ว

(4) ตายแล้วสูญหมด–พูดถูกต้อง แต่ต้องเป็น พระ-อรหันต์ท่านพูดเอง หรือพระพุทธเจ้า ตรัสเอง ถูกเฉพาะของพระองค์ท่านเองต่างหาก ! เพราะภายในจิตใจของท่านไม่มีอุปาทาน ยึดมั่นหรือกลัวเรื่องเกิดและตาย จะตายแล้วเกิด หรือตายแล้วสูญ จิตว่างจากเรื่องอย่างนี้ไปแล้ว เพราะจิตท่านสูญ "สูญจากกิเลส–สูญจากตัณหา–สูญจากอุปาทาน" สูญหมดอย่างนี้ คือหมดชาติ ขาดภพ นิพพานแล้ว ใคร ๆ ถามท่านก็ต้องตอบตรง ๆ อย่างนั้น สำหรับพระองค์ท่านเท่านั้นนะ !

แต่ถ้าปุถุชนคนโลกีย์ เพียงศีล 5 ยังไปไม่รอดแล้ว อย่าสงสัย ! เรื่อง "บาป–บุญ–กุศล" ที่ทำวันละนิด เดือนละทีปีละครั้งนั้น พอรวม ๆ เป็นวัน ๆ เดือน ๆ ปี ๆ หลาย ๆ ชาติเข้าแล้วมันจะผันไปสร้างชาติภพเป็นของตนเองแล ... (อย่าสงสัย)

ทั้ง 4 ข้อนี้ เป็นคำตัดสินพอที่จะชี้ขาด แยกปัญหาที่ถกเถียงจบกันไม่ลง ถ้าใช้สูตรนี้จะพอมีวันจบลงได้บ้างสาธุ !

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ขอน้อมนมัสการ คุณ-ธรรมในดวงจิตของท่านผู้ที่มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุบ้าง ที่ได้เห็นธรรมาณาจักรใจนี้ เป็นสัจธรรม มีคุณค่าอย่างมหาศาลต่อโลกมนุษย์ แต่เป็นความจริงที่จะปฏิบัติกันทันทีหมดทุก ๆ คนไม่ได้พูดมันง่าย จังหวะชีวิตไม่ถึงพร้อมที่จะรับธรรมนี้ได้หมด แต่โลกมนุษย์จะขาดสัจธรรมนี้ไปไม่ได้ เพราะว่าเป็น "นิพพาน"

เป็นดุลถ่วงโลกให้สงบเย็น ในระยะยาวนาน ๆ จะเห็นว่าธรรมะนี้ถูกต้องมาก หรือถูกหมดเลยแต่เป็นปัจจัตตัง รู้ได้เฉพาะคนผู้ที่ได้ถึงธรรมนั้น หรือจะให้แพร่หลายไปทุก ๆ คนนั้นย่อมจะยากหรือเป็นไปไม่ได้ เอาเพียงแค่ยังไม่ดับสูญเร็วนักก็เป็นบุญกุศลมากแล้ว ขอจงอนุโมทนา สาธุ! ได้อ่านได้ฟัง ก็ประทับจิตติดวิญญาณสืบภพชาติไปอีกหลายร้อยกัปพันชาติภพ มีเป้าหมายอุดมคติทางใจสูง นั่นคือได้เพาะเชื้อพุทธจิตให้ก่อหวอดแห่ง "โพธิจิต" ไว้บ้างแล้ว จะส่งผลถึง "พุทธภูมิ" แล...สาธุ! สาธุ! สาธุ!

บทที่ 11

"ศิลปการชมต้นไม้-ภาพวิวทิวทัศน์"

ภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ดังได้สดับมาและบันทึก พระธรรมเทศนาไว้ว่า สมัยหนึ่ง หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ได้สอนศิษย์ชี้แนะการค้นพบพลังนิ่ง! พลังเงียบ! อันเร้นลับของธรรมชาติ ปลูกสร้างค่านิยมไว้ให้แก่เด็ก ๆ และจะได้เป็นอนุสัยจิตที่รักต้นไม้ อนุรักษ์ธรรมชาติไว้ก่อน ได้ถ่ายทอดกรรมวิธี "ศิลปการชมต้นไม้ป่าเขา ภาพวิวทิวทัศน์" ต่าง ๆ ตามแบบของอริยครู ที่สอนสืบทอดกันลงมา เป็นหลักวิชาการหลายสาขา แต่ละข้อล้วนแล้วแต่นำความนึกคิด ชี้แนะเคล็ดลับให้เกิดความรู้แจ้ง เกิดอารมณ์การมองโลก มีมุมขบขันบันเทิงใจ

ที่มนุษย์มักจะมองข้ามไป ถ้าไม่บอกเด็กจะไม่รู้ มองไม่เห็นคุณค่าทางจิตใจ

นักปราชญ์ทางจิต ทางปรัชญา ทางศาสนาต่าง ๆ ใช้หลักวิชาเหล่านี้ไปใช้สูงยิ่งขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง คือให้เป็นประโยชน์ในการทำให้เกิดอารมณ์สมถะ ใช้ในวิชาสมถะ และกรรมฐานต่าง ๆ ก็ได้ ซึ่งมนุษย์ที่ได้พัฒนาวิญญาณบ้างแล้ว สมควรที่จะมีกรรมสิทธิ์ รู้เอาไว้แก้เหงา มีเพื่อนทางใจ กำไรชีวิตทุก ๆ วัย

แล้วนักปราชญ์ที่มีคุณธรรมเพื่อสรรพสัตว์ มักจะชอบสรรเสริญสูตรศาสตร์นี้ให้แพร่หลายมากแล... สาธุ !

หลวงพ่อเฒ่า ท่านบอกแก่ศิษย์ไว้ว่า ตามวัดเซ็น (ฌาน) ที่มีชื่อเสียง หรือสำนักเต๋าพวกเซียนแท้ เซียนชั้นสูงต่าง ๆ ท่านครูบาเหล่านั้น ท่านฉลาดในการรู้จักใช้ธรรมชาติ เอาธรรมชาติแก้ธรรมชาติมาก หรือเอาธรรมชาติในสิ่งแวดล้อมตัวเราที่มีอยู่แล้ว เป็นอยู่แล้ว เอามาปรับปรุงใช้เป็นสื่อการสอนธรรมะ

เช่นชอบให้ปลูกต้นไม้ หาตอไม้ ปลูกต้นไม้ในกระถาง วางต้นไม้ไว้ตามมุมบ้าน มุมวัด ตัดถนนหนทางให้คด ๆ โค้ง ๆ มองดูแล้วหน่วงอารมณ์ บันเทิงใจ ตัดถนนหนทางให้ตรงดิ่ง ๆ มองดูแล้วจะได้เกิดจิตดิ่ง ๆ ตามไปบ้าง

เช่นปลูกต้นไม้ไว้ดัด ดัดต้น ดัดกิ่งให้เป็นรูปแบบต่าง ๆ ตบแต่งใบไม้จัดดอกไม้ให้มีรูปแบบ เป็นปริศนาธรรมต่าง ๆ มีมุมมองให้เกิดความฉงน เร้าใจ ประทับจิต สอนการหามุมมองให้ดูเกิดสุนทรียรมณ์ต่าง ๆ ตามจับวาระจิต ติดตามอารมณ์ไป

หรือสอนให้คิดปรับปรุงสร้างสวนหิน สวนทราย สวนหย่อม ตามเท่าที่จะมีที่ดินให้ทำได้ สอนการถอดแบบ ย่อส่วนของรูปภาพเหล่านั้น หรือจำลองแบบของภูเขาใหญ่ ๆ งามตา ย่อให้เล็กลงเอามาไว้ในสวนถาด ไว้ในกระถาง ไว้ในมุมบ้าน ดูงามด้วยโขดหินเนินดอยสูง ๆ ต่ำ ๆ มีสายธารน้ำตก ห้วยหนองคลองบึง สวนดอกบัวบานริมสระมีหลาย ๆ สี

ตราบไปจนกระทั่งวางสูตรสอนให้จำลองแบบภาพวิวปากอ่าวทะเล ริมชายหาดที่มีชื่อเสียง ดูไกล ๆ งามด้วยเรือใบลอยละล่อง มีคลื่นลมลอยแพไปตามยถากรรม ดูแล้วช่างดึงดูดจิตใจทำให้มีอารมณ์สงบ สันโดษ คนชมภาพนี้ไม่เบื่อตา

ภาพที่กล่าวมานี้ พวกหนึ่งเป็นฝีมือของมนุษย์คิดสร้างขึ้นเอง เรียกว่าศิลปะ อีกพวกหนึ่งธรรมชาติสร้างขึ้นไว้เอง มันเป็นของมันเองในรูปแบบนั้น ตามธรรมชาติของมันเกิดขึ้นเอง

ครูบาบางสำนัก สอนให้ศิษย์ฝึกการเขียนรูปภาพวิวต่าง ๆ ที่ตนเองจินตนาการขึ้น แล้วย่อส่วนเป็นสวนเล็ก ๆ ไว้ดู ให้จิตคลอเคลีย เกาะเกี่ยวหน่วงอารมณ์อยู่ในภาพนั้น เป็นสมถะวิธีอย่างหนึ่ง

สอนการฝึกเขียนด้วยพู่กัน วิธีใช้พู่กัน กรรมวิธีผสมหมึกดำ จุ่มหมึกดำ แล้วสำรวมจิตเขียนในผ้าป่าน ที่อาบยางไม้ ผ้าแพร กระดาษฟาง เป็นภาพเล็กหรือจะเป็นภาพใหญ่ที่ได้ส่วนสัดอันสมบูรณ์ ด้วยน้ำหมึกสีดำ สีแก่อ่อนของหมึกดำงามฉ่ำดูซึ้งดี

สอนศิลปการแบ่งรูปภาพ เป็น 2 ระยะ ส่วนบนเป็นภาพที่ให้ดูไกล ๆ ส่วนล่างเป็นภาพให้ดูใกล้ ๆ ซึ่งเห็นภาพแล้วเป็นอย่างนั้น ช่างให้ความเป็นเช่นนั้นเองมาก

การทำสมาธิ ควบกับการใช้พู่กัน ตรงที่มีลีลาการจุ่มน้ำหมึกดำ หมึกดำสีเดียว แต่ทำให้เป็นสีแก่ เป็นสีอ่อน ๆ ได้ ซึ่งมีศิลปการทำ การจุ่มหมึกสีแก่สีอ่อนนั้นสูงมาก

อาจารย์สอนเซ็น (ฌาน) บอกว่าจุ่มหมึกแบบนั้น คือการแสดงถึงพลังจิตที่สำรวม สำรวมจิตเป็นดิ่ง! ดิ่ง! จนเป็นเอก "เอกัคตา" พุ่งไปยังปลายพู่กันนั้น แล้วทิ้งน้ำหนักเบาบางแก่เข้ม ด้วยหมึกดำผสมน้ำ กรรมวิธีการผสมน้ำที่ได้ส่วน มือจับพู่กันตั้งจิตเป็นเอก หรือสำรวมเป็นสมาธิ เป็นเอกนิยม จีนมีศิลปในการใช้พู่กัน ฉวัดเฉวียนลากพู่กันไปมา มีลวดลายอ่อนช้อยนุ่มนวลชุ่มฉ่ำ ดูงามซึ่งไม่เบื่อการชมดี เป็นพันปีแล้ว

ภาษาธรรมะเขาสอนกันไว้ว่า การเขียนตัวหนังสือ หรือรูปภาพอย่างนี้แสดงว่า "จิตเป็นเอก-จิตหนึ่ง" หรือจิตเป็นเอกัคตาตลอดแนวทางที่พู่กันตวัดไป ตวัดมา หรือป้ายพู่กันไปได้อย่างมีสมาธิดี จิตสงบนิ่งในขณะนั้นอย่างมีชีวิตวิญญาณ เขียนรูปภาพด้วยจิตว่าง จิตเข้าช่องว่าง (สุญตา) จิตได้ปล่อยวางบางมุมลงแล้ว จึงถอดวิญญาณเอามาวางไว้บนภาพนั้นให้ดูได้แล...

ท่านนักปราชญ์เหล่านี้ มักจะปล่อยตัวไปตามอารมณ์ ชอบความเป็นอิสระมาก มีชีวิตสันโดษ ที่คนสามัญแทบจะดูไม่ออก หรือบางคนอาจจะเห็นว่า เป็นคนบ้า ๆ บอ ๆ ไปเลยก็มี ดังเช่น พระจี้กงเจ้าของสูตรศาสตร์นี้เหมือนกัน เพราะท่านไม่แยแสกับโลกนัก ไม่ค่อยจะเอากับใครง่าย ๆ นัก ท่านมักจะเบื่อมายาการของสังคม ที่มีแต่จะแข่งขันกันในเรื่อง "กิน–กาม–เกียรติ–โกง" บางท่านหนีเข้าป่าเขา ไปสู่ธรรมชาติ เอาธรรมชาติเป็นเกลอ มีเพื่อนทางใจสงบเย็นกายใจดีกว่าเอย

มีบางท่านก็สอนถ่ายทอดเป็นวิทยาทาน แต่งเป็นโศลกเป็นปริศนาธรรม เพื่อแบ่งปัน สุนทรียารมณ์ จากประสบการณ์ชีวิตของท่าน ฝากไว้เป็นมรดกทางปัญญาแก่โลกมนุษย์ก็มี

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) จะกล่าวดังต่อไปนี้ ถ้ามือใครยาว สายตาใครคม รู้จักขุดเพชรในหิน หรืองมทองคำในทะเลเป็น ก็คงจะมีคุณประโยชน์ในอนาคตเบื้องหน้า ๆ ของชีวิตบ้าง จงฟังก่อน ศึกษาไว้ ใช่ว่าต้องเอาป่าไปแบกคอนหามก็หาไม่ ถ้ารู้ความเร้นลับ สัจธรรมใน ความนิ่ง! ความเงียบ! ของธรรมชาตินี้ไว้บ้าง บุคคลนั้นมีธรรมชาติประสาทพรไว้ จะไปอยู่บ้านไหน ๆ เมืองใด ๆ ก็มีเพื่อนทางใจได้ทุก ๆ วัยชีวิตมากแล... สาธุ!

พระคัมภีร์ที่จะนำมาเทศนาฝากพวกเธอไว้เหล่านี้ อริยครูของหลวงพ่อเฒ่า ท่านได้สอนสืบการถ่ายทอดด้วยจิตถึงจิตรวม

ลงมาเป็นพันๆปี สูตรศาสตร์เหล่านี้มิใช่เป็นของยุคเดียวหรือทำงานคนเดียว

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ขอสรุปความเห็นย่อ ๆ ไว้ว่า ถ้าให้คนที่ชอบปลูกต้นไม้เพียงแค่เพื่อปากและท้องอาศัยอยู่รอด หรือเพื่อหวังผลการพาณิชย์ ปลูกทีละมาก ๆ ต้นนั้น ก็จะเห็นว่าสูตรศาสตร์เหล่านี้ เป็นเพียงแค่พูดตลกขบขันสนุก ๆ ไปให้ฟังเท่านั้นเอง แทบจะไม่มีความหมายแก่เขาเท่าไรนักเลย

เพราะว่าเขาไม่สนใจเรื่องของจิตใจ จึงมองไม่เห็นคุณค่าแก่จิตใจ ที่แข็งกระด้างมองไม่เห็นว่าจะใช้เจริญวิญญาณให้สูงเพื่อเป็นสื่อนำการเจริญสมถะ ทำ "สมถะ" ให้เกิดผลทาง "สมาธิ" ได้เร็วขึ้นมากได้อย่างไร ?

ถัดไปสูงยิ่งขึ้น ๆ ไปอีกชั้นหนึ่ง คือยกจิตขึ้นสู่วิปัสสนา "วิปัสสนาปัญญา" ต่าง ๆ เพื่อความรู้แจ้งอนุสัยจิตใจ จรรโลงใจมนุษย์ เป็นอย่างนี้ สูตรนี้จึงไร้ผลแก่บุคคลที่กล่าวมานั้น

ถ้ามนุษย์ที่ชอบปลูกต้นไม้ มีอุดมคติแบบครูบาทางจิต ทางปรัชญา หรือแบบเต๋า (เซียน) หรือนักพรต ฤาษี โยคี ในอินเดียโบราณ. หรือนักสมถะ หรือนักวิปัสสนา ชาวพุทธอย่างเซ็น (ฌาน) ทั้งหลายบ้างแล้ว ท่านเหล่านี้ มีเอกลักษณ์จุดยืนของท่านเอง มีอุดมคติทางใจที่ซ่อนเร้นลับไว้สูงมาก มีความละเอียดอ่อนนุ่มสงบเย็นในบางมุมของชีวิต ซึ่งคนธรรมดา ๆ มักจะมองไม่

เห็น จะเข้าไม่ถึงธาตุแท้ภายในจิตใจของท่านปราชญ์เหล่านี้เท่าไรนัก

ท่านปราชญ์ที่กล่าวมานั้น ท่านมักจะรักสรรเสริญ บูชาสูตรศาสตร์ที่เป็นมรดกทางปัญญาตกถ่ายทอดลงมานี้มาก พวก "ศิษย์–เต๋า–เซียน–เซ็น" ไม่ว่าจะรวยหรือจน ชอบใช้วิชาการนี้ สร้างค่านิยมให้แก่ลูกหลานเหลนๆ สร้างให้เด็ก ๆ รู้ไว้เป็นอนุสัยจิต พอเด็กโต ๆ ขึ้นจะได้มีเพื่อนทางใจ รักป่าเขาต้นไม้อนุรักษ์ธรรมชาติ มีสูตรวางไว้ให้ศึกษา 20 กรรมวิธี

"หามุมมองชมต้นไม้–ดูภาพวิว–เกิดสมาธิ" (20 กรรมวิธี)

ชมดอกไม้

(1) ดังเช่นมีโอกาส ถ้ามีบุญตาไปพบเห็นดอกไม้บางแห่ง มีสีสดสวยงามตาต่าง ๆ อย่าเพิ่งเชื่อสูตรนี้ แต่จงทดลองตามที่อริยครูบาโบราณของฉันท่านได้พบ และสอนไว้อย่างนี้ ๆ จนตกทอดลงมาถึงวันนี้ได้ จะต้องมีความจริงหรือคุณประโยชน์บางประการ มนุษย์จึงคิดถึงและคิดทำการพูดสอนไว้เป็นธรรมทาน

จงหยุดดูก่อน ! แล้วสำรวมจิตใจเป็นเอกจิตสักครู่ ให้มีอารมณ์อย่างนี้ คือ "ไม่คิดถึงเรื่องดี–ไม่คิดถึงเรื่องชั่ว–จง

หยุดในช่องว่างนี้" ดูสักพักหนึ่งก่อน แล้วจงใช้จิตที่อยู่ในช่องว่าง ๆ นี้ พิจารณาดูดอกไม้นั้น เอามาแยกสีต่าง ๆ ของดอกไม้ที่พบเห็นนั้น ดูให้ลึกซึ้งละเอียดอ่อนลงไปอีก จะเห็นอย่างที่คนโบราณเขาพบกันบ้างไหม ?

คือมันทำให้คนดูเกิดอารมณ์ มีอิทธิพลดลจิตใจคน ธรรมชาติสร้างให้มีเสน่ห์รัดรึงใจชวนชม พลังนิ่ง และพลังเงียบ ๆ ให้มนุษย์พบเห็นแล้ว เกิดจิตสดชื่นเย็นกายใจลงได้บ้าง ให้อารมณ์ทางมิตรไมตรี ให้ความสัจจริง รู้ว่าไม่มีมายาการในดอกไม้นั้น รู้ว่ามันไม่โกหก ไม่มีความหลอกลวงในตัวมันเอง ซ่อนธาตุแท้ไว้อย่างนี้เป็นพลังงานสากลนิ่ง ๆ ถึงแม้สัตว์เดรัจฉานบางชนิดก็เกิดอารมณ์อย่างนี้ได้เหมือนกัน

โอ... อมิตาพุทธ ! (แปลว่า–สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) คงจะเป็นอย่างนี้ละกระมัง ? สังคมมนุษย์เขาจึงนิยมให้ต้นไม้ ให้ดอกไม้ ให้เป็นของขวัญในวันเกิด และวันตายเป็นสื่อกลางเชื่อมจิตมิตรสัมพันธ์ไมตรีสากลได้อย่างหนึ่ง

สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป ก็เป็นค่านิยมมีพลังนิ่ง มีพลังเงียบเร้นลับระดับโลก ดึงดูดจิตใจคนใช้บูชาทวยเทพต่าง ๆ ซึ่งทุก ๆ ศาสนาต้องใช้ดอกไม้ เป็นวัตถุที่ทรงอิทธิพลมากมานานเป็นพัน ๆ ปี.

" ไม่คิดถึงเรื่องดี–ไม่คิดถึงเรื่องชั่ว–จงหยุดในช่องว่างนี้" แล้วจะพบหน้าตาดั้งเดิม อนุสัยจิตเดิมแท้ สัจธรรมชาติของตนเอง แล้วจะปรับปรุงวิถีชีวิตแห่งการจะต้องเผชิญโลกเกิดและตาย

การวางตัวสายกลางอย่างไร ๆ แต่ละคนมีบาป–บุญ–กุศลเป็นกรรมวิบากผลสร้างกรรมมาต่าง ๆ กัน จึงจะอยู่รอดไปได้ฉากหนึ่งของลครชีวิตแล..สาธุ!

ชมสวนใบไม้สดเขียว

(2) ดังเช่นมีโอกาส ถ้ามีบุญตาไปพบเห็น สวนป่าไม้มีใบไม้สดใสเขียวชอุ่มพุ่มไสว อย่าเพิ่งเชื่อสูตรนี้ จงทดลองมุ่งสายตาไปดูที่สวนป่านั้นก่อน เริ่มดูตั้งแต่ใบไม้อ่อน ๆ มีสีสวยสดใสใบเป็นมัน ใบเงางามฉ่ำ แต่ละใบ ๆ มีใบเล็กใบโต มีสีต่าง ๆ กัน แยกให้ลึกซึ้งลงไปอีกว่า มันจะมีความจริงเหลือไว้บ้างไหม?

อริยครูท่านสอนไว้ว่า จงสำรวมจิตใจ ให้พยายามหยุดนิ่งสักครู่หนึ่งก่อน แล้วต้องทำใจอย่างนี้ คือ "ไม่คิดถึงเรื่องบุญ–ไม่คิดถึงเรื่องบาป–จงหยุดอยู่ในช่องว่างอย่างนี้" แล้วจะพบความรู้สึกอย่างไร? ตรงนี้เป็นปัจจัตตัง ถ้าใครไม่พบความจริงนี้กันแล้ว จะพูดอย่างไร ๆ ก็ไม่เชื่อ ช่องว่างอย่างนี้ทุก ๆ คนสมควรมีกรรมสิทธิ์ไว้บ้าง จะไม่เสียชาติเกิดเป็นคน ที่ได้พบพระพุทธศาสนาตรงนี้สำคัญที่สุด ที่จะพบประตูนิพพานได้ง่ายขึ้น ในช่องว่างนี้จะพบ "หน้าตาดั้งเดิม หรือพบอนุสัยจิตเดิม" สิ่งที่ที่ไม่อาจจะบอกให้ใคร ๆ รู้ตามได้ง่าย ๆ นัก

หน้าตาดั้งเดิมแท้นั้น เป็นอนุสัยจิตของทุก ๆ คน ที่เราเป็นทุกข์ ทำผิดกฎธรรมชาติ ฝืนใจไม่ได้ ระงับอารมณ์ร้ายและดีไม่

อยู่นั้น เพราะว่าไม่พบ "หน้าตาดั้งเดิมแท้" นั่นเอง คือ อนุสัยเดิม ๆ ของคน ถ้าพบแล้ว จะปรับตัวเอง เข้ากับธรรมชาติได้ง่าย ความอยู่รอดได้ง่าย ปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นที่เป็นสุขและเป็นทุกข์ ดับลงได้ง่ายจะมีชีวิตที่ง่าย ๆ ก็อยู่ได้ทุกสถานที่ จิตว่างเบากายใจ บันเทิงธรรมชาติ ประตูนิพพานน้อย ๆ อยู่ตรงนี้เอง "ไม่คิดถึงเรื่องบุญ – ไม่คิดถึงเรื่องบาป – จงหยุดอยู่ในช่องว่างอย่างนี้" สักพักหนึ่งก่อนจะพบสันติแห่งความหยุดนิ่ง สงบเย็นว่างเบากายใจมากแล...

สำหรับปุถุชน ผู้สนใจแสวงหาธรรมะดับทุกข์กายใจนั้น จงพยายามใช้อารมณ์อย่างนี้ที่อยู่ในช่องว่างนั้น ใช้ไปพิจารณาดูใบไม้สวนป่าเขาเขียวต่าง ๆ แยกธาตุสีของใบไม้นั้นดูก่อน จับอารมณ์นี้ให้ได้ก่อน ว่ามันยังมีอิทธิพลดลจิตใจให้เกิดอารมณ์เกิดความรู้สึกอย่างไร? (จงเพ่งมองดูถ่ายภาพ อัดภาพไว้ในจอจิต-จอจิตก่อน)

เช่นดูที่ใบไม้ ใบเล็ก ๆ ยอดไม้อ่อน ๆ ให้อารมณ์อย่างไร? ครูบาท่านบอกว่าดูคล้าย ๆ เหมือนดังเด็กเล็ก ๆ ลูกน้อย ๆ เด็กน้อยที่เกิดมาสู่โลก มีลูกตาใสแจ๋วที่น่ารักน่าเอ็นดู อยากจะจับ จะอุ้มจะล้อเล่น

แล้วจงแยกธาตุสีให้ลึกลงไปอีก ใช้จิตที่อยู่ในช่องว่างสงบนี้เอามาใช้ได้กับการงานทั่ว ๆ ไปอีกด้วย ถ้าใช้เป็นตลอดชีวิตก็ใช้ไม่หมดแล...

ครูบาสายเซ็น (ฌาน) ท่านชอบใช้เรียกภาวะจิตอย่างนี้ว่า มันอาจจะทำให้เกิดอารมณ์ที่โพล่งสว่างไสว หรือจิตสะท้อนกลับให้มีความรู้สึกว่า เป็นสัจจะ เป็นของจริง ในสิ่งที่มองเห็นนั้น มองทะลุธาตุแท้ของมันว่าไม่หลอกลวง

ถัดไปดูมันช่างอ่อนไหวนุ่มนวลเย็นตา เบาสมอง ชมไปนาน ๆ เกิดสุนทรียภาพชมไม่เบื่อตา เพราะจิตมนุษย์เป็นธาตุรู้ จิตเป็นตัวรู้ คือจิตมันรู้ตัวของมันเองว่า นั่นเป็นสัจจะ เป็นของจริง ไม่มีมายาการปรุงแต่ง เป็นธาตุบริสุทธิ์อย่างหนึ่ง

แล้วพลังนิ่งของธรรมชาตินี้ จะช่วยให้ประสาทสายตาเบาโปร่ง สายตาจะปรับปรุงตัวเอง จิตจะแจ่มใสดีขึ้นบ้าง เพราะกล้ามเนื้อตานั้นหยุดเกร็งตัวลงบ้าง ได้ผ่อนคลายความตึงเครียดของกล้ามเนื้อสมองต่าง ๆ ตามไปด้วย ผลรู้สึกเบาสมอง หายมึนงงเวียนหัวลงได้บ้าง สูตรสากลนี้ใช้เป็นจะเกิดผลดีทางกายใจกำไรชีวิตอย่างหนึ่งแล...สาธุ!

ชมไม้ใบหนา

(3) ดังเช่นมีโอกาส ถ้ามีบุญตาไปพบเห็น บางแห่งมีสวนป่าไม้ใบหนา หรือดงของไม้ทึบ มีสีเขียวขจีสดใสดูใบเป็นมันเป็นพืดยาว ๆ ไป จงฉวยโอกาสนี้ หยุดดูก่อน! อย่าเพิ่งเชื่อสูตรนี้ แล้วจงทดลองดูก่อนว่า ยังมีความจริงเหลืออยู่ในนั้นบ้างไหม? อริยครูทางนี้ท่านให้นักศึกษา จงสำรวมจิตหยุดนิ่งสักครู่หนึ่งก่อนให้พักในช่องว่างนี้ก่อน.

แล้วจงทำจิตอย่างนี้ มีอารมณ์อย่างนี้ คือ "อย่าไปคิดถึงเรื่องอดีต–อย่าไปคิดถึงเรื่องอนาคต–อย่าไปคิดถึงเรื่องต่าง ๆ ให้จิตอยู่ในปัจจุบัน ตรงกลาง ๆ ช่องว่าง" หยุดความคิดปรุงแต่งลงชั่วคราว ตรงนี้สำคัญมากที่สุด ในการเริ่มฝึกหัดเจริญสมถะ "สมถะ" ให้เกิดผลคือ "สมาธิ"

ต้องใช้จิต ใช้อารมณ์อย่างนี้ จึงจะพบสัจจภาวะธรรมได้ง่ายขึ้นมาก ถึงแม้ฝึกฝนไว้แต่ยังไม่บรรลุธรรมที่หลุดพ้น แต่จะมีสติปัญญาที่ควบคุมตนเองได้มาก มีเพื่อนทางใจมากแล...

ใช้อารมณ์อย่างนี้ ใช้จิตอย่างนี้ หันไปทดลองพิจารณาดูใบไม้อีกชนิดหนึ่ง เช่น ดูสวนป่า ป่าไม้ที่มีใบหนาทึบ มีใบไม้ใหญ่ ๆ ใบโต ๆ ใบไม้ที่แข็งแรง ดูไปนาน ๆ มันช่างมีอิทธิพลให้เกิดความรู้สึกว่า ดูเสมือนคล้าย ๆ เด็กที่โตขึ้นมาอีกหน่อย เด็กโตมันมีความอดทนเป็นผู้ใหญ่ขึ้นบ้าง ร่างกายโตมีภูมิต้าน-ทานต่อดินฟ้าอากาศเปลี่ยนแปลง ต้นไม้โต ๆ ใบไม้ใหญ่ ๆ เปรียบเหมือนเด็กโต ธรรมชาติมองดูแล้ว ให้ความรู้สึกแข็งแรงตามไปด้วย

ใช้ในทางสมาธิวิทยา ท่านว่าถ้าใครไปหาสถานที่ดี มีมุมมองที่ถูกส่วนแห่งความเร้นลับของมัน บางสถานที่มุมมองดีช่วยได้มาก จะเกิดมี "สุนทรีย์สมถะ" ได้เร็วขึ้น มีผลคือได้ "สุนทรีย์สมาธิ" ได้ง่ายขึ้น. เพียงแค่นี้ยังไม่ถึงชั้น "วิปัส-สนาญาณ" แต่จะเกิดพลังงานให้ความรู้สึกมั่นคงในสติปัญญา

เชื่อใจตนเอง จิตไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรมไปง่าย ๆ นัก มักจะเปลี่ยนแปลงภูมิจิตไปได้บ้าง คืออย่าไปสนใจคิดถึงเรื่องต่าง ๆ

"อย่าคิดถึงอดีต – อย่าคิดถึงอนาคต – ให้จิตอยู่ในปัจจุบัน ช่องว่าง" แล้วจะได้พบหน้าตาดั้งเดิม คืออนุสัยจิตเดิมแล...สาธุ!

ชมไม้อ่อนแตกใบ

(4) ดังเช่นมีโอกาส ถ้ามีบุญตาไปพบเห็นบางที่ มีต้นไม้ที่กำลังมีลูกไม้อ่อน ๆ หรือออกลูกผลไม้เล็ก ๆ หรือไปพบเห็นมีหน่อไม้งอกงาม แทงออกมาต่าง ๆ หรือเห็นเมล็ดพืชที่เพาะไว้แตกราก แตกใบ ไม้ที่เพาะชำไว้กำลังเริ่มแตกใบอ่อน ๆ ใบเล็ก ๆ สดใสยอดอ่อน ๆ ถึงแม้มีเพียงต้นเดียวก็จะใช้สูตรนี้ได้

อริยครูทางนี้ ท่านบอกว่า จงรีบฉวยโอกาส เพราะชีวิตคนมันสั้นประเดี๋ยวเดียว จงหากำไรชีวิตมองดูพิจารณาดู ถ้ามองถูกที่ มองถูกส่วนสัดพอดีมุมมองของมันแล้ว[1] จะรู้สึกไปอีกอย่างหนึ่งเช่นเกิดเร้าใจให้ความรัก น่าเล่น ชวนมองไม่เบื่อตา ดึงดูดอารมณ์หน่วงความคิดไว้ว่า อยากจะรู้ว่ามันโตขึ้นไป ลูกไม้น้อย ๆ นี้ลูกไม้เล็ก ๆ เหล่านี้ พอโตขึ้นแล้วจะเป็นอย่างไร ๆ

---

1 เรื่องมุมมองอย่างนี้ บางคนอาจจะมองไม่เห็น หรือไม่ถูกกับอารมณ์ก็ได้ เพราะขึ้นชื่อว่ากฎทุกกฎย่อมจะมีข้อยกเว้น จะให้ชอบใจถูกใจทุกคนย่อมจะไม่ได้ เพราะเป็นของโลกีย์ ย่อมจะไม่เที่ยงแล...

ธ. ธีรทาส.

ชอบชวนคิดการเปรียบเทียบ มีความหวังให้อายุยืนไปอีก อยากมีวันเดือนปีที่จะคอยดูไปอีก มีจิตคิดเผื่อแผ่ เมตตากรุณาปรานี คิดจะเอาไปฝากคนโน้น เอาไปฝากคนนี้ดูบ้าง

ถ้าเป็นลูกไม้ใหญ่ ๆ ที่กินอร่อยดี อารมณ์อย่างนี้ยิ่งจะมีมากขึ้น อยากจะถ่ายทอดวิญญาณ หรือให้มีการสืบพืชพันธุ์ไม้นั้นไว้เพาะปลูกเอาไว้ เพื่อให้ลูกหลานเหลนมีกินไปนาน ๆ โน้นเลย ทำให้เกิดอารมณ์อายุยืนนานตามไปบ้างแล...สาธุ!

ชมไม้ใบแก่จัด

(5) ดังเช่นมีโอกาส ถ้ามีบุญตาไปพบเห็นบางแห่งมีดงไม้แห้งแล้ง มีใบไม้ที่แก่จัด ที่ใบไม้แก่จนมีจุดดำแดงต่าง ๆ มีโรคเชื้อราใบไม้ถูกลมพัดเบา ๆ ก็ตกร่วงหล่นถึงพื้นดิน แล้วก็แห้งกรอบนาน ๆ ไปก็ผุพังใบนั้นแตกยุ่ยเป็นผุยเป็นผงผสมลงไปในที่ดินนั้น อย่างนี้นักเกษตรกรรมว่า จะได้เป็นปุ๋ยอาหารของต้นไม้นั้นต่อไป

แต่นักสมาธิวิทยา มองดูธรรมชาติลึกซึ้งลงไปอีก ว่ามีธรรมะเข้าสูตรวัฏจักร ใบกลับมาหาต้น ลูกกลับมาเกิดเป็นพ่อเป็นแม่ก็ได้นะ! จงทดลองตามที่อริยครูบา ท่านได้พบและวางสูตรเอาไว้ให้ดู ว่าจะมีความจริงหลงเหลือไว้บ้างไหม?

จงหยุดฉวยโอกาสนี้ สำรวมจิต สายตามองตรงแล้วพิจารณาดูไปนาน ๆ ถ้ามองถูกที่มีมุมมองที่ดี จะให้ความรู้สึก

เช่น หดหู่ เศร้าหมอง สลดใจ สงสาร เบื่อโลกของการมีสังขาร ชีวิต เบื่อสังคมที่มีมายาการต่าง ๆ คือเอือมระอาในการมีวัฏสงสาร อันยาวนาน ๆ วันนาน ๆ เดือน นาน ๆ ปี นาน ๆ ชาติ

นักวิจัยอารมณ์ทางกรรมฐาน ภาคต้น ๆ เขาสอนให้คอยจับวาระจิต หรือดูการสะท้อนกลับ เกิดอารมณ์อย่างนี้บ้างไหม? ขั้นต่อไปจะได้เรียนรู้สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก เป็นกรรมวิธีอย่างหนึ่งแล...สาธุ!

ชมไม้ป่าโปร่ง

(6) ดังเช่นมีโอกาส ถ้ามีบุญตาไปพบเห็น บางเมืองมีป่าไม้บางแห่ง หรือต้นไม้โกร๋น หรือต้นไม้ไร้ใบ มองดูเหลือแต่ก้าน บางกิ่งมีใบนิดหน่อย ช่างอาภัพความเขียวสด ดูเบา ๆ บาง ๆ โล่ง ๆ ป่าโปร่งไปเลย จะมีกิ่งก้านลำต้นก็แตกแห้งผาก ดูแล้วจะเกิดอารมณ์อย่างไร? ให้นักศึกษาค้นพบเอง

บางแห่งมีต้นไม้ขึ้นอยู่โดดเดี่ยวบนเงื้อมผาสูง ผาลาดมีโขดหินผุกร่อน หรือกลางทุ่งทะเลทราย มีไอร้อนระอุ ฉาบแสงอาทิตย์อันแก่กล้า ซึ่งมีต้นใหญ่อยู่ต้นเดียว ที่ต้องต่อสู้กับความอบอ้าว แทบจะตายซาก สู้อย่างทรหดจนแทบจะเอาตัวไม่รอด แต่ทำไมเพียงมันต้นเดียว โดดเดี่ยวจึงมีชีวิตอยู่รอดมาได้อย่างนั้น ช่างเก่งจริง ๆ นักศึกษาต้องค้นให้พบแยกอารมณ์ที่พบเห็นเอง ว่ามีความรู้สึกอย่างที่กล่าวมาบ้างไหม? หรือจะมีพิเศษยิ่งขึ้นไปกว่านั้น

แล้วถ้าบังเอิญ ๆ ภาพที่กล่าวมานั้น เกิดมีนกกระเรียน หรือนกกระสา นกอื่น ๆ บินมายืนเกาะที่กิ่งไม้แห้งผากนั้น ๆ มีท่าทีแบบปล่อยอารมณ์ มันมองดูท้องฟ้าอันเวิ้งว้าง โลกกว้าง ๆ อย่างซังกะตาย นิ่งสงบแทบไม่ไหวติงตัวหนึ่ง ถ้าพบภาพอย่างนี้ สหายทางธรรมเอ๋ย! อายุมนุษย์มันสั้นมาก จงรีบฉวยโอกาสหยุดดูก่อน!

อริยครูบาทางนี้ ท่านกล่าวไว้ว่า มันมีอิทธิพลดลจิตใจ ให้ความรู้สึก เกิดจิตคิดร่วมมีอารมณ์อยากร่วมตามไปด้วย เช่น เกิดความวิเวกเปล่าเปลี่ยววังเวงใจ ในความเวิ้ง ๆ ว้าง ๆ ดูช่างเหงาหงอยที่อยู่โดดเดี่ยวอย่างนั้นได้ สงสัยทำไมจึงอยู่รอดไปได้ มันช่างขาดมิตรหมดรสจืดชืดทุกอย่างไปเลย

ถ้าเป็นนักสมณะ หรือนักวิปัสสนาธรรมชาติกันแล้ว อริยครูโบราณท่านกล่าวไว้ว่าให้อารมณ์สูงยิ่งขึ้นไปอีกอย่างหนึ่ง มองไปรู้สึกว่า มันช่างมีขันติธรรมบารมี มีความอดทนมั่นคง ไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรมได้มาก คงจะคิดสันโดษดีกว่า จิตปลงความไม่เที่ยงของสังคมโลกมายาการ ไปได้รอดมากแล้ว

คงจะเข้าถึงความเป็น "อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา" วิปัสสนาปัญญาได้เกิดขึ้นบ้างแล้ว พอจะพบความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจบ้างแล้ว ถ้าจิตหลุดพ้นเมื่อไร ก็เป็น "สุญตา" สุญตาคือความว่างไป เข้าถึงอาณาจักรแห่งความว่างไปได้รอดมากแล้ว เป็นกรรมวิธีอย่างหนึ่งแล... (พวกฤาษี-โยคี อินเดีย-และเซียนเต๋า-จีนนิยมใช้สูตรนี้) สาธุ!

ชมทุ่งนาข้าวงอกงาม

(7) ดังเช่นมีโอกาส ถ้ามีบุญตาไปพบเห็นบางเมือง บางที่มีทุ่งหญ้า หรือทุ่งนาที่มีดินดี มีน้ำชุ่ม มีต้นข้าวกล้างอกงาม แตกใบสีเขียวอ่อน ๆ เต็มท้องนา หรือมีทุ่งนาเต็มไปด้วยรวงข้าว ที่เริ่มจะแก่ มีสีทองอ่อน ๆ ชูช่องามงอนโค้ง ๆ ดูหนาทึบแผ่กว้าง ๆ เรียบเอนลู่ลม ต้นข้าวเอนนอนเป็นพืดราบดูไปไกล ๆ ลิบ ! ลิบ ! เต็มไปด้วยรวงข้าว จนสุดสายตา. ภาพอย่างนี้ อริยครูสอนธรรมชาติจิต ท่านบอกว่า ให้ความเงียบ ในความเงียบนั้น ยังซ่อนความรู้สึกว่าจะมีโชคดีรู้สึกมั่นใจ จะได้ผลงาน ไม่สูญพันธ์ อิ่มใจว่าชีวิตยังมีความหวัง อายุจะยืนนานไปอีก อนาคตจะแจ่มใส บ้านเมืองนั้นลาภผลจะไม่ขาดมือ อย่างหนึ่งแล...สาธุ!

ชมภูเขาเขียว

(8) ดังเช่นมีโอกาส ถ้ามีบุญตาไปพบเห็น บางประเทศมีภูเขาสูง ๆ ต่ำ ๆ หรือดูคล้าย ๆ ภาพวิว เชิงเขาเขียวดูเป็นพืดไป มีปกคลุมด้วยสายหมอกหมู่เมฆขาวดุจสำลี แผ่กว้าง ๆ บางมุมมีหิมะตกจับผลึกสีขาวใสบริสุทธิ์ อริยครูบา ท่านสอนไว้ว่าภาพอย่างนี้มักจะให้อารมณ์นุ่มนวลชุ่มเย็นสบาย ๆ สดชื่นยืนนานบ้าง.

บางวันหรือบางครั้งมีบรรยากาศเกิดเปลี่ยนเป็นภาพ ที่สะท้อนแสงอาทิตย์ ดูเป็นสีเงินยวงระยิบระยับตาแวบ ๆ หลายๆ สี

ให้ความงามตาชวนมอง ซึ่งเร้าใจนักประพันธ์นวนิยาย เปรียบเทียบเอาไว้ว่า ภาพนี้คล้าย ๆ พบนางฟ้าในเมืองแมนแดนสวรรค์แล...

แล้วนักศึกษาบางโอกาสจะได้พบภูเขาบางลูก หรือขุนเขาบางหมู่ มีหินสีเหลืองสีน้ำตาลแก่อ่อนและแดง ดูช่างแปลกตาพิลึก ๆ ดูเหมือนว่าธรรมชาติจะเจาะจงสร้างให้เป็นอย่างนั้น ๆ เช่นมียอดเขาสูง ๆ ยาว จนเป็นรูปแหลมคม ดูคล้าย ๆ ดังปลายมีดดาบที่ทำด้วยเหล็กกล้าแข็ง ของนักรบผู้มีชัยชนะ กำลังชี้ดาบพวยพุ่งยื่นอย่างตระหง่าน ชี้ขึ้นไปยังท้องฟ้าสีคราม ให้ความรู้สึกว่าเก่งกล้า กำชัยที่โหดเหี้ยม เห็นแล้วให้อารมณ์น่าเกรงขาม เบ่งความโด่งดัง ๆ ชูกระบี่ที่คมกริบให้โลกรู้ตามอีกด้วย

ภาพอย่างนี้ พวกสินแส นักดูอิทธิพลธรรมชาติหรือนักดูฮวงจุ้ย (ก่อสร้างสุสาน) ว่าจะทำให้โน้มน้าวจิตใจคนในบ้านเมืองนั้น มักจะมีนิสัยจิตใจตามไปทำนองอย่างนั้น ๆ บ้างแล...

แล้วนักศึกษาบางโอกาสจะได้พบ ภูเขาบางลูก มีหินสีขาวนวลงาม สีต่าง ๆ ที่สวยงามตา บางมุมหรือพบภาพวิวภูเขาบางแห่ง มีฐานตีนภูเขา เช่นฐานเขาดูใหญ่อ้วนรูปฐานเขาป้อมและกลมกลึง ดูฉงน ๆ ดูคล้าย ๆ เสมือนดังยอดปทุมถัน นมของสาวงามวัยกำหนัด มันประทับจิต–ติดวิญญาณวัยหนุ่ม

อริยครูบา สอนกรรมฐาน ท่านกล่าวไว้ว่า เห็นแล้วพอคิดก็หน่วงอารมณ์ มักจะให้เกิดการชอบเบญจกามคุณ ให้ความรู้สึก

ทางเร้าใจชวนมอง ได้ผ่านไปก็อดที่จะหันมามองอีกเสียไม่ได้ มันมีอิทธิพลอย่างนี้อาจจะทำให้นักพรตจิตหวั่นไหว ! มิได้เป็นได้

พิจารณาดูภาพอย่างนี้ไปนาน ๆ เกิดอารมณ์รักของหนุ่มสาวง่าย ๆ จิตเกิดกามภพ จิตเกิดกามฉันท์ มีชีวิตจะคิดสร้างบ้านแต่งเมืองเอาไว้ให้ลูกหลานมากมาย ในอนาคตอยู่อาศัย มีความรู้สึกอย่างนี้แล...

แล้วนักศึกษาบางโอกาส ถ้าไปพบมีภูเขาบางลูก หรือภาพวิวภูเขาบางแห่ง บางมุมมีสันเขาลาดเอียง ๆ ลดหลั่นลงไปตามไหล่ทิวเขา มีถนนหนทางเดินเลียบไปตามชายเขา บางตอนทางแคบ ๆ คดเคี้ยวอ้อม ๆ โค้ง ๆ ตามรูปของเขาเขียว มีต้นไม้ใหญ่สูงหรือมีไม้ซุงท่อนใหญ่มาวางพาดไว้ระหว่างช่องเขา เป็นสะพานต่อ ๆ กัน เห็นมีฝูงคนกำลังเดินข้ามสะพานบางแห่ง ที่สะพานต่อไปเป็นทางโค้ง ๆ เลี้ยวไปถึงปากถ้ำกว้าง ๆ พบเห็นหินงอกโตตะปุ่มตะป่ำมีหลาย ๆ สี

มุมมองภาพอย่างนี้ อริยครูบา ท่านว่าหายากพอเห็นปุ๊บก็ดึงดูดอารมณ์ ให้ความรู้สึกบันเทิงใจ เปลี่ยนใจคนดูให้หยุดนิ่งชวนมอง รู้สึกพิลึก ๆ อยากจะเข้าไปดูในถ้ำนั้น อยากจะอยู่ในสถานที่นั้น ให้ความสงสัยลึก ๆ ประทับใจ อัดภาพไว้ในจอจิตมีอารมณ์ค้าง ๆ ไม่อาจจะลืมไปง่าย ๆ นักอย่างหนึ่งแล...

แล้วบังเอิญมีภูเขาบางลูก หรือภาพวิวของภูเขาบางหมู่บางมุมตลกขบขัน ธรรมชาติเจาะจงสร้างไว้ให้ดูคล้าย ๆ เป็นรูป

ตัวสัตว์ต่าง ๆ ที่สวยงามมาก ปากถ้ำบางแห่งมีหินงอกเป็นรูปแบบโต๊ะหมู่ รูปที่นั่งดังโต๊ะเตียง มีหินย้อยแปลก ๆ ตาคล้าย ๆ กำลังต้องลมโชยต่องแต่ง ! เป็นรูปดังผ้าม่านเอามาบังไว้ บางถ้ำมีช่องว่าง ๆ ให้คนมองทะลุดูมัว ๆ เป็นทางเงาดำ ๆ ดูลึก ๆ เข้าไปจนถึงก้นถ้ำอันมืดตื๋อ

ภาพดังกล่าวมานั้น อริยครูบา ท่านสอนไว้ว่า เป็นภาพที่มีอิทธิพลดลจิตใจคน ให้ความรู้สึกพอเห็นก็ทึ่ง ! นึกว่าเป็นของลึกลับมีสิ่งลึกลับ ชวนให้คิดถึงสิ่งที่มองไม่เห็นตัวแล้วอยากรู้ความลึกลับในก้นถ้ำนั้น บางทีให้ความรู้สึกกลัว ๆ เกรง ๆ ประทับใจไปนาน ๆ ทั้งความพิลึก ๆ ฉงน ๆ ชอบกล ๆ มิรู้สร่างซา เป็นปริศนาทางใจเวลาเข้าถึงถ้ำลึก ๆ หรือเข้าไปตามป่าช้าหรือวัดร้างโบราณสถานเก่าแก่ต่าง ๆ มักจะเกิดอารมณ์อย่างนี้ ไม่ลืมไปง่าย ๆ นักอย่างหนึ่งแล ...สาธุ !

ชมน้ำตกพลิ้ว

(9) ดังเช่นมีโอกาส มีบุญตาไปพบเห็นภูเขา หรือภาพวิวทิวเขา ที่มีน้ำตกไหลริน มีกระแสน้ำตกพลิ้ว ใสสะอาดดุจแก้วตา ใสจนเห็นตัวปลาแหวกว่ายเป็นหมู่เหล่า ให้ความรู้สึกมีระเบียบสามัคคีชีวิตมั่นคง

กวาดสายตามองดูให้ไกล ๆ รอบกว้าง ๆ จนหมดภาพนั้นจะเห็นความสูงต่ำของยอดเขา แต่ละลูกลดหลั่นไม่เหมือนกัน

บางลูกมีสีเหลืองแก่ สีเขียวแก่ สีเทา สีดำอ่อน ๆ เป็นจุดด่างแดงต่าง ๆ กัน จะให้ความรู้สึกชอบคิดเปรียบเทียบ

ดูภาพให้สูงกว้างขึ้นไปเป็นทิวแถวโค้ง ๆ บางตอนสูงขึ้น ๆ บางตอนลาดเอียงต่ำลงดูเป็นพืดราง ๆ ไป บางแห่งดูเป็นเส้นตรงราบระดับตา เป็นเส้นโค้ง ๆ ความโค้งขึ้นไปโค้ง ๆ ลงมาของรูปสันทิวเขาดูเป็นพืดยาวไปนั้น ให้ความรู้สึกบันเทิงใจ ชวนชมไม่เบื่อตา

ภาพดังที่กล่าวมาอย่างนี้ นักคิดทางธรรมชาติ ตั้งแต่โบราณบอกว่า ดูดังคล้าย ๆ ลูกคลื่นลมในทะเลใหญ่ ๆ ที่กำลังเคลื่อนไหวไป ๆ ให้ความรู้สึกว่า มีอำนาจลึกลับเป็นพลังงานพลังนิ่ง มันช่างดึงดูดสายตา หน่วงอารมณ์ บางมุมดูไปนาน ๆ ให้ความรู้สึกบันเทิงใจมาก เกิดความคิดจินตนาการ อยากจะอยู่ยืนคงทน มีอายุยืนชีวิตมั่นคง เร้าใจชวนชม ไม่เบื่อตาอย่างหนึ่ง นักบุญว่าทำให้จิตว่างเบากายสุขใจแล...

ดูฮวงจุ้ย–ดินมีชีวิตภูเขามีวิญญาณ

แล้วถ้ามีภาพอย่างนี้ มีดงภูเขาแบบนี้ นักธรณีวิทยาจีนโบราณ (สินแส) คือพวกชอบดูฮวงจุ้ย หาสถานที่ก่อตั้งสุสานไว้ฝังศพบอกว่า เป็นที่ดินมีชีวิตเป็นภูเขามีวิญญาณรูปภาพสันเขาทิวเขาที่โค้งขึ้นโค้งลงเป็นพืดไปนั้น ดูเป็นพวกตัวงูใหญ่ หรือตัวมังกรที่กำลังเดินไป งูใหญ่กำลังเลื้อยไป อย่างมีชีวิต มีวิญญาณ ความงามของภูมิประเทศอย่างนี้มักจะเป็นดงป่าเขา

น้อยใหญ่ ป่าไม้ใบเขียวสดชะอุ่ม มักจะต้องมี "ลมดี-น้ำดี-ดินดี" สถานที่ดี ชัยภูมิแบบมีน้ำดีลมดีดินดี หายาก ถ้าได้สร้างหมู่บ้าน ได้สร้างเมือง เป็นชัยภูมิที่จะเจริญด้วยลาภผลดี

แล้วพวกสินแส หรือพวกที่ชอบหมอดูทำพิธีกรรม ทำฮวงจุ้ยสร้างสุสาน ว่าภาพอย่างนี้มีพลังงานของธรรมชาติ อนาคตมีอิทธิพลดลบันดาลใจให้ลูกหลาน ๆ ในบ้านเมืองนั้น ที่มีความขยันหมั่นเพียรทำมาหากินจะเจริญดี ถ้าเพาะปลูกพืชไร่แล้วเงินทองจะมีมาเอง เศรษฐกิจจะมั่นคง ความเจริญมั่งมีศรีสุขของวงศ์ตระกูลในอนาคตจะเกิดขึ้นแล...สาธุ!

พวกหมอสินแส ดูฮวงจุ้ย ชอบให้เอาศพ พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตายาย เอาไปฝังไว้ในที่นั้น ทำฮวงจุ้ย ในเทือกเขานั้น หรือไปสร้างหมู่บ้านไว้ตามแถว ๆ นั้น อนาคตลาภยศศักดิ์จะเกิดตามมาเอง แล้วเป็นอุบายของคนโบราณจะให้ลูกหลานเหลนถึงปีจะได้มาประชุมพบหน้ากันดี เป็นความฉลาดของคนโบราณที่ฝากไว้กับความเชื่อทั้งมงาย

เพราะว่า "ดินดี-น้ำดี-ลมดี-วิวสวย" จะปลูกต้นไม้อะไร ๆ มันก็ขึ้นงอกงามดี แล้วจะไม่รวยตามมาได้อย่างไร? ยกเว้นคนที่ขี้เกียจ ไม่สนใจเพาะปลูกทำไร่ไถนา มันก็ต้องยากจนเท่านั้นเองแล...สาธุ!

ชมหมู่เมฆลอยลิ่ว ๆ

(10) ดังเช่นมีโอกาส หรือพบเห็นภาพเขียน หรือภูเขาเบื้องสูง ๆ มีหมู่เมฆขาว กำลังเคลื่อนไหวไป ๆ ลอยลิ่วเป็นสายใหญ่ยาว ๆ ดูช่างขาวสะอาดตาบริสุทธิ์ อยู่ท่ามกลางเวหา เป็นภาพที่กำลังเคลื่อนที่

อริยครูบาท่านชี้แนะว่า ให้พิจารณาดูตามไป ๆ จะเป็นอีกแบบหนึ่ง ภาพอย่างนี้ถ้าดูนาน ๆ มักจะเปลี่ยนอารมณ์คน ทำให้ใจลอย ๆ ออกนอกโลกตามไปด้วย ให้ความรู้สึกเงียบ อยากสงบสะอาดโล่ง ๆ โปร่งกายใจลงไปบ้าง มีความรู้สึกมุ่งทางฝ่ายสูงยิ่งขึ้นไปโน้มน้าวใจให้คิดถึงปรัชญาชีวิตมุมดับทุกข์ใจ "สมถะ" ส่วนลึกคล้ายจะออกไปให้พ้นเครื่องพันธนาการของสังขาร

จงพิจารณาดูให้สูง ๆ ไป อยากจะ "ดับขันธ์ 5" คิดดับอุปาทานในขันธ์ 5 ทิ้งโลกเดิมออกไป ถ้าหากว่ามีโลกใหม่ ที่หลุดพ้นได้จริง ๆ ก็ยินดีไป ให้ความรู้สึก มีอารมณ์อย่างนี้แล..สาธุ!

ชมเสียงฟ้าร้องเปรี้ยง !

(11) ดังเช่นบังเอิญ ๆ ได้พบเห็นภาพนภาเบื้องต่ำ ๆ มีสายฟ้าแลบแปลบ! แปลบ!! เกิดมีเสียงฟ้าร้อง คำรามดังจะข่มขู่ วางอำนาจใส่ก้อนเมฆดำทะมึนทึน เสียงดังสนั่นหวั่นไหว!

ทำให้เกิดลมพายุกล้า พัดกระหน่ำลง ยังพื้นดินที่สีดำ สีมอมัว ๆ ถูกต้นไม้บางต้นล้ม บางต้นหัก กิ่งก้านเอนลู่ไปตามกระแสลม

ภาพอย่างนี้ ไม่ต้องสอนพอเห็นเข้าก็รู้ได้ทันทีว่า ให้ความรู้สึกหวาดเสียว ความกลัวจิตใจหวั่นไหว! ง่าย ๆ มีอารมณ์ร้าย ๆ ไม่สงบสบายใจ อย่างหนึ่งแล...

สูตรกรรมวิธีแก้โรคกลัวฟ้าร้อง กลัวเสียงฟ้าผ่าเปรี้ยง! เป็นปรากฏการณ์ต่อธรรมชาติมิได้เป็นได้กลัวมันทำไม ?

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านแก้โรคกลัว ๆ สอนกรรมวิธีแก้โรคกลัวประสาทอ่อน เช่นใครกลัวฟ้าผ่าเปรี้ยง! หวาดเสียวง่าย ๆ แก้ได้ผลในพวกเด็กมาก คือต้องสอนให้เด็กใจกล้าก่อนนำทางทำให้ใจกล้าก่อน อย่าคิดกลัว ต้องคิดสู้ตายฝึกเป็นนักกีฬายอมแพ้ยอมชนะ

เช่นได้ยินเสียงฟ้าฝนตก ฟ้าผ่าเปรี้ยง! เปรี้ยง! เด็กบางคนกลัวมาก บางคนร้องไห้ทันทีหนีเลย ถ้าไม่ฝึกสอนให้หายอาการแบบนั้น จะอยู่ในโลกนี้ไม่ได้ เพราะว่าจะหนีหลบหลีกเรื่องฟ้าร้องไปไม่ได้เลย เป็นปรากฏการณ์ของธรรมชาติมิได้เป็นได้จะไปกลัวมันทำไม? ใครกลัวก็ต้องพบ ไม่กลัวก็พบ

กรรมวิธีแก้นั้น ก็คือภายในจิตใจ ต้องกำหนดจิตตามไปทันทีที่ได้ยินเสียงฟ้าร้องนั้น ถ้ามีเสียงดัง เปรี้ยง! ต้องสอนเด็กว่าจิตต้องคิดเปรี้ยง! ปากต้องพูดเปรี้ยง ๆ ตามเสียงนั้นทันที

ตำรากรรมฐานว่า เอาจิตกำหนดติดตามเสียงเปรี้ยงปรากฏการณ์ธรรมชาตินั้นไปด้วย ทำอย่างนี้ไม่เกิน 50 หรือ 100 ครั้ง เด็กนั้นจะหายกลัวแทบทุกคน จะมีใจกล้าแข็งหมดความกลัวภัยนั้นโดยปริยายแล...(สูตรนี้ใช้ได้ผลมาเป็นพันๆ ปีแล้ว)

ถ้าพบเด็ก ๆ กลัวฟ้าร้อง เช่นพอได้ยินเสียงเปรี้ยง ! ก็เอามือปิดหู มือปิดตา มีอาการอย่างนี้ ต้องรีบช่วยแก้ สอนให้ฉลาด อย่าขู่ให้เด็กกลัวต้องให้เด็กรู้ว่า มันไม่มีตัวตน เสียงมันกระทบกัน แบบเราตบมือดังแผะ ๆ จะต้องกลัวมันทำไม เราจะต้องเอาชนะมันให้ได้จับมันมาเล่นได้เลย บอกเคล็ดลับให้เด็กสู้ทันที

เวลาฟ้าร้องนั้น ผู้ใหญ่นำพูดเลยพูดตามไปที่เสียงฟ้าเปรี้ยง ๆ นั้น ต้องให้เด็กออกเสียงดัง ๆ ตามไปด้วยจึงจะได้ผลทางจิตใจ นำไม่กี่ทีเด็กก็มีกำลังใจสู้พอรู้วิธีพูด วิธีสู้แล้วเด็กก็ใจกล้าขึ้น มีเพื่อนทางใจ สอนว่าถ้ามันเปรี้ยงมา เราก็เปรี้ยงมันไปเลย สนุกดี ทำบ่อย ๆ ก็ได้ ผู้ใหญ่ต้องทำให้เด็กตามดูก่อน จะนั่งหรือนอนกำหนดเสียงฟ้าร้องได้ทุก ๆ คน เขาเรียกทางธรรมะว่า ถ่ายทอดทางวิญญาณให้สติปัญญาแก้ความกลัว

ถัดไปพอเด็กมีใจกล้าบ้าง ครั้งที่สอง สอนให้เด็กลุกยืนขึ้นเปรี้ยง ๆ ทำมือทำไม้เตะตีต่อยกับเสียงนั้นเลย อย่ากลัวเด็กแสดงกิริยาอาการแบบนั้น พอเด็กฉลาดหายกลัวแล้วจะเลิกอาการต่อสู้แบบนั้นเอง หมดความกลัวก็หมดความหมายในการทำแบบนั้น สูตรนี้ได้ใช้ผลทั้งเด็กและผู้ใหญ่มาเป็นพัน ๆ ปีแล้ว สาธุ !

ชมท้องฟ้าหมู่เมฆมีพลังงาน

(12) ดังเช่นบังเอิญ ๆ บางวันได้พบเห็นภาพท้องฟ้าหรือมีภาพทิวเมฆขาว ๆ ในระดับต่ำ ๆ เมฆขาวกำลังเคลื่อนไหวไป ๆ มันมีพลังงาน ทำให้มนุษย์ปุถุชนคนธรรมดา ๆ มีอุปาทานจิต ถ้าเกิดมีลมแรงทำให้ต้นไม้น้อยใหญ่ต่าง ๆ เอนเอียงอ่อนไหวยอดไม้ลู่ไปตามกระแสลมนั้น

ภาพอย่างนี้ให้ความรู้สึก ชวนชมงามตา ร่าเริงบันเทิงธรรมชาติใจอ่อนลง เมตตากรุณา นักสมาธิวิทยา เขาบอกว่าภาพอย่างนี้ มักจะทำให้หน่วงเหนี่ยวอารมณ์ "สมถะ" ผลทำให้เกิด "สมาธิ" เร็วขึ้นก็ได้ ลูกเล็กเด็กโตถ้าสอนใช้กรรมวิธีนี้เป็นยังมีคุณประโยชน์ทุกสมัยแล... สาธุ!

ชมทะเลทรายแห้งแล้ง

(13) ดังเช่นบังเอิญ ๆ ไปเที่ยวได้พบเห็นภาพทะเลทรายแห้งแล้ง มีโขดเป็นสันคมแง่แหลมเป็นแห่ง ๆ มีเนินดินลาดเอียงเต็มไปด้วยเม็ดกรวดทรายสีต่าง ๆ จะมีต้นไม้ขึ้นบ้างก็แทบจะไร้ใบ แห้งผากตายซาก พอเห็นก็รู้ว่าไม่อาจที่จะเจริญงอกงามสดชื่นขึ้นได้ยาก บางวันต้องลมร้อนแรงฟุ้งขจรอยู่ในท่ามกลางด้วยฝุ่นสีแดงปนทรายดินทรายฟุ้งขจร บางมุมที่ดินขาดน้ำไปนาน ๆ จนดินแตกระแหงร้อนระอุพืชผลสีเขียวตายหมด

ภาพอย่างนี้ ครูบาท่านกล่าวไว้ว่า คงจะไม่ต้องสอนก็จะรู้เองได้ว่า ให้ความรู้สึกอบอ้าว พิจารณาไปนาน ๆ อึดอัดใจตายซาก เศร้าใจ แทบจะไม่ต้องไปบอกกับใคร ๆ ว่า ถ้าขึ้นไปอยู่ในดินแดนนั้นก็คงต้องอดตาย แย่เหงาหงอยว้าเหว่ใจ พอเห็นภาพเข้าก็พลอยมีทุกข์ใจตามไปด้วย อย่างหนึ่งแล...สาธุ!

ชมฝูงนกบิน–ทิวเมฆดำ

(14) ดังเช่นบังเอิญ ๆ บางวันได้พบเห็นมีฝูงนก เห็นภาพหมู่นกกำลังบินเร็ว ๆ บินไว ๆ บินจนสุดเหวี่ยงเรียงรายเป็นแถว ดูนกบินเป็นสายใต้ท้องฟ้า ยังมีสายเมฆดำ เมฆดำหนาทึบเป็นคลื่นม้วนใหญ่ย้อยลงมา แทบจะจรดถึงพื้นดิน ฝนก็เริ่มตก ฟ้าร้อง สายลมพัดซัดสาดอย่างแรงมากขึ้น แล้วคนหรือสัตว์ทุก ๆ ชีวิตต้องเสี่ยงภัยกับธรรมชาติ เพื่อที่จะเสาะแสวงหาทางดิ้นรนไป ๆ หวังความอยู่รอดของชีวิต อย่างจำไป จำทำ จำอยู่ในชาติหนึ่งของชีวิตแล...

ภาพดังที่กล่าวมานั้น อริยครูบา สอนสมาธิวิทยา ท่านแนะนำว่า เอาไว้ทดสอบดูอารมณ์กรรมฐาน ของนักศึกษาได้ดีมาก ให้ความรู้แจ้งทางธรรมชาติ จับวาระจิต แยกอารมณ์คนออก พอเห็นภาพเข้าแล้ว ไม่ต้องบอกกับใคร ๆ ได้เลย ว่านั่นมันช่างลำบากเหนื่อยหน่ายกาย และยังทรมานใจตามไปด้วย คนนั้นหรือสัตว์ฝูงนั้นถ้าไม่เก่งจริง ๆ เป็นอยู่อย่างนั้นคงจะไม่รอดแน่นอน

ถ้าครูบาอาจารย์ไม่สอนเด็ก ไม่บอกศิลปการมองดู เด็กก็จะไม่รู้คุณค่าใช้ประโยชน์ในการจรรโลงจิตใจมนุษย์ระดับสากลโลก เช่นดังภาพที่กล่าวมานั้น ถ้าสนใจพิจารณาดูไปนาน ๆ มักจะเกิดอารมณ์ร่วมไป เช่นชวนโน้มน้าวใจให้คิดถึงหมู่คณะรักเชื้อชาติต้องสามัคคีธรรม จึงจะเผชิญชีวิตให้อยู่รอดร่วมกันได้ ภาพทำให้ดึงดูดจิตใจเปลี่ยนอารมณ์คนชม ไปอีกแบบหนึ่งแล... สาธุ !

ชมหมู่นักพรตสงบนิ่ง !

(15) ดังเช่นบังเอิญ ๆ ได้พบเห็นหมู่นักบวช เห็นภาพฤาษี โยคี หรือเซียน พระภิกษุที่มีศีลวินัยบริสุทธิ์ ดูงามตาศรัทธาท่านกำลังนั่งนิ่ง ๆ จนตัวไม่ไหวติง บนเนินทรายที่ขาวสะอาดตา หรือจะเป็นภาพที่ท่านกำลังเดินเป็นแถว ๆ ดูตรงดิ่ง ! ดิ่ง ! ไปอย่างสงบเงียบเรียบร้อย เข้าสูตรที่ว่านักบำเพ็ญพรตมักจะมีจิตดิ่ง ! จิตตรงแน่วเป็นเอกอยู่ทางเดียว จิตเป็นหนึ่ง.

ภาพอย่างนี้ อริยครูสอนเซ็น (ฌาน) ท่านบอกว่าหาดูได้ยากให้ความรู้สึกว่า เป็นปริศนาใจ ภายในใจของท่านนักพรตเหล่านั้น จะต้องมีอุดมคติสูง ซ่อนความลึกลับ ที่จะคิดค้นธาตุอันหาค่าบมิได้ หรือแสวงหาสิ่งใด สิ่งหนึ่งที่คนธรรมดายังไม่รู้เรื่องอย่างนั้นเลย หรือจะว่าจิตท่านเป็นเอก ซึ่งผู้อื่น ๆ ยังเข้าไม่ถึงภูมิธรรมนั้น ท่านนักปราชญ์เหล่านั้นมักจะสันโดษยินดีสิ่งที่ตนมีตนได้ ปีติอิ่มใจอยู่แต่พวกเดียว ใช่ไหม ?

แล้วภาพหรือบุคคลที่มีลักษณะอย่างที่พูดมานั้น ถ้าจะไปให้มนุษย์ปุถุชนสายตาคนโลกีย์เขาดู เขาคงจะพูดว่าอย่างไร ? คงจะหนีไม่พ้นว่า ท่านเหล่านั้นหมดรสจืดมะลืดชืดไปเลย เป็นคนเย็นชาต่อโลก เป็นคนซังกะตาย อย่างตอไม้ หรือก้อนหินที่เขาว่ามนุษย์ตายซาก พวกลุงเชย พวกป้าชา ไปแล้วละกระมั้ง ?

แล้วถ้าจะให้พวกกระผม ๆ หรือให้พวกของอิฉัน ๆ ที่ยังติดคุกตะรางแห่ง "ขันธ์ 5" อยู่คงจะส่ายหัวหนีไปก่อน เพราะว่าพวกกระผม ๆ พวกอิฉัน ๆ ยังต้องการมี หรือการวิงวอนกราบไหว้ ขอแต่เรื่องให้มี "ขันธ์ 5 ที่ดี" เช่นให้มี "มีรูปที่ดี–มีเวทนาที่ดี–มีสัญญาที่ดี–มีสังขารที่ดี–มีวิญญาณที่ดี" คงจะไม่เอาแบบท่านเหล่านั้นด้วยแน่นอนกรรมโว้ย !

หรืออาจจะมีบางคนเห็นว่า พวกนักพรตเหล่านั้น ก็คือคนบ้า ๆ บอ ๆ ไปเลยก็มี. กรรมหนอ ?

คืออิทธิพลของรูปภาพ ทำให้เกิดอารมณ์ไปต่าง ๆ แต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน มองต่างมุมกรรมชรูปจำแนกสัตว์ไว้แล้ว "โง่หรือฉลาดมีไม่ขาดโลก" อย่างหนึ่งแล...

มีภาพอีกมุมหนึ่ง หรืออีกภาพหนึ่ง ที่ครูบาสอนการแยกอารมณ์ มักชอบใช้ศิษย์ดูภาพที่มีหมู่นักพรตนั่งนิ่ง ๆ เป็นแถว ๆ ริมฝั่งแม่น้ำใสไหลคดไปคดมา ไหลแผ่กว้าง ๆ แล้วโค้ง ๆ อ้อมลงไปรวมเป็นทะเลสาบ มีชายหาดทรายทองน้อยใหญ่ มีแอ่งน้ำ

สระบัวดอกบัวสีขาว สีเหลือง สีชมภู สีแดงต่าง ๆ ใบบัวเขียวสดใบเล็กใบใหญ่บางใบเป็นจุดดำด่างแตกเป็นเสี่ยง ๆ กำลังชูดอกและใบสล้างในผืนหน้าน้ำดูเป็นพืดไป

ท่านหมู่นักพรตนั่งนิ่ง ๆ ในท่ามกลางความเงียบสงบของทิวทัศน์ ที่เต็มไปด้วยพลังเงียบ พลังนิ่ง แต่มีวิญญาณที่ทำให้อารมณ์คนเคลื่อนไหวบ้าง ท่านค้นหาความเร้นลับในสัจธรรมหรืออะไร ๆ สักอย่างหนึ่งเป็นแน่ มิเช่นนั้นแล้วจะไม่มีกิริยาอาการแบบนั้น ภาพอย่างนี้ สถานที่แบบนี้จะหาดูได้ยาก ทำให้นักศึกษาเกิดอารมณ์ละเอียดอ่อนและสูงยิ่งขึ้นไปอีกแบบอย่างหนึ่งแล...

มีภาพบางมุม หรือไปพบสถานที่มีภาพ มีเงื้อมผาชันสูงสีเทา ที่ยื่นโค้ง ๆ โง้ง ๆ งอกออกไป มีโขดหินเนินดินสีเหลืองแก่สีมอหมึกสลับสอดแทรกในเชิงผาช่องเขามีป่าโปร่ง สวนสนใบเฉาซีด ๆ มีต้นโพธิ์ใหญ่ใบเขียวแก่แกมเหลือง ๆ เวลาถูกต้องลมพายุพัดใบก็หลุดหล่นปลิวไป ๆ ดังฝูงนกบิน

บางทิศมีต้นไทรใหญ่ รากไทรย้อยห้อยต่องแต่ง! รากไทรสีน้ำตาลแก่แห้ง ๆ ซึ่งเป็นฤดูร้อน กำลังผลัดใบ ใบร่วงหล่นเหลือแต่กิ่งก้านที่แก่ ๆ ก้านที่ยังอ่อนก็โกร๋นแห้งผากดูยอดด้วนไร้ใบสดขาดใบงามโปร่งโล่ง ๆ ดูมันช่างอาภัพ หยุดนิ่ง! ขาดน้ำและลมฝนเย็น ๆ ทั้งดงดอย ภาพสงบ เศร้าดังการปลงศพ เกิดอารมณ์ไปอีกแบบหนึ่งแล...

โอ... อมิตาพุทธ ! (แปลว่า–สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) เด็กบางคนถ้าไม่ชี้แนะไว้จะไม่รู้คุณค่าทางจิตใจ จิตใจจะแข็งกระด้างไม่มีอนุสัยจิตอนุรักษ์ป่าไม้หรือธรรมชาติเท่าไรนัก พ่อแม่หรือผู้จะเป็นครูบาอาจารย์ต้องบอกสอนชี้แนะนำทางให้เด็กรู้คุณค่าของสูตรมุมมองอย่างนี้ไว้บ้าง เด็กจะมีเพื่อนทางใจ เล่นสงบจิตกับธรรมชาติได้ทุกแห่งหนแล...

ถ้าบังเอิญ ๆ ไปพบสถานที่อย่างนี้ หรือภาพเขียนอย่างนี้ ภาพวิวต่าง ๆ ที่มีมุมมองคล้าย ๆ อย่างนี้ จงรีบฉวยโอกาส เอามาทดสอบอารมณ์ตนเองดูที่ ตามสูตรศาสตร์ที่กล่าวมานั้น ว่าจะมีความรู้สึกอย่างไร ? หรือว่าไม่ต้องพูดถึงเลย ใครได้พบเห็นภาพอย่างนั้นเข้าก็จะรู้สึกทันทีว่า นั่นมันช่างอ้างว้างวังเวงใจ ใคร ๆ ไปอยู่ในที่นั้น ในดงดอยอย่างนั้นได้ก็สมกันกับคนที่เขาจัดไว้ว่าพ้นโลก พวกคนพ้นโลกไปแล้ว จึงจะมาอดทนนั่งนิ่ง ๆ อยู่ในที่อย่างนั้นได้ เพื่อหวังความวิเวกสงบนิ่งทางจิตบำเพ็ญฌานสมาบัติ อย่างใดอย่างหนึ่งอริยครูโบราณท่านชอบภาพอย่างนี้มากเอาไว้ทดสอบแยกอารมณ์ของศิษย์ได้ดี อย่างหนึ่งแล...สาธุ !

ชมเมืองลับแล

(16) ดังเช่นบังเอิญ ๆ บางวันได้พบเห็นสถานที่ หรือภาพวิวทิวทัศน์สูง มีเมฆขาวท้องฟ้ากระจ่างแจ้ง ภูเขางามสูงต้นไม้ใหญ่ ใบเขียวสด ยอดไม้เขียวใสอ่อน ๆ มีบุปผาชาติบาน

สะพรั่งหลาย ๆ สี บางเวลาต้องกระแสลมที่รำเพยพัดมา ๆ ส่งกลิ่นหอมระรื่นอบอวลอยู่ในอากาศ

ภาพนี้มองต่ำลงไป ๆ มีเกาะแก่งหิน ห้วยเหวลึกบางมุม และมีลำธารน้ำตกไหลลดหลั่นคดโค้ง ๆ อ้อมโขดหิน ดูแล้วเป็นภาพสวนสวรรค์ในเมืองมนุษย์ เกิดอารมณ์เย็น ๆ ว่าง ๆ ใจบันเทิงจิต เพ่งไปเกิดสมถะมาก ผลมีสมาธิธรรมชาติเอง จงทดสอบดูว่าเป็นจริงตามที่ครูสอนไว้บ้างไหม ?

พระเที่ยวกรรมฐาน โบราณท่านกล่าวไว้ว่า บางภาพท่านได้เคยพบเห็นมา บางมุมมองเห็นก็จะตะลึงตะลานใจ พอแสงอรุณเริ่มส่องมาต้อง ก็เกิดเรืองแสงเป็นประกายแวววาวในวัตถุนั้น ซึ่งมีบรรยากาศที่กระทบกัน แล้วเกิดมีเสียงคล้าย ๆ เสมือนมีผู้มาบรรเลงดนตรี เป็นพัก ๆ ฟังไพเราะเย็น ๆ เกิดจิตโปร่งใสชุ่มชื่นทันทีประดุจไหลมาจากหัวใจอันเงียบสงบนิ่งได้แล้ว

สุนทรียภาพน่าทึ่งอย่างนี้จะหาได้ยาก เป็นเอกงามตา ดูแล้วคล้าย ๆ มีวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์สถิตย์อยู่บ้าง หรือมีพวกมนุษย์กึ่งเทพกึ่งคนมาหลบพักอาศัยอยู่ในแดนดงนั้นจึงทำให้ผู้ชมแล้วทิ้งมักจะลืมความทุกข์ใจ เบากายใจ ขาดจากความหลัง ๆ ลงได้ชั่วคราว ใจลอยลืม ๆ เหมือนดังถูกสะกดจิต ให้ออกไปเที่ยวอีกโลกหนึ่ง หรือที่เขาเรียกว่าไปพบ "เมืองลับแล" อยู่ในโลกนี้เป็นเมืองซ้อนเมือง เมืองลึกลับคนโบราณได้พบกันมาแล้ว เรื่อง

เมืองลับแล[1] นั้นมีเล่ามาแทบจะทุกชาติทุกภาษาก็ว่าได้ จะจริงหรือเท็จอย่างไร ? จะเป็นเมืองผีหรือเมืองเทวดากัน ?

ชมเรือใบทะเล–เท้งเต้ง

(17) ดังเช่นบังเอิญๆ ท่องเที่ยวไปพบทะเล หรือภาพเขียน ภาพสีน้ำมัน ภาพวิวสีต่าง ๆ จงหยุดหากำไรชีวิตบ้าง เด็ก ๆ ต้องบอกนำความคิด ชี้แนะสูตรนี้ ไม่บอกบางคนไม่รู้เลย ถ้าบอกพอคิดได้ออกในวันข้างหน้า ๆ มีอนุสัยจิตทางนี้ไว้บ้าง

ถ้าพบเห็นทะเลบางแห่ง บางภาพมีเรือใบ ขอนไม้ แพไม้ มีคนแก่เฒ่านั่งจับไว้แน่น มือเกาะกำไหล่กันไว้แน่น กุมวัตถุนั้นไว้ทุกคน บางคนก็ได้แต่เงยหน้ามองดูท้องฟ้าลอยแพเท้งเต้ง ๆ ไป แบบหมดหวังอยู่กับการโต้คลื่นลม ที่กำลังกระพือของลมพายุอันร้ายกาจ ทำที่จะม้วนชีวิตเหล่านั้นไว้กับทะเล ดูชีวิตปริ่มจะออกไปจากร่าง วิญญาณแทบจะขาดตอนลงไป ๆ ในอึดใจใด ๆ ก็ยัง ไม่รู้...?

ภาพทะเลปั่นป่วน ชีวิตผู้เฒ่าลอยแพเท้งเต้ง ๆ ไป คนชมภาพอย่างนี้ บอกให้รู้สูตรนี้แล้ว จะเห็นตามบ้างไหม ? เช่นเกิดความรู้สึกสะเทือนใจ เสียงภัยตื่นเต้น เร่งร้อนเร้าใจตามไปด้วยแล...สาธุ!

---

1 พระคัมภีร์อุปนิษัท ก่อนพุทธกาลว่าเมืองลับแลเป็น–สี–แสง–เสียง–ภาพ. ที่ตกค้างไว้ในอากาศ. ท่านครูมหาฤาษีสวามีสัตยนารายณ์ ชาวอินเดีย. ได้สอน ส. โพธินันทะ. และ ธ. ธีรทาส.

ภาพบางมุม บางภาพมีแสงอาทิตย์หรี่ ๆ ตะวันเริ่มจะตกดิน ภาพอย่างนี้ วิวทิวทัศน์อย่างนี้ มีบรรยากาศที่สะท้อนจิต โน้มน้าวใจชนกลุ่มหนึ่ง ที่มีแต่ศรัทธาจิตล้วน ๆ ชวนให้เขานึกคิดถึงโลกไกล ๆ อาณาจักรลึกลับโดยไม่รู้ตัว มีอิทธิพลดลใจคนไม่น้อย เช่น พวกที่นับถือพระพุทธศาสนา นิกายสุขาวดี ว่าให้คิดถึงทิศตะวันตก มีสวรรค์สุขาวดี (ไซที่เกกลักซี่ก่าย)[1] ก็อยู่ทางนี้

ภาพที่กล่าวมานั้น อริยครูสอนทางนี้ ท่านแนะนำไว้ว่า ถ้าเพ่งจิต สายตาดูตามไปนาน ๆ มันหน่วงเหนี่ยวอารมณ์คนชมคนดูให้มารวมจุด เป็นสมถะนาน ๆ ไปให้เกิดผล คือสมาธิธรรมชาติได้มากขึ้น สะท้อนอารมณ์ให้เกิดจิตคิดทางเมตตากรุณาจิตชอบคิดจินตนาการออกไปไกล ๆ จนข้ามภพ ข้ามฝั่งโน้น ๆ ทิ้งความเป็นห่วง... ให้คิดไปถึงว่าชะตากรรมชีวิต กรรมของพวกพ่อเฒ่า ที่ลอยแพเท้งเต้ง ๆ ตามสายคลื่นลมทะเลจะนำไปอย่างนั้น ๆ แล้วสังขารชีวิตจะอยู่รอดไปได้อย่างไรหนอ ? บาปกรรมอะไรหนอ ? ใครจะไปช่วยได้บ้างหนอ ? เป็นภาพอารมณ์ค้าง ดูแล้วมักจะไม่ลืมไปง่าย ๆ นัก อย่างหนึ่งแล...สาธุ !

---

1 ตามหลักฐานในพระสูตร พระอานนท์เถระ ผู้บันทึกเรื่องนี้ไว้ว่า พระพุทธเจ้าตรัส "กวงบ๊อเหลียงซิ่วเก็ง (วิปัสสนาที่ไม่มีประมาณอายุสูตร)" พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี ตรัสโปรดพระเจ้าพิมพิสาร และพระมเหสี อุยที่ฮี (ไวเทหิ) ตอนนี้นับว่าเป็นบ่อเกิดเบิดสวรรค์ชั้นสุขาวดี ของ พระอมิตาภะพุทธเจ้า (ออนี่ท่อฮุก) จากพระไตรปิฎกจีนที่แปลจากภาษาอินเดีย

นายแพทย์ ตันม่อเซี้ยง

บรรยายพระสูตรนี้ 17/7/2507

ชมไม้กระถาง (ดูบอนไซ)

(18) ดังเช่นบังเอิญๆ บางวันได้พบเห็นต้นไม้ ไม้ในกระถาง ไม้ดัดต้นเตี้ย (บอนไซ) ไม้เตี้ยตะแหมะแขะ บางต้นมีตอไม้ใหญ่บ๊อม บางต้นดูคล้ายๆรูปสัตว์ บางต้นโคนฐานกว้างดูเว้าแหว่งลึกเป็นโพรงเข้าไป มีรากไม้คล้ายตัวงู ตัวงูขด ตัวงูพันหลัก บางต้นคล้ายๆ รูปอวัยวะคนต่างๆ พิจารณาดูไปนานๆ ให้ความรู้สึกตลกขบขัน ร่าเริงชวนมองเกิดมองโลกในแง่คิดความเปรียบเทียบ ระหว่างต้นไม้กับคน คนกับสัตว์บ้าง

ดังมีคำโบราณกล่าวไว้ว่า "ความใกล้ชิดกันทำให้ส่อนิสัย" คือความใกล้ชิดกันมากๆ ส่อนิสัย "ติดนิสัย" ติดแบบอย่างกันได้ง่ายๆ ทำให้อารมณ์เปลี่ยนแปลงการถ่ายทอดแบบอย่าง ถ่ายทอดวิญญาณ ทั้งแบบดี และแบบชั่วได้ง่ายๆ เหมือนกัน "ความใกล้ชิดกันทำให้ส่อนิสัย" ติดนิสัยกันได้อย่างหนึ่งแล...สาธุ!

บางภาพ บางมุม ได้พบเห็นต้นไม้เอนๆ หรือต้นไม้โค้งๆ สูงขึ้นบ้าง จากระดับตาพอดี หรือดัดต้นไม้ ไม้ดัดคดๆ ต้นไม้งอๆ โค้งๆ บางต้น มีบางมุมมันโค้งมาก มันคดได้ส่วนสัดในมุมมองพอดี เห็นแล้วหน่วงสายตาคนดูมาก ดูแล้วอยากจะดูอีก

ครูบาสอนการแยกอารมณ์ทางวิปัสสนากรรมฐาน ท่านให้ศิษย์จับสายตาดู แล้วให้ศิษย์ทำรายงาน หรือบอกเล่าความรู้สึก

แยกความรู้สึก ว่าตรงไหนให้ความรู้สึกร่าเริง ตรงไหนให้ความดึงดูดใจ ตรงไหนคนชมหยุดนิ่งการมองดูไม่เบื่อตา มีหลาย ๆ แบบมาเปรียบเทียบกัน จึงรู้ว่าแต่ละส่วนให้ความแตกต่างกัน บางต้นมองทีเดียวแล้วไม่อยากจะมองอีก บางต้นมองดูเท่าไร ๆ ก็ไม่เบื่อตา ส่วนมากเป็นต้นที่คด ๆ โค้ง ๆ มักจะหน่วงอารมณ์เร้าใจคนชมให้ดูนาน ๆ อย่างหนึ่งแล...

บางภาพ บางมุม ไม้บางต้นไม่บอกก็ไม่รู้ ได้เห็นความหมายบางต้นเห็นแล้วก็ทึ่ง! รู้ว่าคงจะมีกรรม เป็นกรรมอะไรหนอ...คือมีกิ่งไม้บิดผิดรูป งอหงิกผิดธรรมดา ๆ บางกิ่งคดไปคดมา บางตอนก็คอดเล็ก คอดกิ่วงอกย้อย ๆ ห้อยต่ำลงมา คือไม้แคระต่าง ๆ

ครูสอนให้จับอารมณ์ตามไป ท่านว่าจะพบความรู้สึกทึ่ง! เป็นไม้ที่มีบาปกรรมอะไร ๆ เกิดมากับเขาเป็นอย่างนั้น อารมณ์โศกเศร้า เมตตากรุณาสงสารมันไปเลย เพราะความมีบาปกรรมอย่างนี้ ไม้แคระแบบนี้ ช่างทรมานวิญญาณ มันหน่วงอารมณ์คนชมอยากดู นักเล่นต้นไม้ดัดชอบเอาไปปลูกไว้ดูเล่นอีกด้วย

บางภาพ บางมุม ไม้บางต้นใหญ่มาก มีอายุยืนมาก มีโคนไม้ใหญ่ มีเปลือกไม้หนาหยาบแตกขรุขระ ดูแล้วให้ความรู้สึกหนัก ๆ รู้สึกเทอะทะ บางมุมต้นไม้งอกเป็นปุ่ม ปูดโตตุ่ยออกมาตะปุ่มตะป่ำเหมือนกล้ามเนื้อนักมวยปล้ำ นักศึกษาพอรู้สูตรศาสตร์นี้บ้างแล้ว ถ้าเข้าป่าดงไปพบเห็น จงใช้กำไรชีวิตพิจารณาดูไปนาน ๆ มีเพื่อนทางใจมากแล...

ต้นไม้แบบนี้มักจะให้เปลี่ยนอารมณ์คนชม ไปในทางหนักหน่วงขึ้น แข็งแรงบึกบึนมีกำลังใจ ต่อสู้ เพื่อความอยู่รอดของชีวิตรู้สึกว่ามันช่างทรหดอดทน ถ้าเป็นคนเกิดมากับเขาชาติหนึ่ง ๆ ไม่ค่อยจะมีความสมประกอบ ในความสวยงามตามเขาก็จริงอยู่ แต่เป็นคนไม่ท้อถอย นักสู้ ไม่น้อยใจในวาสนาอาภัพนั้นเลย มีอายุยืนอย่างหนึ่งแล...

ทางสมาธิวิทยา กล่าวไว้ว่า เป็นภาพ หรือต้นไม้ที่ให้อารมณ์ดีมาก ตรงที่หน่วงเหนี่ยวความฉงน ๆ ระดมกำลังใจมารวมใจเป็นเอกทางเดียว จับจิตคนสนใจให้อยู่ตรงนั้นได้นาน ๆ ถ้านักศึกษาอ่านภาพ ดูวัตถุเหล่านั้นมักจะเกิดอุปาทานจิตแบบนี้ เขาเอามาใช้ทาง "สมถะ–ให้เกิดผล–สมาธิ" ได้เร็วขึ้นมาก ใช้เป็นมีประโยชน์มาก โอ! ไม้แคระ ไม้ดัดจนพิการ ต้นเตี้ย บางทีกลายเป็นโชคดีมีคนชมก็มีแล...สาธุ!

ชมต้นไม้ตรงสูงลิ่ว ๆ

(19) ดังเช่นบังเอิญ ๆ บางวัน ไปพบเห็นต้นไม้สูง ๆ ไม้สูงตรงลิ่ว ๆ หรือภาพต้นไม้สูง ๆ อย่างนี้ ไม้สูงตรงขึ้นอยู่โดดเดี่ยวหรือมีกิ่งไม้ใหญ่ที่ยื่นออกไปตรง ๆ ใบไม้บางเบา ๆ เปลือกไม้ราบเรียบผิวไม้สะอาด เช่นต้นไม้สูงลิ่ว ๆ บางชนิด หรือต้นไม้ไผ่มีใบเขียวแหลมเล็ก ลำต้นกลมเป็นปล้อง ๆ สีเขียวสะอาด บางต้นสีเหลืองสุกใสงามตา ต้นตรงสง่างามตา บางต้นเอนลู่ไปตามลม

นักศึกษาจงพิจารณาดู สีผิวลำต้นสุกใส สีเขียวแก่เขียวอ่อน ๆ ไปนาน ๆ มักจะให้ความรู้สึกอ่อนช้อย เบา ๆ เป็นระเบียบมีความสะอาดสงบเย็นเงียบ ๆ ทางสันโดษ มีชีวิตง่าย ๆ อยากจะยืนต้นอยู่ต้นเดียว กอเดียว อยู่โดดเดี่ยวไม่เอากับใคร ง่าย ๆ นัก ยืนตรงมีความมั่นใจสูง รักสันโดดสันติภาพแล... สาธุ!

ชมต้นหลิวลู่ลม

(20) ดังเช่นบังเอิญ ๆ บางวันได้พบเห็น ต้นไม้. แล้วเด็ก ๆ ถ้าไม่บอกสอนชี้แนะนำศิลปการชมต้นไม้ไว้บ้างก็จะไร้ความหมาย จะไม่มีนิสัยจิตอนุรักษ์ธรรมชาติ มองไม่เห็นคุณค่าทางจิตใจเท่าไรนัก มีต้นไม้ที่นิยมปลูกในสวนเสริมความงาม ปลูกในบ้านเศรษฐี ปลูกในวัด ศาลเจ้า เวียงวัง ตามถนนหนทางทุกสถานที่จัดว่าเป็นไม้งามที่ดึงดูดจิตใจมนุษย์ได้นานเป็นไม้พันธุ์สูงศักดิ์ มีพลังงานทางเมตตามหานิยม ไม้ศรีมงคลของจีนโบราณมาเป็นพัน ๆ ปีเป็นไม้ที่จัดว่ามีอิทธิพลทำให้ นัก-ปราชญ์ นักพรตเต๋า เซียน ไปจนถึงขุนนางซิ่วใจ๋ จอหงวน ฮ่องเต้ (พระเจ้าแผ่นดิน) นิยมปลูกไว้ชมความงามของต้น "หลิว"

หลิวเป็นต้นไม้เนื้ออ่อน ใบแหลมเล็กเป็นพวงอ่อนช้อยกิ่งก้านโค้งแทบจะถึงดิน เวลาลู่ลมงามตา เป็นไม้เมืองหนาวที่ชอบน้ำมาก ๆ ปลูกงอกเจริญดีตามริมคลอง หรือสระบึง ตัดกิ่งเอามาปักไว้ในขวด ในแจกันก็ยังแตกรากอ่อน ๆ งอกงามดีแล้วนำไปปลูกลงดิน

จึงมีคำกล่าวไว้ว่า ถ้าเป็นบ้านของคนรวยแล้วต้องมีสวนไม้ "หลิว" หรือบ้านนักปราชญ์ชอบปลูกต้นหลิว เอาไว้ชมความงามในยามลู่ลมแอนไปส่ายมา ความอ่อนช้อย ดูความโค้ง ๆ ของกิ่งก้านเขาว่าให้อารมณ์บันเทิงใจ.

"หลิว" ที่ได้น้ำดินดี บางต้นใหญ่ใบดกเป็นพุ่มพวง ก้านกลมเขียวใบหลิวสด นักประพันธ์ทางจิตว่า ช่างสวยงามตรงนี้ ในยามที่ต้องลมแล้วกิ่งก้านที่โค้ง ๆ ส่ายไปวกมา ตรงนี้ดูมีชีวิตวิญญาณที่รักสัตว์โลก ลดความแข็งกระด้างของจิตใจคนลงบ้าง

อริยครูบาสอนเซ็น (ฌาน) สายหลวงพ่อเฒ่า หลาย ๆ สำนักตั้งแต่โบราณกาลมาจนถึงทุกวันนี้ ตราบไปจนกระทั่งสำนักเต๋า เซียนต่าง ๆ มักจะสอนสูตรนี้คล้าย ๆ กันว่าต้องพยายามสร้างค่านิยมในการชมต้นไม้ต่าง ๆ ให้อนุชนรุ่นหลัง ๆ รักสวนป่าไม้ มีอนุสัยจิตที่ไม่ทำลายธรรมชาติ จึงต้องวางสูตร เป็นศิลปจูงใจให้เกิดค่านิยมขึ้นมาเอง

ส่วนในทางสมาธิวิทยา ก็จะได้เรียนรู้ กรรมวิธีแสวงหาที่สงบ ชัยภูมิที่ดีเอามาตั้งฐานเบื้องต้น ตั้งสำนักกันที่ดงป่าไม้ เอาธรรมชาติเท่าที่มี เป็น "สมถะ" ไปก่อน ยินดีในสิ่งที่ตนมีตนได้ก่อน ไม่โลภจนเกินขอบเขต สังคมมนุษย์จึงจะอยู่สงบสุขไปได้บ้าง

เมื่อมีสมถะ จิตเกาะเกี่ยวคลอเคลียในที่นั้นพออาศัยสงบนิ่งได้ ผลสมาธิจะเกิดขึ้นมาเองทางธรรมชาติ ผลสุดท้ายจึงยกจิตขึ้นสู่

"วิปัสสนาปัญญา" ไปได้รอดนาน ๆ หน่อย "สมถะ-สมาธิ-วิปัสสนา" 3 ขั้นตอนนี้ อย่าใช้สับสนกัน ปุถุชนจะพึงไม่รู้เรื่องแล้วจะเอือมระอาในการเจริญธรรม

เข้าพระสูตร ที่หากรรมวิธีหรือศิลปในการชี้แนะนำทางให้ในอนาคต "จิตเกิด-รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด. จิตดับ-รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ." เป็นบรมธรรม

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ได้ถ่ายทอดศิลป การชมดูต้นไม้ต่าง ๆ แต่ท่านนิยมเอาต้นหลิว ไม้ "หลิว" มาเป็นบทศึกษาหรือเรียกว่าใช้เป็น "อารมณ์กรรมฐาน" ท่านให้ทดลองดูตามแบบนี้ก่อน บางคนก็ถูกกับอนุสัยจิต บางคนก็อาจจะต้องใช้เวลาคอยการศึกษาไปอีก ท่านว่าจิตที่จะละเอียดอ่อนเข้าถึงธรรมชาตินั้นต้องฝึกฝนไว้ก่อน จงอดทนฟังไปอีกนิด (ทนอ่านหลาย ๆ จบ) บางทีเพียงบทเดียว สูตรเดียวอาจจะใช้ได้ตลอดชีวิตก็ไม่มีวันหมด ดังที่คนโบราณเขาใช้กันมามากแล้ว

สูตรการชมต้นไม้หลิว "ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น"

"หลิว" หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านสอนเด็ก ๆ ไว้ว่า สูตรนี้ถ้าไม่มีคนบอกพวกเธอก็ไม่รู้ บางคนครูบอก ครูสอนจนวันตายก็ไม่รู้ก็มีเหมือนกัน. เหมือนพวกนกมองไม่เห็นฟ้า พวกปลาที่มองไม่เห็นน้ำ ว่ามีคุณค่าแก่ตนเองมากน้อยเท่าไรกัน.

"หลิว" ดังเช่นบังเอิญ ๆ ไปพบต้นไม้หลิว บางต้นในฤดูร้อนอบอ้าว ขึ้นอยู่ตามริมคลองที่ตื้นเขิน ริมสระเก่าแก่ที่ขาดน้ำและขาดฝนจนพื้นดินแห้ง ๆ แตกระแหง โคนต้นหลิวแห้งผากจนเปลือกไม้หลิวแตก ดูหยาบขรุขระ กิ่งก้านไม้หลิวนั้นมักจะอับเฉา บางต้นใบร่วงหมดดูโกร๋นบาง ๆ ไป จงเอาจุดนี้ตรงนี้มาตั้งต้น เป็นบทศึกษาไปเอามาแยกธาตุ ทดลองสอบอารมณ์ของตนเอง พิจารณาดูให้ลึกซึ้งลงไปอีกว่า จะมีความจริงตามที่อริยครูท่านวางสูตรไว้มากน้อยแค่ไหน มีความจริงยังเหลืออยู่บ้างไหม ?

พระอริยครูบา สอนวิธีฝึกจิต ท่านชอบใช้ภาพเหล่านี้สอบอารมณ์ให้ศิษย์พิจารณาดู ว่ามันช่างอดทนต่อดินฟ้าอากาศเพื่อความอยู่รอดของชีวิตอย่างหนึ่ง ดูไม้หลิวต้นนี้ช่างอับเฉาเหมือนดังคนที่ขาดบุญวาสนาอาภัพ มันขาดผู้อุปถัมภ์ ขาดความช่วยเหลือ ต้องคอยขอความมีเมตตากรุณาจิตจากผู้มีบุญมาก คือขอน้ำ ขอน้ำฝน ขอปุ๋ย จะได้ชุ่มชื่นคืนชีวิต คอยฟ้าคอยฝนตกลงมาต่ออายุให้สดชื่นยืนยาวนาน ๆ เอาไว้จรรโลงใจมนุษย์ได้อย่างหนึ่งเหมือนกัน กรรมวิธีดูอย่างนี้ไว้ทีแรกก่อน แล...

ชมต้นไม้แบบชาวพุทธ

"หลิว" บางต้น บางมุม บางฤดู จะเห็นเหลือแต่กิ่งก้านอ่อน ๆ โค้ง ๆ ไร้ใบ ที่ก้านมีปุ่มเม็ดปูดเล็ก ๆ ใช้จิตสายตาเพ่ง

พิจารณาดูให้ลึกลงไปก็คือขั้วไม้ขั้วใบไม้ที่ได้เคยมีใบงอกแตกงามสดสวยใบเขียวสดใสอ่อน ๆ งามตาได้เร้าใจคนชม ที่ชอบต้นไม้มาครั้งหนึ่งแล้ว. (ถ้าเป็นคนก็คืออดีต ๆ เคยสวยโด่งดังมาแล้ว)

เริ่มจะเข้าหาธรรมะ บัดนี้ใบที่เคยรุ่งเรืองสุกใส สง่างามตาคนนั้น ไม่เที่ยงเสียแล้ว คือได้ร่วงหล่นหลุดหายไป จากไปทิ้งไว้แต่ขั้ว เหมือนดังรอยแผล แผลแห่งความเป็นอนิจจังของการมีสังขารชีวิต ความ "อนิจจัง" ไม่เที่ยงอย่างนี้ จะมีได้เป็นได้ทั้งคนและสรรพสัตว์ ทิ้งเอาไว้เป็นความหลัง ๆ

ถ้าเป็นมนุษย์ที่ยังไม่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจดี ไม่พบอนุสัยเดิมของตนเองบ้างเลย ย่อมจะปลงไม่ตก ทำใจไม่ได้ มีแต่ความรู้สึกรู้เงียบเหงาเฉา ๆ เป็นอนุสรณ์อย่างหนึ่ง กรรมวิธีชมต้นไม้ให้ได้ธรรมะรู้จักคำว่า "อนิจจัง" แปลว่าไม่เที่ยงอย่างหนึ่งได้แล...

ชมต้นไม้แบบศิษย์ขงจื้อ

"หลิว" บางต้น บางมุม บางฤดู พอกิ่งก้านต้นไม้นั้นได้อาบแสงจันทร์ ฉาบรังสีดวงอาทิตย์นับวันคืนผ่าน ๆ ไป ก็จะเริ่มกลายเป็นสีเหลือง (สีทอง) ก็มี จงสังเกตดูภายในต้นเดียวกันนั้นเอง ในฤดูร้อน ใบร่วงหล่น มีกิ่งก้านกลมเรียบสะอาดตาแต่แห้งผากชูกิ่งสูง ๆ ขึ้นไปแล้ววกโค้ง ๆ ลงมา บางกิ่งแทบแตะถึงพื้นดิน

ภาพอย่างนี้ ครูสอนคุณธรรมของลัทธิ "ขงจื๊อ" ท่านชอบเอามาเปรียบเทียบไว้ว่าเหมือนผู้มีคุณธรรม มีมรรยาทดีโค้งเคารพ ความเป็นมิตรไมตรี "ผู้รู้จริงมักจะถ่อมตน ผู้เก่งจริง ๆ มักจะไม่อวดแล..."

ชมต้นไม้แบบเซียน–เต๋า

"หลิว" บางต้น บางมุม บางฤดู ถ้าอยู่ใกล้ ๆ น้ำมากมักจะเริ่มแตกกิ่งเล็ก ๆ มียอดฝอยงามตา บางกิ่งแยกสาขายาว ๆ โค้ง ๆ ทิ้งดิ่ง ๆ ลงมา มียอดหลิวสดอ่อน ๆ เป็นพุ่มพวง. บ้างก็มีสลับสีกับใบที่แห้งผาก ใบที่หลุดเหลือแต่ก้านที่ตายซากแล้ว

ครูเซียน สอนเต๋าว่า ภาพอย่างนี้ ความเร้นลับของ "หลิว" ให้หลายอารมณ์ คืออารมณ์แรกแตกยอดฝอยสดสวยงามตาน้อย ๆ ให้ความรู้สึกเบาๆ บาง ๆ มันย้อยกิ่งโค้ง ๆ ลงมาวางนิ่งเฉย อารมณ์หลัง ๆ สงบมีอิสระวิญญาณ เคารพรักธรรมชาติ ถ้าเป็นนักพรตเต๋า จะเริ่มพบประตูให้เข้าถึงธรรมชาติแห่งเต๋าอย่างหนึ่งแล...

ชมต้นไม้แบบเซ็น (ฌาน)

"หลิว" ภาพดังที่กล่าวมานั้น พระนิกายเซ็น (ฌาน) ว่าคงจะเริ่มรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจบ้าง มุ่งหากรรมวิธีให้จิตหลุดพ้นจากเครื่องพันธนาการของ "ขันธ์ 5" จิตสงบ วิญญาณอิสระได้บ้างแล้ว จงสนใจดับอุปาทานจิต ให้เข้าถึงธรรมาณาจักร

ศูนย์จักรวาลต้องทำให้ "ขันธ์ 5 ว่างทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด" จะพบประตูอรหัตภูมิกรรมวิธีดูต้นไม้สอนธรรมเข้าประตูนิพพานอย่างหนึ่งแล...

นักเกษตรกรรมพูด

"หลิว" อย่างนี้ ถ้าให้นักเกษตรกรรมมาเห็น และฟังคำพูดอย่างนั้น ๆ คงจะทนไม่ได้ เขาคงจะบอกว่า จงอย่าไปโง่กันเลยต้นหลิวแบบนั้น เป็นเพราะว่าขาดปุ๋ย ขาดน้ำใบเฉาซีดเป็นโรคเชื้อรา ไม่งอกงาม ที่มันยังไม่ตาย เพราะกิ่งก้านลำต้นเจาะลึกลงไปในดินพอมีน้ำกินจึงยังแข็งแรง จึงทนความแห้งแล้งมาได้ต่างหาก! มันจะมีอะไรอีกเล่า?

นักทำลายป่า–ตัดต้นไม้พูด

"หลิว" อย่างที่กล่าว ๆ มานั้น ถ้าให้นักตัดฟืนขาย มาเห็นเข้า คงจะทนฟังไม่ได้ เขาจะต้องพูดว่า ต้นหลิว เป็นไม้ธรรมดา ๆ อย่าไปฟังพวกนักประพันธ์ นักสมาธิ นักคุณธรรมที่เพ้อเจ้ออะไรกันนักเลย ข้าจะบอกให้ต้นหลิวนั้นเป็นไม้เนื้ออ่อนมาก จะเอาไปทำเป็นเสาเรือนก็ไม่ดี หรือทำไม้ขื่อ ไม้แปหรือไม้กระดานปูพื้นบ้านก็ไม่ดี จะตัดเอาไปเผาเป็นถ่านหุงข้าวก็ได้ถ่านที่ไม่ดี เพราะเนื้อไม้ไม่แข็ง หุงต้มไม่ทน ปลูกไว้ก็ไม่เคยออกลูกผลให้เก็บกินได้เลย ไม่เห็นมีดีหรือมีประโยชน์อะไรนักเลย. อย่าบ้าฟังนักฝอยเทศปรัชญาธรรมกันมากนักเลย! ปากท้องสำคัญกว่านะ!

พระแท้พูด

เอ้า ! หลวงพ่อเฒ่า ของฉันท่านว่าถูกเหมือนกันนะ ! แต่ถูกคนละมุม เพราะเขามุ่งเอาประโยชน์ในทางวัตถุนิยม เอาแค่ปากและท้องอิ่มก่อน มองไม่เห็นปรัชญาไกล ๆ ถึงเรื่องที่จะจรรโลงนิสัยจิตใจคนระยะยาว ๆ นาน ๆ เป็นร้อยเป็นพันปี ปุถุชนคนโลกีย์ต้องมีสิ่งที่ยึดเหนี่ยวเกาะเกี่ยวอารมณ์ เป็นเรื่องใหญ่โต ถ้าไม่บอกก็ไม่รู้ แต่บางคนบอกสอนจนตัวตายก็ยังไม่รู้ก็มี. ถูกคนละมุมยอมรับมองต่างมุมกัน (ดอกบัว 4. เหล่าเป็นพุทธพจน์)

หลวงพ่อเฒ่า เทศนาสอนธรรม ก็ต้องมีธรรม ยอมรับว่าเขาพูดถูกบ้าง ทุก ๆ คนมีมุมที่ถูก คือถูกแบบของเขา ตรงนี้เอง เพราะว่าโลกีย์เป็นของคู่ เป็นของคู่ (กฎทวินิยม) ครูฉันสอนไว้ว่าบุญนั้นเป็นโลกีย์ จะไม่ได้บุญที่ดีพร้อมกันทั้งสองอย่าง คือ "ถ้าได้อย่างหนึ่ง–มักจะเสียไปอย่างหนึ่ง" เพราะเป็นโลกีย์ของคู่ (กฎทวินิยม)

แล้วจะทำการงานอะไร ๆ จะหนีการ "ติกับชม" ไปไม่พ้น มีติกับมีชมประจำโลกีย์เป็นของคู่ ถ้าใครหลุดพ้นจากการติและการชมได้แล้ว "จิตพ้นติและจิตพ้นชม" ได้แล้วนั่นแหละ จะพบประตู "โลกุตระ" เข้าใกล้นิพพานมากแล้ว

แล้วกรรมวิธีทางจิตที่จะให้ปฏิบัติง่าย ๆ ก็คือตรงที่เขาติแต่ไม่โกรธ ตรงที่เขาชมก็ไม่ดีใจจนหลงลืมตัวไป คือจิตไม่ยึดถือ

ปรุงแต่งปล่อยวางได้เพราะว่าติกับชม "ติกับชม" มีประจำโลกีย์ เมื่อรู้แจ้งแล้วจิตไม่หวั่นไหวปล่อยวางทางใจ จิตว่างสงบเย็นกายใจมากที่สุด ได้แต่ยิ้ม! ยิ้ม!! โลกไปตามกรรมแล...

สอนคนไม่รู้จักหนังสือรู้ธรรมะ

"หลิว" บางต้น บางมุม บางฤดู พอถึงหน้าฝนตกชุกชุม ใบเริ่มจะเปลี่ยนแปลงทันที เพราะสายฝนโรยรินชะล้าง ขี้ฝุ่นละอองธุลีต่าง ๆ ใบหลิวก็เริ่มสะอาดสดใสงามตา

ถัดไปคือกรรมวิธีของครูโบราณ ท่านสอนธรรมแก่คนที่ไม่รู้จักหนังสือ หรือเด็ก ๆ ชี้ไปยังธรรมชาตินี้ ให้เขาจดจำได้แม่นยำดี เช่นสอนให้ดูต้นหลิวตอนนี้ เริ่มเข้าหาธรรมะ คือมีความเป็น "อนิจจัง" ให้รู้จักคำว่าไม่เที่ยง คือ "อนิจจัง" มาถึงแล้ว รู้ความหมายในธรรมะนี้ เพราะมันไม่เที่ยง ต้นหลิวจึงเริ่มแตกงอกใบเขียวสดอ่อน ๆ ใบเล็ก ๆ ออกมาแทบทั่วกิ่งทั่วก้านที่เคยโกร๋นมานั้น พอได้น้ำฝนไม่กี่วัน กิ่งก้านที่เคยอ่อนเอนเฉาซีด ก็เริ่มมีความไม่เที่ยง คือมันจะชูกิ่งแข็งแรงตรงขึ้นมา ดูแบบท้าทายเชิญนักติ นักชม "ติกับชม" ให้มาดูได้ บัดนี้รู้ธรรมคำว่าอนิจจัง แปลว่าไม่เที่ยง มันจึงมีการเปลี่ยนแปลงได้เสมออย่างนี้แล...

ชมเพชรน้ำค้างในสวนหลิว

"หลิว" เมืองหนาวมีเพชรน้ำค้าง มีคำโบราณกล่าวไว้ว่า นักพรต นักบุญที่ยังมีอารมณ์โลกีย์ตกค้างไว้ คือจิตยังมีกามชั้นละเอียด ยังรักสวย ติดดีงามตา มีอารมณ์อย่างนี้ค้าง ๆ ไว้ ท่านแนะนำไว้ว่า ให้ไปดูเพชรน้ำค้าง จงไปเฝ้าคอยพิจารณาดู "หลิว" เมืองหนาว ๆ สายตาคลอเคลียดูใบหลิว ตอนเช้ามืด เฉพาะในคืนที่มีละอองน้ำค้างตกลงมามาก ๆ จะเห็นที่ใบหลิว มีเม็ดใสสีขาววาบบางเม็ดโตมีแสงเหมือนดวงดาว พอต้องกับแสงแดดอ่อน ๆ ก็มีแสงดูคล้าย ๆ เพชร ที่มีเสน่ห์เร้าใจงามตาอย่างหนึ่งทีเดียว ถ้าใครไม่พบเห็นของจริง ๆ แล้วจะไม่รู้ว่าเป็นจริงไปได้เลย ในคัมภีร์ของพวกนักคิด เช่นท่านฤาษี โยคี เซียน นักบุญที่ยังไม่หมดกิเลสตัณหาอุปาทาน โบราณได้หลงเสน่ห์ความงามประพันธ์เรื่องนี้ไว้มาก "เพชรน้ำค้าง" ในใบไม้ต่าง ๆ ก็มีบ้าง

หลิวไม้มิตรไมตรี

"หลิว" เมืองหนาวยามฝนตกใบชุ่มฉ่ำ กิ่งก้านน้อยใหญ่เริ่มผลิแตกงอกใบอ่อนเขียวสดสีนวลอ่อน ๆ ทั่วต้นน่าชม เร้าใจคนชมตรงนี้มาก นักเขียนประพันธ์ความงามของธรรมชาติ ได้เปรียบเทียบไว้ว่า ดังดรุณีรุ่นกระเตาะกำลังจะออกมาสู่โลกียวิสัยที่จะหวังให้มีโชคดี ในชีวิตอนาคตอันสวยงาม ร่าเริงบันเทิงใจคอยต้อนรับมิตรไมตรีกับเพื่อนมนุษย์กันเอย

"หลิว" พอถูกฝนอาบแดดใบแข็งแรงโตขึ้น มีสีเขียวแก่สดใสขึ้น นักนวนิยายเขาเปรียบดังสีหยกอ่อน ๆ สีกำไลหยกให้ความรู้สึกเย็นใจ เบาว่าง ๆ

ทางประวัติศาสตร์จีนเวลามีแขกเมืองมาเยี่ยม นิยมมอบกิ่งหลิวเป็นของขวัญผูกมิตรไมตรี. หลิวปลูกไว้ตามถนนเป็นแถวเรียงรายรอบเมือง เป็นไม้มงคลตำราว่าจะโน้มน้าวใจ ทำให้จิตใจคนในบ้านเมืองนั้นอ่อนโยนลง ลดความแข็งกระด้างลง มีระเบียบเรียบร้อย มีเมตตากรุณา มิตรไมตรีงามสดชื่นยืนนานแล...

"หลิว" ใบแก่ ใบยาว ๆ มีความแหลมคม ดังพื้นเลื่อยดูใบคล้าย ๆ รูปมีดดาบ เขาเปรียบกันไว้ว่าดัง พระขรรค์กายสิทธิ์มีอำนาจ ตรงรูปใบแหลมคมสากมือ คมเหมือนพื้นเลื่อยเปรียบเทียบคือสติปัญญา ไหวพริบแหลมคมดีอย่างหนึ่งแล...

ชมเสียงสวรรค์

"หลิว" ที่ขึ้นตามโขดหินหน้าผาโค้ง ๆ ภูเขามีน้ำตกริมธารหุบเขาเขียว มีเสียงน้ำตกไหลเอื่อย ๆ แว่วเสียงใบหลิวสดเวลาต้องลมกระทบกัน อริยครูบา ทางธรรมชาติวิทยา ท่านแนะนำไว้ว่าพบมุมมองอย่างนี้ จงหากำไรชีวิต ชมอาณาจักรเร้นลับ แล้วเจริญอานาปานสติภาวนา คือสูดลมหายใจเข้า-ออกนั่งพิจารณาดูไปนาน ๆ จะได้เกิดอารมณ์ "สมถะ" แล้วผลจะได้ "สมาธิ" ดีขึ้น.

ตรงนี้มีบางท่านกล่าวไว้ว่า จงฟังให้ดี มีเสียงลม เสียงน้ำตกพลิ้ว มีใบหลิวสดเป็นพุ่มพวง ที่กำลังลู่ลมส่ายไปส่ายมาดังแขนอันงามงอนของนางฟ้า นิ้วงามกำลังดีดพิณเสียงไพเราะเสมือนดังดนตรีสวรรค์ ที่เมืองมนุษย์ยังไม่เคยมี ส่วนลึก ๆ เสียงนั้นฟังแล้วให้เชื่อว่า มีทวยเทพกำลังบรรเลงเพลงทิพย์ เป็นบทเพลงธรรมชาติว่า "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา" ก็ได้ อย่างหนึ่งแล...

โอ... อมิตาพุทธ ! (แปลว่า–สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) หลวงพ่อเฒ่า (คิมสิ่วเซียนซือ) กล่าวไว้ว่า คงจะเป็นอย่างนี้เองหนอ...ปราชญ์โบราณท่านจึงสร้างค่านิยมที่มีอิทธิพลในการโน้มน้าวดึงดูดจิตใจ[1] เช่นสวนหลิวทำให้

ต้องพบเองจึงรู้ว่ามีจริง

1 **โอ... โพธิจิต** ไม่พบเห็นกับตา พูดเป็นไม่เชื่อ เรื่องความละเอียดอ่อนของจิตใจ และนิสัยคนนั้นช่างนานาจิตตังจริง ๆ ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส. อดที่จะขบขันไปเสียไม่ได้ เคยปลูกต้นหลิวไว้พอจะโตสูงลู่ลมงามตามียายม้าคนหนึ่งมาถึง แกเห็นกิ่งหลิวที่โค้ง ๆ ลู่ลมส่ายไปมา แล้วเกิดรำคาญใจ แม่จัดแจงรวบกิ่งแล้วมัดไว้กับลำต้นเสียเลย กรรม ! ฉันเห็นเข้าก็ได้แต่ปลง เป็นกรรมของเราเองไป

โอ... พุทธจิต ไม่พบเห็นกับตา พูดเป็นไม่เชื่อ ต่อ ๆ มามีตาแป๊ะแก่เอามีดตัดกิ่งหลิวที่โค้ง ๆ ทิ้งไป. (ฉันเอะใจ ! แกบอกว่า รานกิ่งที่โค้ง ๆ ที่มันต้องทวนลมส่ายไปส่ายมาทำไม... ตัดทิ้งมันไปเสียเลย มันจะได้ต้นสูงชะลูดขึ้นไป (เอ้า ! ไปทางโน้นกันหมดเลย นะ !)

สะกดจูงอารมณ์คนหยุดนิ่ง หยุดชมดูได้นาน ๆ ไม่เบื่อตา. เท่าที่พบเห็นมานั้น มีนักปราชญ์ นักจิตวิทยา นักบุญแทบทุกลัทธินิกาย ชอบปลูกต้นหลิว เขียนภาพสวนไม้หลิวไว้ตามฝาผนังบ้านโบสถ์ วัดเวียงวังต่าง ๆ

แล้วจิตรกรเอกจีนชอบเขียนรูป ปั้นรูป หล่อรูปองค์ "พระกวนอีม มหาโพธิสัตว์" ถือกิ่งหลิวสด ที่แจกันมีกิ่งไม้หลิวสดโค้ง ๆ งามตา เพื่อบูชาเป็นสัญลักษณ์แห่งความสดชื่นอ่อนหวานสวยงามแห่งกุลสตรี นำโชค ไม้ศรีมงคล พระปัญญาเมตตากรุณาบารมี จนมีคำกล่าวไว้ว่า ที่ไหนมี พระพุทธเจ้าที่นั้นต้องมีต้นโพธิ์. ที่ไหนมี พระกวนอีม ๆ ที่นั้นต้องมีต้นหลิวหรือสวนหลิวแล... สาธุ!

จบศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น. เล่ม 1

ฉบับเดิมมี 11 บท-เล่มนี้พิเศษมี 13 บท.

ห้ามย่อความหรือตัดตอนแยกเล่มออกไปพิมพ์
สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายเป็นของ นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ
(ธ. ธีรทาส)

แล้วทั้งสองคนนี้เบื้องหลัง ๆ ปรากฏว่า จะไปอยู่ที่ไหน ๆ ก็มักจะมีเรื่องชอบทำตามใจตนเองทะเลาะกับคน อยู่แต่ละแห่งไม่ได้นาน. ฉันปลงเห็นธรรมะ เพราะความแข็งกระด้างของจิตใจ สายตามองไม่ค่อยจะเห็นความงามอ่อนช้อยของธรรมชาติมากนัก กรรมนั้นจึงปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมไม่ค่อยจะได้ ยอมคนไม่ลงได้ง่าย ๆ นัก จึงมีแต่เรื่องทุกข์ใจ อย่างนั้นเป็นของธรรมดา. (หลิวน้ำท่วมนาน ๆ ไม่ตายหน้าร้อนต้องลดน้ำเช้า-เย็น)

ธ. ธีรทาส.

บทที่ 12
ถ่ายทอดบรมธรรมสากลที่อมตะ
จะเปิ่นพ่อคน-หรือแม่มนุษย์-ต้องมีอุดมคติ
(ศิลาจารึกฝาผนังโบสถ์เก่าพันปี)
โดยครู กิมเซ็ง แซ่เล้า. สายวัดเส้าหลิน-จีน.
(เก็บตกมรดกวิชาการ. พ.ศ. 2484.)

คัมภีร์สูตรเกิดและตายในวัฏสงสารทั้ง 6 ภูมิ. เปิ่นบรมธรรมทานได้กล่าวสอนไว้ว่าการที่จะสร้างครอบครัวให้เปิ่นพ่อคน หรือเปิ่นแม่มนุษย์นั้นจะต้องมีอุดมคติทางใจ ต้องสอนลูกบอกหลาน ๆ สั่งเหลน ๆ ให้มีศีลธรรมและคุณธรรมความกตัญญูกตเวทีไว้ก่อน เริ่มสอนให้มีสติปัญญาโลกีย์เอาไว้ช่วยตัวเอง ให้ความอยู่รอดของสังขารชีวิตเบื้องต้นทุก ๆ วัยอายุก่อน จึงจะเปิ่นการทำบุญ สร้างทาน ไม่ได้ก่อบาปกรรมวิบากไว้แก่สังคมโลกแล... สาธุ!

มีปรัชญาอริยปราชญ์หลาย ๆ สมัยสอนถ่ายทอดไว้ว่า จะเปิ่นพ่อคน จะเปิ่นแม่มนุษย์ จะต้องสนใจเรียนรู้หรือฟัง คัมภีร์สูตรเกิดและตายวัฏสงสารทั้ง 6 ภูมิ. เปิ่นบรมธรรมทานสากลไว้ก่อนว่า โอ! มนุษย์เกิดมาในโลกนี้ เริ่มแรกเกิดยังมีนิสัย-จิตว่าง-บาป-บุญ-กุศล-กันส่วนมากไป. ความใกล้ชิด-จิตส่อนิสัย-ติดนิสัยกันได้. จะต้องสอนคุณธรรมให้เด็กมีมารยาทมีศีลธรรมที่ดี กราบไหว้เคารพผู้ใหญ่ไว้ก่อน ถ้าไม่สอนตั้งแต่แรกเกิดพอเด็กโต ๆ ขึ้นนิสัยจะแข็งกระด้าง มีอนุสัยจิตจะหยาบคาย.

ถ้าเด็กที่ซนมากมักจะฉลาด ถ้าเด็กดื้อและซุกซน พ่อแม่ต้องปลงใจ...ทำใจไว้คอยๆ วันไม่เที่ยง มันเปลี่ยนแปลงนิสัยโตขึ้นมันดีได้ก็มี. ถ้าลูกหลานยังโง่เท่าไรๆ ต้องให้เล่าเรียนหนังสือหรือวิชาการต่างๆ ที่เลี้ยงชีพได้ เรียนให้มากเท่านั้น ยิ่งโง่ยิ่งจะต้องเรียน ไม่เรียนไม่ได้ จะแก้ไม่ตก กรรม!

เด็กส่วนมากเจริญวัยโตๆ ถึง 7 ขวบ เริ่มจะมีสติปัญญาปฏิภาณเชาวน์ไหวพริบ ที่แยกผิดถูกดีชั่วได้บ้าง เช่นดังท้องหิวเด็กมักจะเอาของกินไว้ก่อน ถ้าท้องอิ่มแล้วเด็กมักจะเอาของที่ชอบเล่นก่อน. มีบางคนเริ่มจะมีจิตหวาดกลัวผี–กลัววิญญาณกันบ้างแล้ว เหตุเพราะว่าได้ยินฟังเรื่องนี้จากพ่อแม่พี่ป้าน้าอาปู่ย่าตายายต่างๆ เขาชอบพูดกัน...เด็กฟังแล้วมันก็ "ประทับจิต–ติดวิญญาณ" จากนี้ไปก็เริ่มจะสนใจ...ได้ยินคำว่า "คนตาย" มีวิญญาณออกจากร่างกายไป โอ! ได้แถมเรื่องให้กลัวตายให้กลัวผีขึ้นมาบ้าง โดยสัญชาตญาณมีแต่ความสงสัย? เด็กบางคนไม่รู้เลย! นึกว่าเป็นการนอนหลับไม่ตื่นไปเลย! จากนี้ไปเด็กเกิดจิตอยากรู้...หรือเร้าใจให้หูอยากฟังเรื่องผีสางนางไม้หรือพวกเทวดาต่างๆ มันตื่นเต้นสนุกและกลัวๆ เด็กทุกชาติทุกภาษาเป็นอย่างนี้.

โอ...ท่านอริยครูบาโบราณทุกชาติศาสนา จึงได้สอนไว้ว่า ผู้ปกครองหรือพ่อแม่ จงพึงระวัง ๆ อย่าพูดหรือเล่าเรื่องผี–สาง–นางไม้–หรือวิญญาณต่าง ๆ ให้พวกเด็ก ๆ หรือลูกหลานที่มีอายุยังต่ำอ่อนกว่า 12 ปีเขาฟังกันให้มากนัก! เพราะสติปัญญาความรู้แจ้งในวิชาการ ที่จะให้เขามีสติ มีกำลังใจ จิตกล้าแข็งแรงมั่นคงดี ไม่หวั่นไหวนั้นเด็กยังมีน้อยมาก ๆ จะเป็นการทำแต่บาปก่อเวรกรรม... คือสอนให้เด็กมีความหวาดกลัวภัย–มีแต่ความโง่หลงงมงายในอารมณ์[1] เป็นมรดกเก็บไว้ในจอจิตให้แก่เด็ก ๆ เป็นเพื่อนคู่ชีวิตแก่เด็กเขาไปก่อนอย่างหนึ่งแล... กรรม?

เก็บเรื่องมาจาก คัมภีร์บ่อเกิดตำราดูโหงวเฮ้ง–นิสัยเด็ก ราชครูอ้วงเซี้ยงเหลาโจ้ว–ภูเขาคงท่งซัว–จีน.

1 โอ... แล้วถ้าพ่อกลัวตาย–มีแม่กลัวแต่ผีต่าง ๆ มีกรรมวิธีแก้ให้หายกลัว สนใจอ่านหนังสือ "ศิษย์–เต๋า–เซียน–เซ็น" เล่มที่ 4 บทสุดท้ายหรือบทที่ 11-12 ถ้าสนใจตีแตกสูตรนี้จะแก้ความกลัวในจอจิตต่าง ๆ มีตำราครูสอนถึง 3 ชาติ จากหนักเป็นเบาลงได้บ้าง สาธุ! โดย ธ. ธีรทาส.

บทที่ 13

คัมภีร์ทดสอบดูสติปัญญาชนราชครูอ้วงเซี้ยงเหลาโจ้ว โดยครู กิมเซ็ง แซ่เล้า. ย่อความสูตรนี้มาสู่ภาษาสยาม

พ.ศ. 2483

โอ...ใครจะมาเป็นศิษย์สำนักภูเขา คงท่งซัว-จีนจะต้องสอบไล่ ผ่านข้อสอบเหล่านี้ ให้ได้ก่อน

อริยครูบา ถามผู้ที่จะมาขอศึกษาธรรมะ หรือออกบวช ข้อสอบมีดังนี้ ท่านถามว่า พวกเจ้ามีความเชื่อ หรือมีความคิดเห็นว่าการตายของเจ้านั้น "ตายแล้วก็สูญหมด-หรือตายแล้วก็ไม่ต้องเกิดอีก-ชาติหน้าก็ไม่มีจบกันเท่านั้น." หรือการตายแล้วยังจะต้องไปเกิดกันอีก ชาติหน้าๆ มีจริง? (ปัญหามี 3 เรื่องนี้)

ศิษย์ส่วนมาก ชอบตอบว่า กระผมเชื่อว่า ตายแล้วก็สูญหมด...ไม่เกิดอีก หรือชาติหน้า ๆ ไม่มีเลย ครับ!

อริยครูบา ถามอีกว่า แล้วเจ้ายังมีจิต-มีจิต? และยังกลัวผี...กลัวผี...และยังหวาดระแวงกลัวภัยวิญญาณ...อยู่อีกกันบ้างไหม?

ศิษย์ส่วนมาก ชอบตอบว่า ยังมีจิต–ยังกลัวผี–ยังกลัวระวังๆ ภัยทางวิญญาณ–อยู่บ้างเหมือนกัน ครับ!

ท่านอริยครูบา หัวเราะ ฮ้า! ฮ้า! ฮาๆๆ แล้วพูดว่า เอ้า! นั่นเจ้าพึงรู้กันไว้เถิด! ว่าจะต้องยังได้เกิดชาติหน้าๆ กันอีก และยังจะต้องได้ตายกันอีกหลายๆ ร้อยและหลายๆ พันชาติภพทีเดียว อย่าสงสัย?

เหตุผลเรื่อง "เกิดและตาย" นั้น ถ้าเอาตามภาษาสอนธรรมะอริยครูโบราณ ใช้สูตรเดียวกันว่า มีองค์ธรรมรับรองหรือมีกฎของกรรมวิบาก มีกรรมบังคับจิตไว้ว่า ตรงที่เจ้าพูดว่า "ยังมีจิต–ยังกลัวผี" นั้นเจ้าจำนนท์แล้ว คือยอมรับว่าชาติหน้าๆ มีจริงอย่างหนึ่งแล้วนะ! ถ้าภาษาชาวบ้านว่าพูดเอง-เออเองแล...

เหตุผลเรื่องต่อไป ถ้าจิตเจ้ายังกลัวๆ ภัยทางวิญญาณอยู่นั่นก็คือเจ้ายอมรับอีกว่า "ต้องมีวิญญาณ" เมื่อมีวิญญาณมันก็ต้องไปเกิดจะเกิดช้า หรือเกิดเร็วกันอีก แปลว่าเจ้าก็ต้องจำนนท์กันอีก ใช่ไหม? อย่าสงสัย! สรุปความว่าสรรพสัตว์ตายแล้วทุกๆ ชีวิตยังต้องเกิดอีก เกิดตามกรรมวิบากผลที่ตนเองสร้างไว้ต่างหาก! หรือถ้าจิตยังกลัวผี... จิตยังระวังภัยทางวิญญาณกันอยู่แล้ว อย่าสงสัย? จงฟังหรืออ่านธรรมเทศนานี้ไว้บ้าง จะได้มีสติปัญญาเป็นอาวุธวิเศษ.

เอ้า! ฉันได้พังกำแพง ระเบิดภูเขาใหญ่ แห่งความคิดความเชื่อของมนุษย์แทบทุกชาติภาษา ที่ชอบถกเถียง...สงสัยปัญหาว่า คนเราตายแล้วยังต้องเกิดอีก หรือคนเราตายแล้วก็สูญหมด ชาติหน้าๆ ไม่มี...(เกิดแล้วตายก็จบ) แล้วในธรรมสภาวันนี้ ยังจะมีใครค้านสูตรวัฏสงสารอย่างนี้อีกบ้างกันไหม? แล้วก็เชิญค้านกันให้แพร่หลายได้เลย สาธุ!

โอ... หลวงพ่อ ได้เป็นครูสอนธรรมทาน และสอบดูอารมณ์กรรมฐาน (วิปัสสนาภูมิ) ของมนุษย์มาหลายร้อยชาติภพแล้ว มาชาตินี้ได้ปลงกายใจตกแล้ว. จึงเก็บข้อมูลสูตรศาสตร์นี้ไว้ให้แก่อนุชนรุ่นหลังๆ ที่สนใจเรื่องชาติภพต่างๆ เสียดายวิชาการช่วยสรรพสัตว์นี้จะดับสูญไป

หลวงพ่อ สรุปความอีกว่า ชนทุกชาติภาษา มีกิเลสตัณหาอุปาทานคล้ายๆ เหมือนกันมาก อย่างหนึ่งว่า พวกเขาที่ได้เกิดมาเป็นคนได้ ก็คือพ่อแม่ทำให้เกิด–เท่านั้น (จบ). แล้วส่วนมากยังมีความกลัวตาย กลัวตายแบบเดียวกันมาก และไม่อยากจะตาย ถ้าจะถึงวันตายแล้ว ก็ขอให้ตายแบบง่ายๆ กันทั้งปวงเลย กรรม!

สูตรตายแบบนักปราชญ์เข้ารูปฌาน 4.
(สูตรสากล)

เอ้า! หลวงพ่อ คิดสงสาร จะบอกกรรมวิธีตายแบบของท่านอริยครูโบราณ เช่นองค์เซียนชั้นสูง (เต๋า-จีน) ท่านเข้ารูปฌานก่อนแล้วก็ตายสงบจิตในรูปฌานนั้น ๆ ไป. ท่านอริยครู ฤาษีโยคี อินเดีย ก็เข้ารูปฌานตาย ได้เช่นกัน เข้ารูปฌานก่อนจนตัวแข็งร่างกายค่อย ๆ คุมจิตดับสังขารดับแห้งตาย ไม่เน่าเปื่อย เรียกว่านั่งสมาธิตาย มีตัวอย่างให้ดูทุกยุคสมัย พระศพอยู่ได้เป็น 100 ปี หรือเป็น 1,000 ปีก็มี. สาธุ!

แล้วกรรมวิธีตายแบบเข้ารูปฌานต่าง ๆ ตายนั้น เป็นบรมธรรมสากล สรุปง่าย ๆ กรรมวิธีก็คือนั่งสมาธิ (1) แล้วเอาจิตติดตามลมหายใจเข้าและลมหายใจออก เรียกว่าจิตคลอเคลียลมหายใจ (หรือยุบหนอ. พองหนอ.) คือเจริญอานาปานสติภาวนาเป็นสมถะ เริ่มต้นตรงนี้สำคัญมาก ๆ ไปกันไม่ค่อยจะรอด. แล้วทำสมถะ ๆ ๆ ๆ ไปนาน ๆ นาน ๆ จนสมถะอิ่มตัวก่อน (2) แล้วสมาธิจะเกิดตามมาเอง แล้วสมาธิ ๆ สมาธิ ๆ จนอิ่มตัว ๆ ๆ อีกจิตตกกระแสทางดิ่ง! ดิ่ง! ในองค์ฌานเป็นเอก ประตูรูปฌาน 4 เริ่มเปิดแล้ว. (3) ถ้าตายในรูปฌานพระสูตรตรัสไว้ว่า ตัวจะค่อย ๆ เริ่มแข็งแห้งดับจิตตายในร่างกายอย่างนี้ไม่เน่าเปื่อยทิ้งผลงานที่อมตะ สาธุ! ถ้ามีใครว่าสูตรนี้สูงเกินไป บุญไม่พอที่จะรับได้ เป็นของชั้นนักปราชญ์อริยครูโพธิสัตว์ สาธุ!

สูตรตายแบบง่ายๆ ปุถุชนโพธิสัตว์ 4 กรรมวิธีก็มี[1]

เอ้า ! หลวงพ่อ คิดสงสาร จะสอนถ่ายทอดแบบตายง่าย ๆ ของปุถุชนคนโลกีย์ ถ้าต้องการก็ฝึกหัดได้ทุก ๆ คน เช่นตาย

---

1. หลักฐานที่เก็บเรื่องไว้ว่า **รูปฌาน 4** ยังเป็น **" โลกียฌาน"** คือ โลกียธรรม **ส่วน "อรูปฌาน เป็นโลกุตรธรรม-สุญตา"** เป็นบรมธรรมสากล. แล้วธาตุ 4. (ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม) ก็เป็นบรมธรรมสากลซึ่งศาสนาใหญ่ ๆ โบราณ เคารพนับถือแพร่หลายมาก

ท่านอริยครู สาธุคุณเหล่านี้ ทั้งอินเดีย และจีนโบราณมาท่านนิยมการถือมังสวิรัติ กินแต่พืชผักผลไม้ทุกชนิดกินหมด และยังดื่มนมสด กินพวกเนย (ที่ทำจากนมต่าง ๆ) มีสูตรให้วางแผนใช้เตรียมตัวตายก่อน 7 ปี. ถือศีลเคร่งครัดมาก เพราะว่าร่างกายมนุษย์ จะเปลี่ยนแปลงโครงสร้างสังขารต่าง ๆ จะต้องใช้เวลาปรับตัวเองนานถึง 7 ปี. **ให้ดูเด็ก 1 ขวบมันโต ๆ ถึง 7 ปี.** เพราะว่ามันกินอาหารเหล่านั้น. **ท่านอริยครูโบราณ** จึงหลีกเลี่ยงกินพวกเนื้อสัตว์ต่าง ๆ เพราะว่าสัตว์เป็นโรคเหมือนกับคน มีเชื้อโรคมาก จึงทำให้ร่างกายเนื้อหนังคนต่าง ๆ เน่าเปื่อยง่าย เป็นโรคภัยนั้นมาก. ถ้าเป็นพวกพืชผักผลไม้ต่าง ๆ มีพิษโทษน้อยลงมาก และทำให้ร่างกายแข็งแรงคงทนได้นานดีกว่า และยังได้สร้างเมตตากรุณาธรรมบารมีที่ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่มีบาปคือกรรมร่วมของการฆ่าชีวิตสัตว์ให้ตายต่าง ๆ สาธุ ! ได้สร้างมหาเมตตากรุณาธรรมบารมีตัวอย่างไว้ สาธุ !

แล้วในยามจำเป็น เช่นเจ็บป่วย ไปที่จนมุมไม่มีอะไร ๆ จะกิน โพธิสัตว์ศีลวินัยได้สอนให้กิน แต่ต้องขอขมากรรมต่อสัตว์เหล่านั้นก่อน แล้วก็ต้องอุทิศส่วนบุญกุศลที่ตนบำเพ็ญบารมีให้แก่สรรพสัตว์ด้วย เดินสายกลางเอาตรงนั้นเป็นกลางก่อนชั่วครั้งคราว สาธุ !

ส. โพธินันทะ พ.ศ. 2500

ในการเพ่งธาตุ 4 (ดิน–น้ำ–ไฟ–ลม) ซึ่งธาตุ 4 อย่างนี้ในร่างกายใจคนก็มี–และภายนอกร่างกายคนก็มีครบทุกคน เอาคืนนี้ก่อนนอนจงฝึกหัดกรรมวิธีตายว่า ทุก ๆ คนเวลาจะตาย มันเป็นไปอย่างไรก่อน จงทดลองทำไปก่อนรับรองว่ายังไม่ตาย 100%

มีกรรมวิธีทดลองดู (1) ลมหายใจก็คือธาตุลม เป็นธาตุเบา ๆ มันระเหย ค่อย ๆ ออกไปก่อน ลมไปสู่ลมภายนอกร่างกายเรานั่นเอง. (2) แล้วน้ำในร่างกาย เช่นน้ำเลือดน้ำหนองของเหลว ๆ เหงื่อต่าง ๆ คือธาตุน้ำเบา ๆ มันระเหยค่อย ๆ ออกไปภายนอกร่างกายเราอีก. (3) แล้วไฟความร้อน อบอุ่นในร่างกายเราก็คือธาตุไฟ ธาตุเบา ๆ ก็ระเหยออกไปสู่ภายนอกร่างกายเราอีก. (4) แล้วดิน คือกระดูกขนเล็บฟันทั่วร่างกาย ของแข็งต่าง ๆ คือธาตุดินเป็นธาตุหนัก. ซึ่งทุก ๆ คนมี ธาตุ 4 ครบแล้ว จึงทำให้ จิตและวิญญาณธาตุ. ทรงอยู่รอดได้ ต้องฝึกการเพ่งคิดพิจารณาดูว่า เวลาตายก็คือธาตุ 4 ในร่างกายเรา แตกพังกระจาย แล้วหวนกลับไปสู่ภายนอกร่างกายเรา ไปผสมผสานกับธรรมชาติดั้งเดิมธาตุ 4 ภายนอกร่างกายเราแล้ว ก็เน่าแตกพังกระจายไปไหลเรื่อยไปด้วยความเป็น "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา" ก่อน ที่สุดก็ถึง สุญตา ได้แล... สาธุ!

ถ้าเจริญธรรมทาน ทำอย่างนี้ก่อนนอนได้ทุกๆ คืน ภายหลังจะสงบเย็น ใจกล้าไม่กลัวผี ไม่กลัววิญญาณ ไม่กลัวความตาย

จะยิ้มต้อนรับความตายได้ ถึงวันที่จะจากโลกนี้มากแล... สาธุ! (พระสูตรทั้งหมดนี้ ถ้าใช้เป็นยังทันสมัย หรือใช้เป็นตลอดชีวิตก็ยังใช้ไม่หมด) ได้รู้ไว้บ้างก็เป็นบุญ ได้แจกเขาบ้างเป็นทานแล้ว สาธุ!

โอ...หลวงพ่อ เป็นครูสอนสรรพสัตว์มาหลายร้อยชาติภพแล้ว คิดสงสารพวกที่ยังไม่ตาย ยังมีชีวิตกายใจว่าจะอยู่กันอย่างไร? อันชีวิตมนุษย์จะมีบุญหรือมีบาป จะดีเลวสูงต่ำในชาติหนึ่ง ๆ ไม่นานปีเท่าไรนักเลยนะ! จงได้สติปัญญาธรรมชาติจักษุ มองทะลุสายชาติภพของคนไว้บ้าง ถ้าชาตินี้มีโอกาสจังหวะชีวิตดี จงคิดเริ่มฉวยโอกาสนั้นไว้บ้างเถิด สาธุ! (หากำไรเอาไว้เป็นทุนชาติหน้า)

ทางโลกียธรรม จงเริ่มเว้นการทำบาป ก่อเวรกรรมชั่วต่าง ๆ ลดน้อยลงไว้บ้าง ได้สร้างสมบุญ–แจกทานบารมีไว้กันบ้างเถิด! ถ้าตายไปแล้ววิญญาณของเราจะได้มีทุนให้ได้เกิดในภพชาติที่ดี ที่ปลอดภัยมั่นคงดีไว้ก่อน. หรือมีความหวังแบบปุถุชนคนโลกีย์ทุกชาติภาษา เขาต้องการหนีทุกข์ขอให้ได้สุขเป็นของธรรมดา ๆ ต้องการให้ได้เกิดมี "รูปสวยดี–สติปัญญาดี–รวยทรัพย์ดี–โรคภัยน้อยดี–มีอายุยืนดี" สาธุ! (ใครไม่เอาชาติหน้าดีกันบ้าง?)

ทางโลกุตรธรรม ตัดวัฏสงสาร มุ่งมรรคผลนิพพาน บุคคลนั้น จะต้องมีสติปัญญาเห็นว่า การเกิดของมนุษย์หรือสรรพสัตว์นั้น

คือทุกข์มีวัฏสงสารอันยาวๆ นานๆ ชาตินั้น จะต้องมีร่างกายรองรับ แล้วก็ไม่เที่ยงต้องเกิดแก่เจ็บตาย คือทรมานสังขารชีวิตก็คือนรกอันยาวนานๆ อย่างหนึ่งนั่นเอง อย่าสงสัย!

แล้วถ้าสติปัญญาหรือจิตใจปุถุชนคนโลกีย์ บุคคลนั้นยังคิดไม่ออกแยกไม่เป็นปลงไม่ตก ไม่มีธรรมชาติจักษุเรื่องอย่างนี้บ้างแล้ว คำว่า "**นิพพาน–หลุดพ้นวัฏสงสาร**" ยังไม่ต้องสอนจงเพาะเชื้อพุทธะจิตปล่อยทิ้งไว้ก่อน เหมือนดังพวกดอกบัว 4 เหล่า สติปัญญาธรรมชาติจักษุ ไม่เท่ากัน บางเหล่าต้องคอยเวลาพัฒนาไปก่อน

แล้วถ้าเห็นธรรมบ้าง ก็จงให้ศึกษา**โลกียธรรม และโลกุตรธรรม** แล้วจงอธิษฐาน รับโพธิสัตว์ศีล (คือศีล 5 ฆราวาสธรรม) เริ่มไว้ดูไปก่อน แล้วจงขอให้ได้พบ **พระอริยครูบาโพธิสัตว์** ที่ถ่ายทอดสอนธรรมทานให้แก่สรรพสัตว์ ให้รู้แจ้งได้บรรลุถึงสูตรสัจจธรรม "**อัตตา–อนัตตา–สุญตา**" แล้วขอให้ได้บรรลุธรรมนั้นอย่างฉับพลัน แล้วขอให้บุญกุศลบารมีนี้จงดลบันดาลให้เกิดโพธิจิต เกิดทุกชาติ ยินดีมุ่งพุทธภูมิ มีโชคดีเริ่มสร้างสมบุญกุศลปุถุชนโพธิสัตว์บารมีไปก่อน จนได้พัฒนาจิตถึงอริยโพธิสัตว์บารมี มีภูมิธรรมถึงมหาโพธิสัตว์บารมีได้บรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณแล... สาธุ! สาธุ! สาธุ!

จาก ธ. ธีรทาส. เก็บตกมรดกวิชาการ. 31 ต.ค. 2483

สาธุ! พระคัมภีร์ยา เภสัชคุรุ พระพุทธเจ้า (เอี๊ยะซือฮุก)

พระอริยครูบาสอนให้ใช้คำอธิษฐานจิต เวลาก่อนทำบุญทาน อุทิศธรรมทานให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ ก่อนกินยา นับว่าคำอธิษฐานจิตที่ปัญญาชนสากลยังนิยมอมตะมาเป็นพันปี สาธุ! หลักฐานอินเดียมีเกิดก่อนพุทธกาล. จีนสมัยพระถังซำจั๋ง นำมาสู่ภาษาจีน.

โดย ครูกิมเซ็ง แซ่เล้า นำมาจากเมืองจีน สู่ภาษาสยาม. รู้สึกว่ายังได้ให้ทางมีสติกำลังใจมาก สาธุ! (ดอกบัว 4. เหล่า)

(นำกล่าวคำอธิษฐานจิตโดย ธ. ธีรทาส.)

ขอน้อมนมัสการพระเภสัชคุรุพุทธเจ้า (นะโมเอี๊ยะซืออุก)

ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนบุญกุศลทานนี้บูชา พระคุณธรรมบารมี ของ พระเภสัชคุรุพุทธเจ้า (พระกริ่ง) ผู้บำเพ็ญโพธิสัตว์บารมีได้ช่วยชีวิตสรรพสัตว์ รักษาโรค แจกยาเป็นทานทุก ๆ ชาติ จนกระทั่งได้บรรลุธรรมเป็นพระพุทธเจ้าองค์หนึ่ง สาธุ! แล้วขอผลบุญกุศลทานนี้อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ ของข้าพเจ้าที่ได้เคยทำบาปก่อเวรกรรมใดๆไว้ในชาติปางก่อน ๆ จนกลายมาเป็นผลกรรมวิบากเป็นโรคภัยไข้ทุกข์ในชาติ

นี้นั้น ขอให้จงได้รับส่วนบุญกุศล-ทานนี้ แล้วจงอโหสิกรรมกันเถิด สาธุ! แล้วผลบุญกุศลทานนี้ขอให้ข้าพเจ้ามีโชคดีได้พบหมอเก่ง พบยาดี รักษาโรคภัยจากหนักให้หายเป็นเบา จากเบาก็ให้หายขาด มีอายุยืนด้วยบุญได้ตามที่ต้องการแล... สาธุ!

แล้วถ้าถึงวันหมดอายุ จะละสังขารชีวิต ขอให้มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุเกิดมีมรณญาณ ได้เข้าถึงรู้แจ้ง พระคัมภีร์สูตร "ต้นฌาน-ย่อฌาน" ได้อย่างฉับพลัน เป็นบรมธรรมสากล ได้สอนไว้ว่า สาธุชนสมควรหากำไรชีวิต ให้ศึกษาฝึกหัดการเจริญ "อานาปานัสสติภาวนา-กำหนดลมหายใจเข้า-ออก" คือทำสมถะเอาจิตไปคลอเคลียที่ลมหายใจเข้าออกนั้น. ทำสมถะ ๆ ๆ ๆ ทำจนอิ่มตัว อิ่มตัว ๆ ๆ ๆ แล้วสมาธิจะเกิดตามมาเอง ได้สมาธิ ๆ ๆ ๆ จนอิ่มตัว ๆ ๆ ๆ แล้วผลจิตจะดิ่ง-ดิ่ง-ดิ่ง-ดิ่ง-เป็นเอก ๆ ๆ ๆ "ประตู-รูปฌาน 4" เริ่มจะเปิดแล้ว สาธุ! ขอให้มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุควบคุมจิตได้ "จิตดับวิตก-จิตดับวิจารณ์ได้" ให้จิตว่างอย่างนี้ไว้ก่อนแล... สาธุ! (คือมีกำไรชีวิตอิสระวิญญาณ)

แล้วถ้าถึงด่านสุดท้ายวันตาย ขอให้มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ คือตายด้วยการเพ่งพิจารณาวิปัสสนาญาณ แล้วขอให้อำนาจผลบุญกุศลทานที่ได้อุทิศธรรมทานไว้แก่สรรพสัตว์นี้ ขอให้ข้าพเจ้าดับจิต มีลมหายใจตายในอารมณ์ที่กำหนดจิตอยู่

ในธาตุ 4 ในร่างกายใจตน คือ เพ่งธาตุ 4 จนหวนกลับไปแตกพังกระจาย แล้วก็หวนกลับไปหา ธาตุ 4 ภายนอกร่างกายใจตน ไปผสมผเสกับธรรมชาติดั้งเดิมของมันเอง คือ–ดิน–น้ำ ลม–ไฟ. แล้วขอให้ยังมีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ เห็นธรรมพิจารณาดูไหลเรื่อยๆ ไปด้วยความเป็น "อนิจจัง – ทุกขัง – อนัตตา" ก่อน ๆ ๆ ๆ ที่สุดแล้วขอให้ได้บรรลุถึงธรรม "อรูปฌาน" ต่างๆ คือ "สุญตานิพพาน" เป็นบรมธรรมของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ได้ถ่ายทอดสอนให้ไว้เป็นสูตรต้นฌานหรือย่อฌานได้อย่างฉับพลันแล ... สาธุ!

(เก็บตกมรดกวิชาการ จากบิดาของ ธ. ธีรทาส.)

31 ต.ค. พ.ศ. 2483

ท่านอาจารย์นายแพทย์จีน คุณหมอตันม่อเซี้ยง บอก ธ. ธีรทาส. ไว้ว่าเรื่องนี้มาถึงสมัย ดร. ซุนยัดเซน ได้เปลี่ยนแปลงจีนเรื่องจุดธูปไหว้ครู เจ้าของตำรายา ก่อนกินยาจีน ก็เริ่มหมดความนิยมไป จะจัดว่าเป็นจิตเวชศาสตร์กรรมวิธี คือการให้มีกำลังใจแก่คนป่วยไข้ได้อย่างหนึ่งก็ได้เหมือนกัน. พอฉันมาถึงเมืองสยามก็พบว่า มีคล้ายๆ กัน คือพวกตำรายาฤาษี ยาเทวดา ยาผีบอก โบราณมักจะต้องไหว้ครูบา เจ้าของตำราก่อนกินยา. พอมาถึงยุควิทยาศาสตร์ ยาฝรั่งเป็นเม็ดๆ กินง่ายๆ ยาฉีดเข้ามาแทนที่ แบบโบราณก็หมดความนิยมไปเอง

โดย ธ. ธีรทาส.

รูปผู้มีนามปากกาว่า ธีรทาส. และ ธ.ธีรทาส.
ถือศีล 5 ใส่ชุดอุบาสก แจกธรรมทานใต้ต้นหลิว
เจ้าของหนังสือชุด ศิษย์เต๋า-เซียน-เซ็น.
" " " " " ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น
" " " " " คัมภีร์ 18 อรหันต์

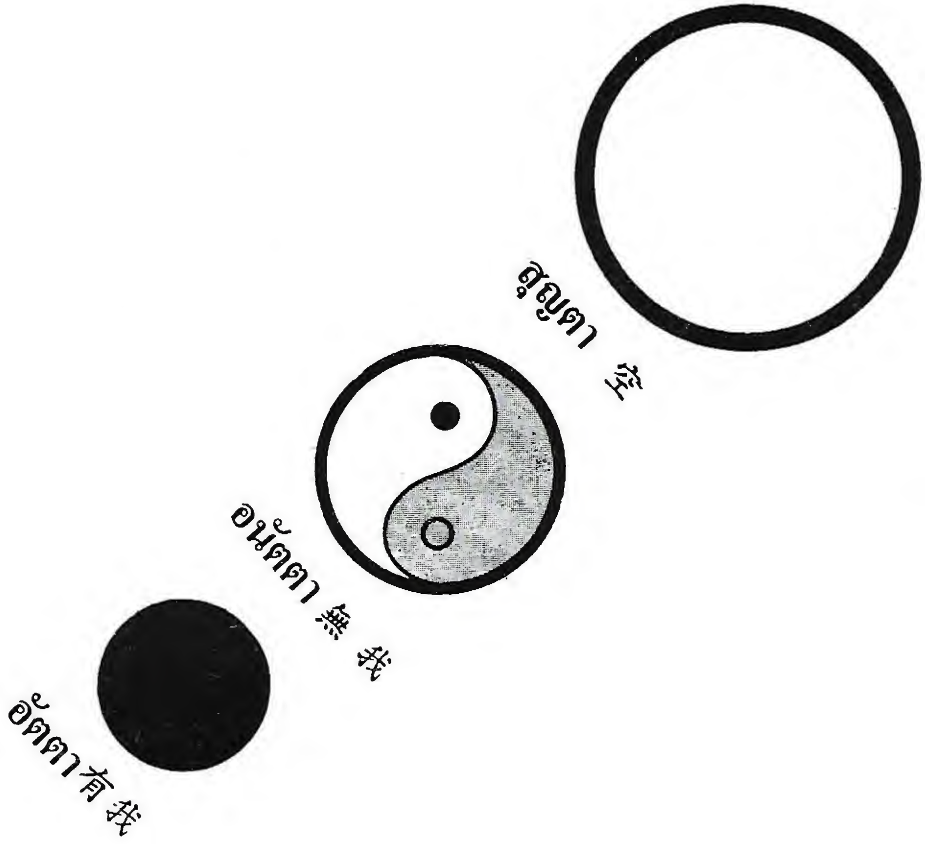

---

*อัตตา–เป็นโลกียธรรม. อนัตตา-เป็นโลกียธรรมชั้นสูง. สุญตา–เป็นโลกุตรธรรม จาก ธ. ธีรทาส.

*ศาสนาหรือลัทธิต่าง ๆ ในโลกมนุษย์นี้ ย่อความสรุปแล้วมี 3 กลุ่ม. คือ (1) กลุ่มอัตตา (กำไว้จนแน่นเลย) (2) กลุ่มอนัตตา (จับบ้าง-ปล่อยบ้าง–หรือเดี๋ยวกำเดี๋ยวปล่อย) (3) กลุ่มสุญตา (ปล่อยวางหมดหรือว่างทั้งปวงแล..) จาก **ชนะชัย สุชนารักษ์.**

*ภาพนี้เป็นอักษรโบราณ ถ้ารู้ความหมายแล้วแทบจะว่าได้รู้จุดยืนแก่นหรือโครงสร้างของทุก ๆ ศาสนาในโลกมนุษย์นี้ จาก **ส. โพธินันทะ.**

ระหว่างก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 พระอริยครูบา อายุ 100 ปี สายวัดเซียวลิ้มยี่ (เส้าหลิน-จีน) ได้ลี้ภัย พระเจ้าเฉียนหลง ข้ามทะเลมาหลบมุม สงบในกรุงสยามมีมาก มักจะปกปิดชื่อแซ่ (พบโชคดี)

สาธุคุณ พระอริยครูบา ท่านได้เทศนาสอนพระสูตรต่างๆ ในงานพิธีกรรมกินเจ กิ้วอ้วงเจ โรงเจพังม่วง อ. ศรีประจันต์ สุพรรณบุรี. สมัยซินแส กิมเซ็ง แซ่เล้า เป็นผู้จัดการ. พระ-อาจารย์อริยครูบาเจ้า ได้สอนธรรมต่าง ๆ แก่ ธ. ธีรทาส. (อายุ 13 ปี) ไว้ตอนหนึ่งว่า ถ้าเจ้าได้สนใจเรียนรู้สูตรศาสตร์ การย่อฌาน–การต้นฌานไว้ให้มาก ๆ ถึงแม้เจ้าจะไปไม่รอด ล้มเหลวตอนต้น ๆ ชีวิต แต่จะกลายเป็นคนที่มีกำไรชีวิต-อิสระวิญญาณได้มากกว่าชนทั้งหลายอย่างหนึ่ง ตรงที่เป็นคนหายกลัวผี หายกลัวตายมาก มีวิชาแก้ความหวาดกลัวต่าง ๆ ไว้เป็นเพื่อนทางใจสอนชาวบ้านไปได้ตลอดชีวิตไว้มากแล... สาธุ !

มนต์อมตะใช้มาหลายพันปี

โอ ... นะโมเอี๊ยะซือฮุก (พระเภสัชครูพุทธเจ้า-พระกริ่ง) เป็นชื่อหรือพระสูตรศาสตร์ เป็นมนต์ที่ยังอมตะมี

พลังจิตพลังงานสากลที่ถ่ายทอดบรมธรรมสืบไว้หลายชาติหลายภาษาได้ช่วยสรรพสัตว์ ที่นักปราชญ์แท้สายหมอวิทยาศาสตร์จิตเวชศาสตร์ไม่กล้าดูหมิ่นจนหมดแล... สาธุ!

ท่านอริยครูบา จับหัวข้าพเจ้า เพ่งมองดูหน้าตา แล้วยิ้ม! ยิ้ม! พูดขึ้นว่า ชิวเล้ง เป็นลูกชาย ครูกิมเซ็ง ผู้มีวิญญาณโพธิสัตว์ ได้ข้าม-ดิน-น้ำ-ทะเลมาสู่เมืองสยามมีผลงานที่บรมครูเมืองจีนลืมไม่ลง. ถ้า ชิวเล้ง ไม่ทอดทิ้งหรือไม่ลืมวิชาการบรมธรรมสากลเหล่านี้ไปเสียหมด อากง เห็นว่า ตอนปลายชีวิตของหลานชายคนนี้อาจจะเป็นครูชาวบ้านหรือเป็นปราชญ์ให้ทานวิชาการบางอย่างแก่สังคมได้บ้าง สาธุ! พอถึงวันนั้นวิญญาณครูบาทั้งหลายคอยยิ้ม! ยิ้ม! รับส่วนบุญกุศลแห่งธรรมทานที่เพาะเชื้อเมล็ดพืชพันธุ์แห่งพุทธะจิต-ทิ้งไว้ในกรุงสยามวันนี้ได้บ้างแล้ว สาธุ! สาธุ! สาธุ!

ขออัญเชิญพระโพธิสัตว์
ที่เป็นนักบุญทางกฎหมาย

โอ! อมิตาพุทธ (สติปัญญาธรรมชาติจักษุ เป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) สมัยนี้ ธ. ธีรทาส. ได้เห็นได้ฟังแล้วสลดจิตเศร้าใจ กรรมวิบากผลที่มีเด็กหรือผู้ใหญ่ ดูหนังเรื่องผี แล้วก็พลอยเริ่มกลัวผี-ผู้ใหญ่บางคนเริ่มแถมกลัวคนตายอีกด้วย

กรรม! แล้วจะให้ช่วยแก้ ป้องกันบาปกรรมอย่างนั้นแก้ได้อย่างไร ๆ กัน? บ้านนั้นเมืองนั้นจะอยู่รอดทางใจได้อย่างไรกัน? พึงช่วยกันคิดแก้ไขป้องกันไว้บ้าง สงสารเอาบุญกันเถิด สาธุ!

พระอริยครูบาเจ้า ท่านสอน ธ. ธีรทาส. ไว้จนหายกลัวผี กลัวเรื่องต่าง ๆ นี้ได้ผลมาก ท่านสาธุคุณได้สอนไว้ว่า ต้องแก้ที่จิต-ต้นตอที่จิตก่อน สอนให้ปลงสังขารโลกไว้ก่อน แก้อุปาทานก่อน ที่จิตยึดมั่นถือมั่นลงก่อน ใจจึงกล้าขึ้นบ้าง จิตใจไม่อ่อนไหวตามคำพูด ส่วนมากพูดหลอก ๆ กันไว้ก่อน คนพูดก็ไม่ได้เห็นจริง พูดตามเขาเล่านิทานให้ฟัง ๆ แล้วก็เชื่อเล่าสนุก ๆ ต่อ ๆ ไปบางคนเริ่มกลัวกันบ้างก็มี กรรม! เข้ายุคมายาธรรมแล...

กรรมวิธีแก้ป้องกันง่าย ๆ ไว้ก่อน อย่าเพิ่งให้เด็ก ๆ อายุต่ำกว่า 12 ขวบ ดูหนังเรื่องผีสางต่าง ๆ มากนัก แล้วผู้ใหญ่ที่ยังมีความหวาด ๆ กลัว ๆ บ้าง ก็ยังชอบดูบ้างจะว่าอย่างไงดี? เป็นกรรมร่วมของสังคมไปเสียแล้วกระมัง? หรือต้องคอย ๆ นักบุญทางกฎหมายมาช่วยแก้บ้าง หรือคอยพระโพธิสัตว์ทางกฎหมายมาช่วยแก้กันบ้าง? สาธุ!

คณะกรรมการเฉพาะกิจชมรมธรรมทาน พ.ศ. 2557
ทำบุญทานดังทอดผ้าป่า-ทำไว้เป็นตัวอย่างสืบไป สาธุ!
ส่งหนังสือธรรมทานไปไว้ห้องสมุดวัดและประชาชนร่วม 3,000 แห่ง

คุณอัมพันธ์ ชาญพินิจพจน์ และลูก น.ส. กล้วย ชาญพินิจพจน์. ให้อังเปาตรุษจีนทำบุญวันเกิด อากิ๋ง ธ. ธีรทาส. อายุ 86 ปี ขอให้อายุยืนยงคงทนในหน้าที่บุกเบิกอาณาจักรโพธิสัตว์ธรรมทานสืบ ๆ ไปอีก สาธุ! 4,000 บาท

คุณแม่ล่ายฟอถ่าย ตะกั่วป่า อุทิศค่าขนส่งธรรมทานทาง ป.ณ. สาธุ! 4,000 บาท

คณะคุณพงษ์ศักดิ์ กทม. ลี้ไซ้ลั้ง ดอนเมือง อุทิศค่าดวงแสตมป์ต่าง ๆ สาธุ! 2,000 บาท

น.ส. พิณทิกา (ปู) นิลผาย กทม. ร่วมกองบุญธรรมทาน ตัวอย่างเพื่อสรรพสัตว์ สาธุ! 4,000 บาท

อ. สุฌามน นิลผาย และครอบครัว ร้อยเอ็ด. ร่วมกองบุญเพื่อสรรพสัตว์จงสุขกายใจ สาธุ! 5,000 บาท

คณะช่างเบ็ด-หล้า-ฟ้า-ดิน เขียวหวาน บ่อนไก่. อุทิศค่าน้ำ-ไฟ-ใช้ในโรงเจต่าง ๆ สาธุ! รวม 11,000 บาท

คุณสมศักดิ์ คุณวรวัฒนา ตีระพงศ์ไพบูลย์. กทม. อุทิศค่าดวงแสตมป์ขนส่ง 3,000 ห้องสมุด สาธุ! 10,000 บาท

คุณพันดิศ พันธ์บูรณะ. คุณพลภัทร พันธ์บูรณะ. อเมริกา. คุณแม่ปราณี พันธ์บูรณะ. อุทิศค่าขนส่ง 3,000 บาท

ส. ธโนฌาภรณ์ ผู้จัดการส่งที่ ป.ณ. คลองเตย กทม.

จาก ธีระ วงศ์โพธิ์พระ ผู้จัดการพิมพ์

ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น. เล่มที่ 1
(เล่มพิเศษมี 13 บท ซึ่งเดิมมีเพียง 11 บท)

โอ... บุญบารมีพระเภสัชครูพุทธเจ้า (พระกริ่ง-นะโมเอี๊ยะซือฮุด)

กองบุญธรรมทาน-เจ้าแม่กวนอิมมหาโพธิสัตว์

ได้ทอดผ้าป่าด้วยหนังสือธรรมะส่งไปไว้ตามห้องสมุดวัด
ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ!
(ขอจารึกชื่อทำบุญเป็นตัวอย่างสืบไว้)

อุทิศให้แก่ท่านผู้ที่กำลังอ่านได้บุญ-ประทับจิต-กุศลติด
วิญญาณไปทุกชาติภพ ขอให้อายุบุญยืนโปรดสรรพสัตว์
ไปอีก 100 ปีหรือ 1,000 ชาติกันเถิดแล... สาธุ!
กองบุญนี้ได้แบ่งเงินที่มีเหลือจากเล่ม 4. ได้เอามาพิมพ์-

ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น. เล่มที่ 1

พิมพ์ครั้งที่ 4 พ.ศ. 2557 อีก 6,000 เล่ม

(ท่านผู้ที่สนใจอ่าน จ.ม. ขอได้ฟรี ท่านละ 1 เล่ม.)

สาธุ! ขอทอดผ้าป่าทำไว้เป็นตัวอย่าง - แก่นักบุญต่าง ๆ ด้วยการส่งหนังสือธรรมทานทุก ๆ เล่ม ส่งไปไว้ตามห้องสมุดวัดต่าง ๆ ห้องสมุดประชาชนจังหวัดต่าง ๆ ให้ชาวบ้านพระภิกษุสามเณรได้หยิบยืมกันอ่านง่าย ๆ ดี ส่งไปได้ถึงทุกแห่งแล้ว สาธุ!

แล้วขออุทิศให้แก่ท่านผู้ที่ได้กำลังอ่าน-บุญ-กุศล-ทานจะประทับจิต-ติดวิญญาณไปทุกชาติภพ สาธุ! ขอให้มีอายุบุญยืนกุศลทานได้โปรดสรรพสัตว์ไปอีก 100 หรือ 500 ปี 1,000 ชาติกันเถิด สาธุ!

กองบุญกุศลบารมีเดิม เจ้าแม่กวนอิม. แต่ "ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น" เล่มที่ 1 พิมพ์ครั้งที่ 4 นี้ เป็นแรงบุญกุศลทานบารมี พระเภสัชคุรุพุทธเจ้า (นะโมเอี๊ยะซือฮุก). ได้พิมพ์ 31 ต.ค. 2557 อีก 6,000 เล่ม จากธีระ วงศ์โพธิ์พระได้ส่งห้องสมุดฟรีไป 3,000 แห่ง (ส่งที่ ป.ณ. คลองเตย) สาธุ!

ท่านผู้ใดที่สนใจอ่าน จ.ม. ขอได้ฟรี ท่านละ 1 เล่ม.

ขอจารึกชื่อผู้อุทิศเงินสร้างบุญกุศลธรรมทานบารมี ขอให้อายุบุญยืนและโชคดี เป็นมิตรไมตรีดีทางธรรมทานกันอีกทุกชาติภพแล... สาธุ!

(พ.ศ. 2557)

คณะนายสมศักดิ์ นางวรวัฒนา ตีระพงศ์ไพบูลย์

กทม. บริษัทแพค-เซียอินเตอร์เนชั่น จก. ขออุทิศเงินทำบุญกุศลธรรมทานต่าง ๆ นี้ ขอน้อมนมัสการบูชาพระคุณธรรมบารมีของพระเภสัชคุรุพุทธเจ้า (พระกริ่ง) ผู้บำเพ็ญโพธิสัตว์ ได้ช่วยโปรดสรรพสัตว์ รักษาโรคภัยไข้ทุกข์ แจกยาเป็นทาน ดับทุกข์กายใจ

และด้วยการสอนธรรมทานมาทุก ๆ ชาติ จนได้บรรลุธรรมเป็นพระพุทธเจ้าองค์หนึ่ง สาธุ!

ข้าพเจ้านายสมศักดิ์ นางวรวัฒนา และครอบครัวตีระพงศ์ไพบูลย์ ขออำนาจผลบุญกุศลธรรมทานต่าง ๆ นี้ ได้อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ ทุกชาติภพไป จะเป็นบาปเวรกรรมใด ๆ จนกลายมาเป็นโรคภัยไข้ทุกข์ประจำสังขารต่าง ๆ นี้ ขอให้เจ้ากรรมนายเวรนั้นจงได้รับส่วนบุญกุศลทานนี้แล้ว จงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้ากันเถิด! ขอให้มีโชคดีพบหมอเก่ง พบยาดีจะเป็นโรคภัยอะไร ๆ ก็ขอให้รักษาหายจากหนักเป็นเบา จากเบาขอให้หายขาด สาธุ! มีโชคดีอายุยืนด้วยบุญได้สร้างสมทำบุญกุศลธรรมทานบารมีไว้แก่สรรพสัตว์อีกสืบไป สาธุ! รวม 1,470 เล่ม

คณะครอบครัว ตีระพงศ์ไพบูลย์ กทม. อุทิศเงินทำบุญบำรุงรักษาสุขภาพกายใจพื้นและดวงตาของ ธ. ธีรทาส. อายุ 86 ปี จะให้แข็งแรงยืนยงคงทนในอุดมคติโพธิสัตว์แจกธรรมทานนี้ สาธุ! (2 ครั้ง รวม 20,000 บาท)

คณะครอบครัว กิจพานิช กทม. คุณเอื้อ–คุณศรีวรรณา. น้องเมล์, น้องวิน, น้องบิ๋ม. ขออุทิศหนังสือธรรมทานไปยังห้องสมุดวัดและประชาชนจังหวัดต่าง ๆ ขอน้อมนมัสการบูชา พระคุณธรรมบารมี พระเภสัชคุรุพุทธเจ้า เจ้าของตำราหมอยาและพระบุญกุศลบารมีของพระเยซูคริส พระเจ้าผู้ช่วยสอนธรรมให้มนุษย์มีเมตตากรุณาโพธิสัตว์ธรรม **"ดับทุกข์กาย-ดับทุกข์ใจ"** สาธุ! 1,442 เล่ม

(และให้อากง-ธ. ธีรทาส. ไว้บำรุงสุขภาพกายใจอีก 10,000 บ.)

น.ส. วิริยา จิตต์โสภณ กทม. ขอน้อมนมัสการ อุทิศธรรมทานนี้ บูชาพระคุณธรรมบารมีของ พระเภสัชคุรุพุทธเจ้า (นะโมเอี๊ยะซือฮุก-พระกริ่ง) ผู้บำเพ็ญโพธิสัตว์บารมีได้ช่วยโปรดสรรพสัตว์ รักษาโรคภัย แจกยาเป็นทานมาทุก ๆ ชาติ จนได้บรรลุธรรมเป็นพระพุทธเจ้าองค์หนึ่ง สาธุ ! แล้วขอบุญกุศลทานนี้อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ จะเป็นบาปกรรมใด ๆ ตั้งแต่ชาติก่อน ๆ จนกลายมาเป็นโรคภัยไข้ทุกข์ในชาตินี้นั้น ขอให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ นั้นจงได้รับส่วนแห่งบุญกุศลธรรมทานนี้ แล้วขอให้ข้าพเจ้ามีโชคดี ได้พบหมอเก่ง พบยาดี รักษาโรคภัยนั้นจากหนักให้หายเป็นเบาลง จากเบาขอให้หายขาดไปแล... สาธุ ! 442 เล่ม

คณะทวี-สุกานดา สุชนารักษ์. ทำบุญฉลองขึ้นบ้านใหม่อุทิศธรรมทานไปยังห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ และขอน้อมนมัสการ พระเภสัชคุรุพุทธเจ้า (นะโมเอี๊ยะซือฮุก) และขออุทิศส่วนแห่งบุญธรรมทานนี้แก่ พระภูมิเจ้าที่ บ้านใหม่ทั้ง 2 หลังอีกด้วย ขอให้ลูกหลาน ๆ เหลน ๆ ผู้พักอยู่อาศัยในบ้านนี้จงมีโชคดีสุขภาพกายแข็งแรงสงบใจในอาณาจักรแห่งจิตว่าง-ได้ตามที่ต้องการแล... สาธุ! คณะลูกหลานผู้ศรัทธาอุทิศรวมเงิน 8,000 บาท. และอุทิศทำบุญทานให้อากง-เตี่ยมีอายุยืน **ธ. ธีรทาส.** ไว้รักษาสายตาและฟันต่าง ๆ ให้มีอายุ 87 ปีนี้ยืนไปอีก 10,000 บาท สาธุ!

คณะคุณสุดารักษ์ รักษ์ศิริวณิชย์ กทม. ขอน้อมนมัสการบูชาพระคุณธรรมบารมี นะโมเอี๊ยะซืออุก (พระเภสัชคุรุพุทธเจ้า-พระกริ่ง) อุทิศธรรมทานนี้ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ ขอให้โชคดีมีอายุบุญยืนได้ตามต้องการ (รวม 2 ครั้ง) สาธุ ! 442 เล่ม

คณะคุณพรทิพย์ วรวงศ์วสุ. คุณสุจิตรา วรวงศ์วสุ. คุณนิพนธ์ วรวงศ์วสุ. กทม. ขออุทิศธรรมทานบูชาพระคุณเภสัชคุรุพุทธเจ้า (นะโมเอี๊ยะซืออุก) อันบุญกุศลนี้อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ ! ขอให้โชคดี 12,000 บ.

โง้วพัวยู้ คณะหมู่บ้านชิชา น.ส. รัตนาภรณ์ ดีวงกิจ. ขอนมัสการบูชาพระคุณเอี๊ยะซืออุก (พระเภสัชคุรุพุทธเจ้า) สาธุ ! 170 เล่ม

คุณสุนทร (ไซร้) ดีวงกิจ อุทิศส่วนบุญกุศลธรรมทานนี้ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ ที่เป็นโรคภัยไข้ทุกข์ ขอให้พบหมอเก่ง พบยาดี หายจากโรคภัยต่าง ๆ สาธุ ! โชคดี 77 เล่ม

คุณสุรีรัตน์ ศรีชัยวัฒน์ เพชรบุรี ลูกบุญธรรมที่ยังไม่เคยพบเห็นหน้าตากันมาก่อน ธ. ธีรทาส. ได้พบในธรรมาณาจักรใจธรรมทานนี้ ได้ส่งเงินมาร่วมกองเพาะเชื้อบุญทานทุก ๆ เล่ม (เฉพาะเล่มนี้ส่ง 7 ครั้ง รวมเงิน 21,000 บาท) สาธุ ! 800 เล่ม

และลูกสุรีรัตน์ ยังได้ทำบุญอายุยืนให้ เตี่ย ธ. ธีรทาส. อายุ 87 ปี ไว้บำรุงรักษาสุขภาพฟัน สายตา ร่างกายใจต่าง ๆ ให้มี

อายุบุญยืนยงคงทนไปในการเจริญผลิตผลงานโพธิสัตว์ธรรมทานได้ส่งห้องสมุดทุกจังหวัดสืบไปอีก สาธุ (รวม 9,000 บาท)

คณะลูกสุรีย์ แซ่เจี่ย และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชน โรงพยาบาล ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำจังหวัดต่าง ๆ ประจำทุกปี สาธุ! 300 เล่ม

คณะคุณแม่นันท์ และลูก เซ็น-ทราย-ป๊อก.

อ. บางพลี อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัย วิทยาลัยครู จังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 272 เล่ม

คุณทัศนีย์ เจิดจรรยาพงศ์ กทม. ลูกกตัญญูทำบุญทานในวันเกิดของคุณพ่อทุกปี ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้คุณพ่อและคุณแม่ในวัฏสงสารทุกชาติภพ สาธุ! 214 เล่ม

และคุณทัศนีย์ เจิดจรรยาพงศ์ ฝากทำบุญเป็นค่าน้ำค่าไฟ ของโรงเจเป๊าเก็งเต๊ง กทม. นี้อีก 3,000 บาท

คณะคุณแม่ฝน กิจอมรวิสัย และครอบครัว กทม. คณะคุณพรรณวดี ตรัยวัฒนา และครอบครัว กทม. และคณะครอบครัว สุนทรมน กทม. (ส่งมารวม 30,000 บ. กองบุญขอแบ่งไปไว้พิมพ์ เล่มที่ 4 ครั้งที่ 2 เงิน 15,000 บ.) ขออุทิศบูชาพระคุณธรรมบารมี พระเอี๊ยะซือฮุก (พระเภสัชคุรุพุทธเจ้า) สอนให้มนุษย์ดับทุกข์กายด้วยยา. ดับทุกข์ใจด้วยธรรม สาธุ! 215 เล่ม

คณะบุตรหลาน บริษัทตะล่อมสิน จก. ขออุทิศส่วนบุญกุศลธรรมทานนี้ให้แก่คุณพ่อวิวัฒน์ ตะล่อมสิน ผู้จากโลกนี้ไปแล้ว (คุณศรีสันต์. นำส่งมา หมื่นบาท) สาธุ! 143 เล่ม

พระอาจารย์สำรวล จิตตปสาโท อ.หัวไทร ได้ธุดงค์โปรดสัตว์ไปแดนมาเลเซีย ปีนัง ภาคใต้ต่าง ๆ ผู้มีจิตศรัทธาในโพธิจิตของท่าน ศรัทธาถวายปัจจัยท่านรับไว้แล้วส่งมาร่วมกองบุญนี้เพื่อสรรพสัตว์ จงสุขกาย จงสุขใจ ส่งเงินมาเล่มนี้รวม 10 ครั้ง สาธุ! 2,400 บาท

คณะคุณธน คุณน้อย ๆ อุบลราชธานี
อุทิศให้ห้องสมุดวัด และประชาชนต่าง ๆ

คุณธน คุณน้อย เศรษฐบุตร อุบลราชธานี ขอน้อมอุทิศถวายพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา-เทพเทวดา พระอินทร์ พรหม ยม ยักษ์ คนธรรพ์ พระเพลิง พระพาย พระพิรุณ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก สาธุ! (รวม 2 ครั้ง) 4,500 บาท

ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้แด่ พลโทวรวิทย์ และคุณปทุมพันธ์ เศรษฐบุตร สาธุ! 500 บ.

ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้แด่ ร.ท. ขุนชนา พลแมนโต และคุณย่านวล เศรษฐบุตร 500 บ.

ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้แด่ อากิ่งฮื้อ แซ่เตีย. และ

คุณย่าทองมี โทนุสิน 500 บ.

ขออุทิศส่วนบุญกุศลแด่ อากู่ จือปู่ แซ่ตั้ง. อากิ้ม

(ธีระกานต์ ภิรัตน์) 500 บ.

ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้แด่คุณพ่อเต็ม คุณแม่ฉวี เศรษฐบุตร.

คุณกฤต เศรษฐบุตร 500 บ.

ขออุทิศส่วนบุญกุศลให้ คุณพ่อและคุณแม่ของฉวี

เศรษฐบุตร (ศรหิรัญ) 500 บ.

ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้แด่ เตี่ยซุ่นทรง คุณแม่เล็กอ้อย

โทนุสิน. พี่ต๋อง. พี่แดง โทนุสิน 500 บ.

ขออภิวาทคุณครูอุปัชฌาย์ ครูบาอาจารย์ผู้มีพระคุณทั้ง

ทางโลก และทางธรรมทุก ๆ ท่าน 500 บ.

ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรที่นรกอเวจี

สัมพเวสี และสรรพสัตว์ สาธุ! 500 บ.

ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แด่ นายนิริยบาล ท้าวจตุโลกบาล

ทั้ง 4 แม่พระธรณีคงคา เจ้าที่ เจ้าทาง เจ้าป่าเจ้าเขา สาธุ! 500 บ.

(คุณธน เศรษฐบุตร นำเงินส่งมาร่วมกองบุญนี้รวม 9,500 บาท)

คณะอาจารย์นพพร เทพสิทธา กทม. อุทิศธรรม

ทานนี้ให้ห้องสมุดวัดประชาชนจังหวัดต่าง ๆ (2 ครั้ง) 143 เล่ม

อาจารย์นพพร เทพสิทธา กทม. และลูกตั๊ก พรหมเชยธีระ ทำบุญวันเกิดเตี่ย ธ. ธีรทาส. ไว้บำรุงซ่อมแซมสังขาร ขอให้อายุยืนยงคงทนในการบำเพ็ญโพธิสัตว์ธรรมทานสืบไป ถึงอายุ 120 ปี จะมีอายุยืนแก่เฒ่าอายุเท่าไรลูกตั๊กจะรับอุปถัมภ์เลี้ยงดู สาธุ ! (เป็นเพื่อนท่านสุดท้ายของคุณพ่อเซียนสู. ชลบุรี) 10,000 บาท

คณะคุณธีรพงศ์ ศรีเจริญพงศ์ และครอบครัว อ. บางพลี อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดวัดและประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 100 เล่ม

คุณเจริญ เตชะพาณิชย์ กรรมการพุทธสมาคม เบ๊าเก็งเต็ง กทม. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดวัดประชาชนต่าง ๆ สาธุ ! 72 เล่ม

คณะลูกบุญธรรม นายมานิต และนางดวงเดือน อติวานิชยพงศ์. และครอบครัว กทม. อุทิศธรรมทานให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 143 เล่ม

คณะลูกหลาน อติวานิชยพงศ์ กทม. ทำบุญวันเกิดของอากง เตี่ย ธ. ธีรทาส. อายุ 87 ปีให้อยู่ยืนยงคงทนในโพธิจิตธรรมทานสืบอีกนาน ๆ สาธุ ! อีก 5,000 บาท

คณะครอบครัวคุณมนัส ตั้งคติธรรม. อ. ตาคลี อุทิศธรรมทานให้แก่บรรพบุรุษต่าง ๆ สาธุ ! 143 เล่ม

คุณสมหวัง ตั้งคติธรรม. อาจารย์ธารณา สุขสิริวรรณ กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 57 เล่ม

คุณวิชัย ตั้งคติธรรม และครอบครัว อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณณรงค์ ภูมิใจสกุล. คุณนิภาพืชญ์ ตั้งคติธรรม อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 500 บ.

คณะคุณคงศักดิ์ ก้องกิตติวงศ์ กทม. อุทิศบูชาคุณพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ สาธุ! 2,000 บาท

คุณธิดา ว่องสิริชล อุทิศบูชาคุณพระเภสัชคุรุพุทธเจ้า (พระกริ่ง) นะโมเอี๊ยะซือฮุก (หมอยา) 2,000 บาท

น.ส. วิภารัตน์ ก้องกิตติวงศ์ อุทิศบูชาคุณธรรมบารมีเจ้าแม่กวนอิมมหาโพธิสัตว์ 1,200 บาท

คุณภูษณิศา ศุภภาสวัฒน์ อุทิศบูชาคุณ พระโพธิสัตว์ต่าง ๆ สาธุ! 1,000 บาท

คุณคงศักดิ์ ก้องกิตติวงศ์. คุณภัทราวนิษฐ์ แซ่เจีย (คุณศิริพร. นำส่งมา 2,000 บาท) อุทิศธรรมทานบูชาคุณทวยเทพ พระโพธิสัตว์ ในสากลโลก สาธุ!

คณะอาจารย์อินตา-หยงเหยิน ฝอถัง. อ. ปากคาด

อาจารย์อินตา นางมุนทรา. นางบ๊อม ท้าววังใจ. นางสมาพร บ้านแสนสุขอุดม. นางแขก ท้าวเอม. ท้าวแดง บ้านบ๊อม. บ้านนาทาม เมืองไฮธานี. ลาว. นายปุ่น นายจิณณ์. นางประภาวี. นายประพล. นางสงวน. ด.ช. สิทธินันต์. อาจารย์พุทธและครอบครัว. นายสแตนเน้อร์

ชอร์มอร์เช่น. นางอนุรักษ์. นางสาง ลริตา. ด.ญ. คริสดินา ชอร์เบอร์เช่น. นอร์เวย. น.ส. พรพรรณ ทาระลุน. นายสมปอง สามคำ. อ. พรเจริญ. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดต่าง ๆ (อาจารย์อินตา ส่งมารวม 1,900 บาท)

คณะครอบครัว จงรักษ์ศักดิ์ สมุทรปราการ

ขออุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดวัด ประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 1,500 บ.

บำรุงพุทธสถานโรงเจ เบ๊าเก็งเต๊ง กทม. 500 บ.

ทำบุญค่าขนส่งทาง ป.ณ. ต่าง ๆ 500 บ.

ทำบุญบำรุงรักษาสุขภาพกายใจ ธ. ธีรทาส. ให้แข็งแรงยืนยงคงทน อายุ 86 ปีสืบผลงานนี้ไปอีก สาธุ! 500 บ.

คณะคุณอรุณหญิง พรสุริยาปาลี กทม. ส่งมาร่วมกองบุญอุทิศธรรมทานทุก ๆ เดือน (เล่มนี้รวม 6 ครั้ง) สาธุ! 43 เล่ม

คณะคุณพันดิศ พันธ์บูรณะ. คุณพลภัทร พันธ์บูรณะ. คุณกิจ วัฒนวรกิจกูล. อเมริกา. (คุณแม่ปราณี พันธ์บูรณะ กทม. นำส่งมา 3,000 บ.) ร่วมอุทิศให้ธรรมทานให้ห้องสมุดวัดและประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! 43 เล่ม

น.ส. แก้วตา พงษ์ไชยโสภณ เพชรบุรี. อุทิศให้ห้องสมุดและประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 43 เล่ม

ผู้ภาวนา อเมริกา อุทิศให้สรรพสัตว์จงอยู่รอดร่วมกันอย่างสงบสันติสุขเถิด! 100 ดอลล่า

น.ส. เกษรินทร์ วงศ์ประจิตร อ. อุบลรัตน์ อุทิศให้ห้องสมุดวัด และประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 36 เล่ม

คณะคุณพงษ์ศักดิ์ นักบุญอิสาน

นายพงศักดิ์ รัตนวัฒนศิลป์. นางยุพเรศ รัตนวัฒนศิลป์. นายประเสริฐ รัตนวัฒนศิลป์. นางพิมพ์สภา รัตนวัฒนศิลป์. นางสิริจรรยา รัตนวัฒนศิลป์. นายกิจทวี รัตนวัฒนศิลป์. ด.ญ. ทักษะอร รัตนวัฒนศิลป์. ด.ช. ธนภูมิ รัตนวัฒนศิลป์. นายโชคชัย บุญระมี. ด.ญ. ณัฐธยาน์ รัตนวัฒนศิลป์. ขอน้อมนมัสการบูชา พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ อุทิศส่วนบุญกุศลทานนี้ให้แก่เจ้ากรรมนายเวร–คู่กรรมคู่เวรทุกชาติภพ จงอโหสิกรรมต่าง ๆ แล้ว ขอให้มีโชคดี เป็นมิตรธรรมทานทุก ๆ ชาติภพ จนกระทั่งหมดชาติ–ขาดภพ–นิพพานแล... สาธุ!

ร่วมกองบุญนี้ 2,500 บาท.

คุณสุรชัย, คุณสายรุ้ง เอกสมิทร์ กทม. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดวัด นักโทษในเรือนจำ โรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ! 29 เล่ม

อาจารย์พรหมณ์สุพรรณ วงศ์เจริญ อ. บัวเชด อุทิศให้คุณพ่อยันต์ วงศ์เจริญ (ส่งมา 3 ครั้ง) สาธุ! 21 เล่ม

น.ส. กานพลู โอวาสเภสัช น.ส.พ. เนชั่น กทม. และคุณแม่สุคนธ์ โอวาสเภสัช อ. บ้านบึง อุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่สรรพสัตว์ สาธุ! 21 เล่ม

ร้านครัว ย่าบัว อยุธยา. คุณประนอม งามขำ. คุณบริบูรณ์ เมธาวิทิต (คุณสัมฤทธิ งามขำ นำส่งมา 2,000 บ.) คุณวินัย เมธาวิทิต. นางบัว เกตุยาสุข (ส่งมาอีก 3,000 บ.) อุทิศธรรมทานไว้ตามห้องสมุดจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 72 เล่ม

อาจารย์ปราณี ทรัสติยา กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัย วิทยาลัยครูต่าง ๆ สาธุ ! 29 เล่ม

คุณอัมพร ม่วงมณี อ. แม่ระมาด ร่วมอุทิศธรรมทานดังทอดผ้าป่า ส่งไปไว้ตามห้องสมุดวัดต่าง ๆ (ส่งมา 2 ครั้ง) สาธุ ! 27 เล่ม

อาจารย์สุภาพ ทิพยทัศน์ อ. ปักธงชัย ร่วมทอดผ้าป่าด้วยการส่งหนังสือธรรมทานไปตามห้องสมุดจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 27 เล่ม

คุณจุฑาภรณ์ โรจนะ หัวหน้าการเคหะ บ่อนไก่ อุทิศธรรมทานไว้ตามห้องสมุดโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ ! 29 เล่ม
และอุทิศบำรุง ค่าน้ำ–ไฟฟ้า ใช้ในงานกิ๊วอ้วงเจือก 1,000 บ.

คณะนางวิไล นายไสว โทนะพันธ์. นายณัฐพล โทนะพันธ์. นายณัฐพงศ์ โทนะพันธ์. น.ส. ณัฐชยาภรณ์ โทนะพันธ์. ศรีสะเกษ ร่วมอุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 1,500 บ.

พระพชรภพ ปัญญาวชิโร ชัยภูมิ อุทิศให้สรรพสัตว์ที่ร่วมทุกข์เกิดแก่เจ็บตายในวัฏสงสารนี้ สาธุ ! 14 เล่ม

น.อ. (พิเศษ) สุพัฒน์ ศุภะกะลิน ร.น. เขตคลองสาน อุทิศให้ห้องสมุดวัดและโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

น.ส. รมณีย์ โสตถิโภคา กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณวงศ์สวัสดิ์ เอื้อมบุญสุข กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณพัชรี ต่างสมบัติ มหาสารคาม อุทิศให้ห้องสมุดวัดสอนนักธรรมบาลีต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณประสิทธิ์–ศิริพร บุษยไพบูลย์. และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ (คุณอัมพันธ์ ฯ นำส่งมา 1,000 บ.) สาธุ! 14 เล่ม

คุณนิโรธ สันติสุขภิรมณ์ บึงกุ่ม อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 14 เล่ม

คุณอิทธิพัทธ์ จันทร์ไกรวัล กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณพัชนพ ตันพิชัย กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประจำตำบลต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณชัชวาล โกศล (เงินใส่ซองฝากไว้ 1,000 บ.) สาธุ! ในกองบุญพิมพ์เล่มนี้ 14 เล่ม

คุณพชรวีร์ เดชะกสิกรพาริชย์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

น.ส. ณภัทร ชัชวาลโกศล กทม. อุทิศให้หอพระสมุทรแห่งชาติ สาธุ! 14 เล่ม

คุณโสภา เจียมเจริญกุล อ. อุทุมพรพิสัย อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยอาชีวต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณทัศนัย ตัญศิริ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยครูต่างๆ สาธุ! 14 เล่ม

เฮ้งปอจวง (คุณแม่จันทรา กทม) อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณธนรักษ์ คุณศรีรักษ์สกุล. คุณธนมาส คุณศรีรักษ์สกุล กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนช่างกลต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณกิตติ ศิริพูนทรัพย์ กทม. (คุณสัมฤทธิ งามขำ นำส่งมา 1,000 บ.) อุทิศให้ห้องสมุดวัดสอนนักธรรมต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณทองเอก–วรวรรณ หล่อวินิจนันต์. วารินแทรกเต้อร์ อ. วาริน ฯ อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยครูต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณชัชวาลย์ สวนะเกษม และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณยุทธศักดิ์ สวนะเกษม และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 9 เล่ม

ผู้ไม่ออกนาม 2 ชื่อ. เพื่อนคุณเต็กลัง ตรัง อุทิศให้สรรพสัตว์ที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตาย สาธุ ! 1,200 บาท

คุณระพี บัญญาทอง นนทบุรี อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณนฤมน สินสุพรรณ ขอนแก่น อุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่บิดามารดาปู่ย่าตายายและสรรพสัตว์ทุกภพภูมิ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณวิทยา อรุณรุ่งวิเชียร และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำจังหวัดต่าง ๆ (อื้อหั่งง้วน นำส่งมา 1,000 บ.) สาธุ ! 14 เล่ม

คุณวิทยา อรุณรุ่งวิเชียร กทม. อุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่พี่ชายชื่อคุณเจตนา อรุณรุ่งวิเชียร ที่จากโลกนี้ไปแล้ว สาธุ! 7 เล่ม

น.ส.ฝอยทอง อยู่เย็น กทม. ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขตลอดทุกชาติภพ สาธุ! 14 เล่ม

คุณสุรสิทธิ์ ภูริคุปต์ (คิม) อ.ปากเกร็ด อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

น.ส.ณัฐชมพร ภูริคุปต์ (เจง) กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยแพทย์ต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณสุวิมล ศิริวิมลวรรณ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดประชาชนต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณฉวีวรรณ สัมมาวิภาวีกุล กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดประชาชนต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

พระครูบาศรีปริยัติยากร (พระมหาวิจิตร) เจ้าคณะอำเภอ อ.ตะกั่วป่า อุทิศธรรมทานนี้ให้แก่สรรพสัตว์ สาธุ! 14 เล่ม

คุณอุทัย ประสิทธิธรรม อ.เกาะสีชัง อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 12 เล่ม

คุณแม่วิภา โอฬารรัตน์พันธ์. คุณอรทัย โอฬารรัตนพันธ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดป่าดอนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 12 เล่ม

คุณธนกร เตมียบุตร กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดป่าดอนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 10 เล่ม

เอ็งกุ่ยเอ็ง โรงเจ อุทิศให้ห้องสมุดตามวัดจีน วัดญวนต่างๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณนุชจริน เขียวทอง กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประจำตำบลต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณประภาส เตมียบุตร กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดป่าถ้ำดงดอนต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณกำจร โชติพิพัทธ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดตามป่าถ้ำภูเขาดงดอนต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณชาญชัย พงศธารานุกุล กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณสุวีณา วากเนอร์. คุณอัลเฟรด ว๊ากเน้อร์ สวิส. สเปน. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

นายสำเริง–นางอำไพ–น.ส. อาภาภรณ์ สินอยู่ กทม. ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณเอกชัย คีติสาร. พะเยา อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณธนรักษ์ ทองนิ่ม. คุณคำนวณ นาคสุข อ. ลำลูกกา อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณปราโมทย์ ศลิษฏ์อรรถกร กทม. อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณศุภโชค ตีระถะ กทม. อุทิศให้ห้องสมุด ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณวนิดา เตียวศิริชัยสกุล หนองคาย อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณหมอสุณี หวังสัจจะโชค กทม. อุทิศให้ ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ! 7 เล่ม

น.ส. ปรียาจิตต์ ตัณฑทางกูร กทม. อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 7 เล่ม

คุณไพบูลย์ จินดาธรรมานุสร (ทิศบิง) อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 7 เล่ม

อาจารย์ศรีธิดา ขจรปรีดานนท์ นนทบุรี อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 7 เล่ม

คุณพนิดา ตั้งวิสุทธิจิต กทม. (คุณอัมพันธ์ นำมา 500 บ.) อุทิศให้วัดต่าง ๆ สาธุ! 7 เล่ม

คุณวิภาสิริ พงสินธ์สถิตย์. สมุทรปราการ อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 7 เล่ม

คุณน้ำทิพย์ ชัยลภากุล. กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 7 เล่ม

คุณน้ำทิพย์ ชัยลภากุล กทม. อุทิศบำรุงสุขภาพกาย ธ. ธีรทาส. 500 บ.

คุณทวี เทียนนิมิตร เชียงใหม่ ทำบุญคล้ายวันเกิด อายุ 94 ปี 7 เล่ม

คุณประสิทธิ วิกรัยพัฒน์ และครอบครัว บุรีรัมย์ อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 7 เล่ม

คุณเนตรอัมพร กฤษณปาณี (เสียงทอง ช่อง 3.) สาธุ! 7 เล่ม

คุณประทีป กอบกุลธร นครปฐม อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 7 เล่ม

น.ส. สุนิสา ท้าวอุบล อ. สามง่าม อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 6 เล่ม

อาจารย์แก้ว คณะสวดมนต์กินเจ 6 เล่ม

คุณอรทัย คันธมาสกุล. คุณเสาวณี คันธมาสกุล กทม. (คุณอัมพันธ์ ฯ นำส่งมา 400 บ.) สาธุ! 6 เล่ม

คุณธรรมรักษ์ บำรุงสุขสวัสดิ์ กทม. สาธุ!	4 เล่ม
คุณสุมาลย์ สารจินดาพงศ์ อ. ลี้. สาธุ!	4 เล่ม
คุณอาภรณ์ ชูศรี อ. ย่านตาขาว. สาธุ!	4 เล่ม
น.ส. ธีรนุต อุดมวัน บางซื่อ. สาธุ!	4 เล่ม
คุณนันทพร สุรเจริญชัยกุล กทม.	200 บ.
คุณเมตตา สรรพาณิชย์ กทม.	200 บ.
คุณตุเสียง ภู่ระหงษ์ ท่ามะกา.	200 บ.
ไม่ออกนาม กทม.	200 บ.
คุณแม่วิภา โทนะพันธ์ คุณอรทัย โอพาร	200 บ.
คุณจิณภัค ขนอม. ป.ณ. คลองเตย	100 บ.
คุณสุรชัย ว่องทวีเจริญพร ท่ามะกา	100 บ.
เล้าชองจิ้. กทม.	100 บ.
ฉ้วสกอิม.	100 บ.
น.ส. วิภารัตน์ วงษ์วรรณะดิลก	100 บ.
คุณธีรพงษ์ สิทธิเซนทร์ อ. ฉวาง	100 บ.
คุณเกียรติศักดิ์ กิตติศักดิ์ไพรัช กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ สาธุ!	500 บ.

ธ. ธีรทาส. ขอขอบใจท่านประธาน

และคณะกรรมการ ชมรมอาหารมังสวิรัติแห่ง

ประเทศไทย ภาคีสมาชิกสหพันธ์มังสวิรัตินานาชาติ

ที่ได้มอบรางวัลดีเด่นของนักบุญผู้อาวุโสการเผยแพร่

มังสวิรัติ คนแรกของเมืองไทย ที่ยังมีชีวิตผลงาน

แพร่หลายเหลืออยู่ พ.ศ. 2548 ให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า

ขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้เป็นอย่างสูง

นับถือคุณธรรมในดวงจิต

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)

27/3/2548

ส่ง จ.ม. ติดต่อได้

ท่านผู้อ่านโปรดทราบ พระคัมภีร์ "ศิษย์–เต๋า–เซียน–เซ็น" เล่มที่ 1 (ส่งห้องสมุดต่างๆ ฟรีไปร่วม 3,000 แห่ง)

ยังมีเล่มที่ 2 (ถ้า จ.ม. ขอมาไม่มีชื่อ–จะไม่ตอบ)

ถ้าท่านเห็นคุณประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลังๆจะร่วมกองบุญเล่มที่ 2–3–4. ต่อไป

ส่งเงิน ธนาณัติ (หรือแคชเชียร์เช็ค.) ใส่ชื่อ นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ. ผู้จัดการชมรมธรรมทาน ทาง ป.ณ. แต่รับเงินที่ ป.ณ. คลองเตย แห่งเดียว (อยู่ใกล้กันรับง่าย) ระหัส 10330

จ.ม. ส่ง นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส.) พุทธสมาคมเบ๊าเก็งเต๊ง 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330

(ข้าพเจ้า ธีระ วงศ์โพธิ์พระ) ทำงานตอนเช้า 8 โมงถึงเที่ยง ตอนบ่ายมักจะไม่อยู่ และไม่มีผู้รับแขกแทน และไม่มีหนังสือต่างๆ วางขาย หรือสถานที่ให้แขกพักนอน

(ส่ง จ.ม. ระวังอย่าเขียนเลขระหัสผิด 10330 สมัยนี้ จ.ม. เขาจะส่งตามเลขระหัส–ไปคนละทางเลย.)

บทสวดมนต์กราบไหว้บูชาพระ
(ผู้รับโพธิสัตว์ศีล เริ่มถือศีล 5.)

(1) พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ได้เริ่มสร้างสมปุถุชนโพธิสัตว์บารมี ตราบจนกระทั่งได้บรรลุ พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ข้าพเจ้าขอน้อมนมัสการ พระคุณธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้า ทุก ๆ พระองค์นั้นทั่วทุกโลกธาตุทั้งหลาย เป็นที่พึ่ง. ท่านผู้ใดเคารพนับถือพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นที่พึ่งแล้ว ท่านผู้นั้นจะไม่ตกนรก อีกแล้ว สาธุ! (กราบไหว้ ครั้งที่ 1)

(2) พระโลกียธรรม พระโลกุตรธรรม ของ พระ-สัมมาสัมพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ที่ตรัสรู้แล้วทรงสอนไว้นั้นถูกต้องสัจจธรรมสากลดีแล้ว. ข้าพเจ้าขอน้อมนมัสการพระธรรมวินัยนั้น เป็นที่พึ่ง และพยายามปฏิบัติเจริญธรรมวินัยนั้น และขอให้ข้าพเจ้าได้บรรลุถึงพระธรรมวินัยนั้น และขอให้ข้าพเจ้าได้ประกาศสัจจธรรมนั้นโปรดสรรพสัตว์ โดยไม่มีประมาณแลจำกัด. ท่านผู้ใดถือ พระโลกียธรรม พระโลกุตรธรรม ของพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นที่พึ่งแล้ว ท่านผู้นั้นไม่ต้องไปเกิดเป็น "เปรต ยักษ์ มาร อสุรกาย" อีกแล้ว สาธุ! (กราบไหว้ ครั้งที่ 2)

(3) พระสงฆ์สาวก ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ที่ตั้งใจเจริญศีล ปฏิบัติตามหลักธรรมวินัย ของพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสสอนไว้นั้นถูกต้องสัจจธรรมดีแล้ว. ข้าพเจ้าขอน้อมนมัสการ พระคุณธรรมในดวงจิต และพระสงฆ์หมู่เหล่านั้นที่สืบอายุพระพุทธศาสนาลงมาตราบจนกระทั่งถึงทุก ๆ วันนี้ เป็นที่พึ่ง. ท่านผู้ใดถือ พระสงฆ์ พระอริยสงฆ์เป็นที่พึ่งแล้ว ท่านผู้นั้นไม่ต้องตกไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานชาติอีกแล้ว สาธุ !

เพราะว่าพระอริยสงฆ์ที่สมาทานศีล เจริญธรรมบารมีปฏิบัติดีถูกต้องตามหลักธรรมวินัยนั้น มีพระมหาเมตตากรุณาธรรมบารมีคุ้มครอง ย่อมจะพ้นแล้วซึ่งการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตสัตว์โลกให้ตาย และไม่ได้เบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีน หลุดพ้นจากกรรมหนัก จึงไม่มีบาปกรรมร่วมอย่างนี้เป็นเหตุเป็นปัจจัยทำให้ผูกมัดกายเนื้อ (สร้างร่างกาย) และไม่มีบาปกรรมร่วมอย่างนี้ดึงดูดวิญญาณของผู้นั้น ทำให้ตกต่ำจึงไม่ทำให้ชีวิตต้องหวนกลับไปสู่ในร่างกายของสัตว์เดรัจฉานชาติต่าง ๆ เหล่านั้นอีกแล้ว และยังเป็นแบบอย่างให้ผู้อื่นเจริญมหาเมตตากรุณาธรรมบารมีแพร่หลายสืบไปอีกด้วยสาธุ !
(กราบไหว้ ครั้งที่ 3)

รางวัล นราธิป

แด่ ธีระ วงศ์โพธิ์พระ
"ธ. ธีรทาส"

พากเพียรและเรียนรู้มาแต่เยาว์
ธรรมะคือร่มเงามาแต่ต้น
ชีวิตคือการต่อสู้และดิ้นรน
กว่าจะผ่านกว่าจะพ้นต้องค้นคิด
เป็น "ธ. ธีรทาส" ผู้แปล-เขียน
ยิ่งลึกเรียนยิ่งจับธรรมนำสนิท
ยิ่งเผยแผ่ยิ่งชำนาญธารชีวิต
ยิ่งใกล้ชิดความเป็นไปในชีวี
เป็น "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น" เรื่องเก่าเก่า
เป็น "ศิษย์เต๋า เซียน เซ็น" เป็นเกียรติศรี
ยิ่งแปลเขียนยิ่งเป็นไปยิ่งเป็นดี
ยิ่งเป็น ธีรทาส องอาจครัน

ขอมอบ "นราธิป" ด้วยคารวะ
ขอธรรมยิ่งกระจะกระจ่างฝัน
ขอยิ่งก้าวยิ่งแรงยิ่งแบ่งปัน
ถึงธรรมอันส่องสว่างกลางใจเทอญ

ชมัยภร แสงกระจ่าง
นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

๒๘ มกราคม ๒๕๕๔

"คนที่รู้ถึงต้นเหตุที่จะก่อกรรมให้เกิดพิษภัยหายนะบ้างนั้น ย่อมจะมีสติระวังภัย มีอารมณ์ที่ดีกว่าคนที่งมงายไม่รู้ถึงสาเหตุนั้น

ฟังธรรมะถ้ารู้แจ้งอนุสัยจิตแล้วซึมซาบสู่ถึงก้นบึงของหัวใจ หุบปากเงียบ !

บุญกุศลธรรมโศลกเดียว จะมีเพื่อนทางใจได้ทุก ๆ วัยของชีวิตแล ..."

นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง.

(พ.ศ. 2496)

แสวงสุทธิการพิมพ์ 88/6 ซอยกำนันแม้น แขวงบางขุนเทียน เขตจอมทอง
โทร. 02-4152049 นางพจนา เชียวสุทธิ ผู้พิมพ์และโฆษณา 2557

โอ ... อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ถ้าโรคทางกล้ามเนื้อโรคทางเส้นประสาท วิทยา-ศาสตร์การแพทย์สมัยใหม่ช่วยจากหนักให้เป็นเบาลงได้มาก.

แต่ถ้าโรคทางจิต หรือวิญญาณ ต้องใช้ตำรายาของ พระ-สัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะจิตไม่มีตัวตน เกิดจากความรู้สึก สมมุติเรียกว่า จิตเกิดอัตตาตัวตน จิตเกิดอุปาทาน.

ปุถุชนทุก ๆ คนจิตมีอัตตาตัวตน ถ้าเป็นอัตตาตัวตนที่ดียังช่วยสร้างสรรค์อยู่ในศีลธรรม ก็ยังพออยู่รอด

ถ้าเกิดปัญหาทุกข์จากอัตตาตัวตน ที่แก้ไม่ตก กรรมวิธีรักษาต้องทำให้มองเห็นเป็น **"อนัตตา"** ก่อน ถึงที่สุดเป็น **"สุญตา"** จึงจะดับทุกข์ทางใจจากหนักเป็นเบาลงได้บ้าง.

(1) อนิจจัง–จิตก็ยังปรุงแต่ง. (2) ทุกข์ขัง–จิตก็ยังปรุงแต่ง. (3) อนัตตา–จิตก็ยังปรุงแต่ง. เมื่อจิตยังปรุงแต่งย่อมจะเกิดดับเป็นวัฏจักร **เป็นโลกีย์** จึงไม่หลุดพ้นดับทุกข์นิพพานยังไม่ได้. (4) ต้องเป็นโลกุตระคือสุญตา–จิตเข้าช่องว่าง (ศูนย์) จิตหยุดความคิดปรุงแต่ง จิตหลุดพ้น ไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของ **"โลกียรมณ์"** จิตว่างเป็นนิพพานจึงดับทุกข์กายทรมานใจลงได้อย่างนี้แล... สาธุ!

ปุถุชนโพธิสัตว์